

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞEYTANİZME RAĞMEN İSLAMİ UYANIŞ

YAZAR
MEHMET ALAGAŞ

WEB DÜZEN
ÖZGÜR EL ERDİŞİ

“Facebook / ücretsiz islami e-kitap indir”

ŞEYTANİZME RAĞMEN İSLAMİ UYANIŞ

Önsöz

RaHman ve Rahim olar. Allah'ın adıyla.

Hamd, sena ve övgülerin en güzeli ezelde ve ebedde var olan lutfuyla kainatı ve bizler' yaratıp var eden. sayısız nimetlerle yaşatan ce rahmetiye doğru yolu Allak (c c.)'a mahsustur

Salat ve selam da, alemlerin Rabbi tarafından seviler insanların ise tanıyıp: idrak edilme nisbetine sevebildikleri. Efendimiz, önderimiz, Rehberimiz Hz. Muhammed Mustafa'ya, aline, ashabına, ve onun yolunu izlemeye çalışan ümmeti üzerine olsun.

“Şeytanizme rağmen İslami uyanış” ismini verdiğimiz bu kitap çalışmasında şeytan ve dostlarının müslümanlar üzerine yaptıkları hesaplar ve bu şeytani hesapların boşa çıkabilmesi için müslümanların yahiplennmeleri gereken İslami prensipler üzerinde durduk Bazı kardeşlerimizin bildiği gibi bu kitapta yer alan yazılardan bir kısmı, daha cace insan dergisinde yayınlanmıştı, ayırdan bu yazılar, şeytani eylemlere yeterince vakıf olmayan bazı kardeşlerimizin şaşır-malarına ve hayret etmelerine neden olurken, bu şeytani fiillerin faili olan satılmışların ise öfkelenmelerine ve telaşlanmalarına neden olmuştu.

Telaşlanmalarının sebebi, acaba bizler bu haberleri nereden almıştık? Yoksa bu şeytani yapılarda, bu şeytani gruplarda hainler mi, köstebekler mi vardı? Şeytani eylemleri, şeytani maksatları, şeytani yaklaşımları, bizlere bunlar mı iletmişti? Nitekim karşılaştığımız ilk soru bu oldu.

Yazdıklarınızla ilgili haberleri nereden aldınız?

Bu tehditvari soru karşısında, dilimizin ucuna gelen bazı ifadeleri yutkunduk. Ayrıca karşılaştığımız bu soruya, onların boyutundan baktığımız zaman, ya-dırğanacak bir soru da değildi. Nitekim bu soru karşısında herhangi bir şeyi gizlemeye veya gizlenmeye gerek duymadan, cevabımızı apaçık olarak verdik.

Bu yazdıklarımızla ilgili tüm önemli haberleri Kur'an-ı Kerimden aldık.

Bizler için açık olmasına rağmen, onlar için kapalı bir cevaptı bu!.

Anlayamadık!. Nasıl aldınız?

“Anlayamadık” derken, gerçekten doğru söylüyorlardı. Yüzleri.rsdeki merak, verdiğimiz cevabı anlayamadıklarını açıkça gösteriyordu. Tabi ki cevabımızı daha da açık bir hale getirdik.

Şanı yüce Rabbimiz Kur'an-ı Kerimde, şeytanı, şeytani zihniyeti, şeytani yaklaşımları, şeytanın dostlarını, bunların geçmişte neler yaptığını ve neler yap-mak isteyeceklerini apaçıfz bir şekilde bildirmiştir. Zamanımızda da bu şeytan ve şeytanın yandaşları olduğu için, bunların ne yapacakları ve ne yapmak is-teyecekleri, Kur'an-ı Kerime müracaat eden müslümanlar için gizli değildir.

Karşımızdaki kafalar “Humm”, “Haaa”, “Demek öyle!” ifadeleriyle sallanmaya başladı. Anladıklarına hüsnüzan ederek “İnanmıyorsanız, gidip şeytana sorun. O lanetli yaratık meselenin böyle olduğunu bilir.” demedik. Hem bu karşımızdakiler de, kendilerini şeytanın yandaşı görmüyorlardı ki!.

Nitekim bizlere dostça(!) sokularak nasihat etmeye, çok kötü adamlardan bizleri sakındırmaya çalıştılar. O kötü adamlar bizlere şunları yaparlarmış, aslında bizler aydın ve akıllı insanlarmışız, onlardan sakınmamız lazımmiş, falan, filan.. Kullandıkları ifadeler de, kendilerine göre çok dostça Bak Mehmedciğim!. Arı kovanına hiç çomak sokulur mu?

“Arı kovanına çomak sokulmaz” sözünü çok önceleri duymamıza rağmen, bu sözün anlam genişliğini ve nelere şamil olduğunu pek bilmiyorduk. Bildiğimiz ve iman ettiğimiz gerçek ise, beşer kaynaklı hiçbir sözün, İlahi kelamı neshetmediği ve nesfiedemeyeceğidir.

Dolayısıyla İlahi vahye göre bozmakla ve deşifre etmekle, yükümlü olduğumuz şeytani kovanlar varsa; şer odağı olan bu kovanların içini dışına çıkartmak ve ifşa etmek için, bu kovanlara elimizdeki çomağı değil, omuzlarımız üstündeki başlarımızı dahi sokma durumundayız.

Şeytan ve dostları tarafından, bu böyle biline.

Bu böyle biline ki, bizlere küçücük parmaklarını tehditvari sallayarak.,

“Bu işlere burnunuzu sokmayın!.” demesinler.

Çünkü bu işlere burnumuzu değil, severek ve sevinerek başımızı sokuyoruz..

Mehmed Alagaş

İzmir/1990

1. DÜNYA VE İSLAM

Yirminci yüzyılın ikinci yarısında dünya genelinde meydana gelen olaylar, İslam'ın bütün bir yeryüzünde tekrar gündeme geldiğini kanıtlamaktadır. Meseleye geleneksel bir din vakası oîarak bakıldığında,, yirminci yüzyıl gibi bir çağda böylesi olayların vuku bulması oldukça şaşırtıcı bir manzaradır. Çünkü bilindiği gibi dünya tarihinde hiçbir din, yeni bir peygamber olmaksızın ondört asır gibi bir aradan sonra yeniden uyanış, yeniden diriliş aşamasını yaşayabilmiş değildir.

Asırlar önce tahrif edilen Hıristiyanlık, ayaklan üzerinde doğrulmak bir yana, ayağın ve ayaklanmanın ne olduğunu unutan bir kötürüm, bir enkaz durumundadır. Siyonizmin sadece bir baston olarak kullandığı Musevilik ise, asırlardır devam ettirdiği keyfiyetiyle Samirilik olup; buzağıya değil, külçe altınlara tapınan yapısını ve şeytani misyonunu her çağa göre şekil değiştirerek sürdürmektedir..

Kaynakları itibariyle semavi olan dinlerin günümüzdeki durumları bu olmasına rağmen, İslam'ın ilk günkü berrak mesajıyla birlikte dünya gündemine girmesi, haliyle şaşırtıcı olmakta, akılları ve gözleri kamaştırmaktadır.

“Yeni bir peygamber olmadan, bütün bunlar nasıl meydana geliyor?”

“Eskimesi, önemini ve etkinliğini kaybetmesi gereken bir din, yirminci yüzyıl gibi bir çağa, dibdiri bir keyfiyetle nasıl müdahale edebiliyor?.”

Bu gibi sorular, ancak ve ancak Kur'an-ı Kerim'in ve İslam'ın evrenselliği ile cevaplandırılabilir sorulardır. Tahrif edilmesi mümkün olmayan Kur'an-ı Kerim'in mucizevi varlığı ve Resulullah (s.a.v.)'den intikal eden sahih sünnetin yeterliliği, yeni bir peygamber gönderilmeksizin söz konusu İslami uyanışın olabileceğini ve olduğunu göstermektedir.

İslami uyanışın özellikle yaşadığımız çağda meydana gelmesi ise, İslam adına varlığını sürdüren geleneksel enkazların ortadan kalkmasıyla ilgili bir hadisedir. Meseleye bu boyuttan baktığımızda, ümmet üzerindeki İslami etkinliğini ve keyfiyetini yitirmiş olan halifelüğün kaldırılmasını, İslami uyanışın önündeki bir enkazın kaldırılması olarak görebiliriz.

Bu enkazlar kalktıktan ve aslında yok olan şeylerin, görünürde de gerçekten yok olduğu açıklık kazandıktan sonra, dünyanın birçok yöresindeki müslümanlar, sorumluluk bilinciyle İslam'ın asli kaynaklarına yönelmişlerdir.

Çünkü iş başa düşmüştür artık!

Geleneksel bir alışkanlıkla asırlardır tutulmak istenen koskoca dal, ufacık bir çıtırtıyla kırılmış ve içindeki oyuklar meydana çıkmıştır. Artık tutunulacak dal, yönelinecek kaynak Kuran ve sünnettir.

Nitekim bu samimi yönelişlerin berrak bir neticesi olarak, yaşadığımız yüzyılın değerli alimleri vasıtasıyla gündeme gelen ve günümüz şartlarına göre açıklanan kelime tevhid gerçeği, dünyanın bir çok ülkesindeki müslümanların şuurlanmasına ve yüzyılların birikimi olan hurafelerle yozlaşmış ananeleri sorgulayarak, muvahhid birer müslüman olmalanna vesile olmuştur.

Tevhidi gerçeği kavrayan bu müslümanlar, tabi ki bununla yetinmemişler, mevcut şartlarda sahip oldukları iletişim imkanlarıyla tevhidi gerçeği yaygınlaştırmaya çalışarak, aynı düşüncedeki müslümanların çoğalmalarına neden olmuşlardır.

Hangi ülkede ve hangi şartlarda olurlarsa olsunlar, bütün dünya muvahhidleri, İlahi mesajın en asli meselesi olan tevhidin yaygınlaştırılması konusunda aynı yaklaşımı sahiplenerek, çevrelerinde bulunan insanlara bu gerçekleri götürmeyi, ertelenmez bir vazife olarak telakki etmişlerdir. Bu Rabbani telakki istikametinde yerine getirilen samimi çalışmalar, yaşanan hal ve gösterilen tavırlarda anlam kazanan yazılı ve sözlü anlatımlar neticesinde, rahmet olarak nitelendirdiğimiz sonuçlarla karşılaşmıştır.

Artık söz konusu ülkelerde kanunların hüküm sürdüğü mabedlere giden, kanunların münasip gördüğü memurların arkasında namaz kı'an, kanunların sakıncalı görmediği vaazları ve dini hikayeleri dinleyen, "Tağuta güç ve selamet, müstekbirlere sıhhat ve uzun ömür vermesi." için Allah'a dua eden ve kendilerini Kur'an-ı Kerime nisbeî etmelerine rağmen, sahiplendikleri Kitabın gereğini yerine getirmedikleri ve dolayısıyla dinlerini tahrif ettikleri için, Kuran-ı Kerim'in "Ehli Kitap" sıfatıyla muhatap aldığı kimselerin durumuna düşen geleneksel tiplerin aksine; kendilerine "Hizbullah" yani Allah'ın hizbi Allah'ın taraftarı denilen, tevhidi dünya görüşünden ve bu görüşün gereği olarak reddedilmesi gereken çağdaş putlardan bahseden, ilk müracat kitabı kabul

ettikleri Kurana Kerim'i anlamaya ve anlatmaya çalışan ve böylesine bir varoluşla gözlerimizi ve gönüllerimizi aydınlatan yepyeni kimlikler ortaya çıkmaktadır.

Asırlar sonrasında Rabbimizin lutfuyla meydana gelen bu uyanış ülkeler tarihinin ötesinde, dünya tarihinin yeni bir dönüm noktasına yaklaştığını göstermektedir. Sanayi ve teknoloji çağlarının akabinde, dünya yepyeni bir çağa, yepyeni bir aydınlığa doğru ilerlemektedir.

Çünkü İlâhi takdirin bir tecellisi olarak meydana gelen bu olaylar, Kur'an-ı Kerim'de zikredilen vaad ve yaidlerle ilgili Sünnetullah'ın tecellisine, bu Sünnetullah'ın gerçekleşmesine zemin hazırlar bir istikamette gelişmektedir.

İSLAMİ UYANIŞA KARŞI ŞEYTANİ HESAPLAR

Dünya müslümanlarının uyanışıyla ilgili olarak kısaca zikrettiğimiz bu vakıalan sadece biz mi biliyoruz?

Elbetteki değil!..

Bizim kısaca zikrettiğimiz bu vakayı çok daha geniş düzlemde ve olayların detaylarına inerek araştıran dünya müstekbirleri, bu durumdan elbetteki haberdar olmakta ve elbetteki endişe duymaktadırlar. Yakın tarihte meydana gelen İran İslam Devrimi, dünya müslümanları için uyancı nitelik taşıdığı gibi, dünya müstekbirleri için de uyarıcı bir nitelik taşımıştır.

Yaşadıkları İran olayında, itibar ve menfaat düzleminde büyük zayıflatlar veren dünya müstekbirleri, güçleri nisbetince benzer olaylarla bir daha karşılaşmama gayretini göstermektedirler. Nitekim bu gayret nedeniyledir ki, dünyanın herhangi bir yerindeki İslami uyanışa ilgisiz kalmamakta, gizli veya açık müdahale gereği duymaktadırlar.

Peki, ne yapar bu müstekbirler?.

Tabi ki şeytanın yaptığını ve yap dediğini!..

Çünkü müslümanlara karşı aynı şeytani mantıkla yaklaşmaktadırlar. Bu şeytani mantığın öngördüğü her yaklaşım mubah, her eylem meşrudur bunlar için. Bu nedenle (şeytana göre açık, dünya müstekbirlerine göre müphem olan İlâhi hudutlar çerçevesinde) ellerinden geleni ardlarına koymak istemezler.

Şeytan ve dostlarına karşı uyanık olmaları emredilen müslümanların, öncelikle şeytani mantığı kavramaları gerekir. Çünkü geçmişte yaşanan ve dünya tarihinde yer alan örneklerde, şeytan ve dostlarının müslümanlara karşı farklı eylem biçimleriyle müdahale ettikleri görülse de, bu farklı eylem biçimlerine yön veren mantık, aynı şeytani mantıktır. Müslümanların ve müstekbirlerin içinde bulundukları konum ve seviyeye göre şekillenen bu mantık kavrandığı zaman; günümüzdeki şeytan ve dostlarının hangi konumdaki müslümanlara, hangi mantıkla yaklaşacakları ve yaşanan zaman diliminde sahip oldukları imkanlarla, neler yapmak istenecekleri de kavranmış olacaktır.

Bu konudaki araştırmalarımızın ışığında, günümüzdeki şeytan ve dostlarının hangi konumdaki müslümanlara, hangi mantıkla yaklaşacakları ve bu mantıktan

hareket ederek imkanları dahilinde neler yapmak isteyecekleri konusunda genel olarak şunları söyleyebiliriz.

Ferdi Müslümanlara Yaklaşımları

Cahili bir toplumda veya cahili bir çevrede Allah'ın lutfuyla şuurlanan bir müslüman, müstekbirlere göre vücuda giren bir mikrop gibidir, ferd olarak yıkıcı bir tehlike arzemesi de, taşıdığı inancı söz ve davranışlarıyla etrafına tebliğ ederek, başkalarının da hidayetine vesile olabileceğinden, cahili toplumun birlik ve bütünlüğünü zedeleyebilecektir.

Bu açıdan tehlikeli olan müslümanın, hem kendisine ve hem de çevresindeki insanlara dolaylı veya dolaysız yollarla müdahale edilmesi gereklidir. Çünkü kendisi “Müslüman” olmakla bizatihi tehlike taşıdığı gibi, bu müslümanla iletişim imkanı kurabilecek olan çevresindeki insanlar da “Müslüman olabilir” tehlikesini taşımaktadırlar.

Bu konuda yapılması gereken müdahalelerde, öncelikle dolaylı yollar tercih edilir. Çünkü dolaylı yollarla yapılan müdahalelerle, müslümanların ciddiye alınmadığı ve onlara hiç bir Önem verilmediği izlenimini yansıtabileceklerdir!. Nitekim önemle üzerinde durdukları husus, bu müslümanlara karşı gösterilmesi gereken tavıranın, yöneticiler tarafından değil, propaganda vasıtalarıyla şekillendirecekleri yönetilenler tarafından gösterilmesidir.

Bu şeytani mantıktan hareket ederek yaptıkları veya yapabilecekleri müdahaleler ise, genel olarak şunlardır.,

Basın ve yayın faaliyetleriyle bu konumdaki müslümanları, yaşadıkları çağı idrak edemeyen birer şaşkın, dünkü güzellikten bahsettiği ve düne özlem duyduğu için bugünden uzaklaşan birer gerici, yaşanan realiteyi kabul etmeyen birer deli, ne istediğini bilmeyen birer mecnun olarak empoze etmek.

Satın aldıkları veya kendi mantıklarına göre yetiştirdikleri din görevlilerini unvan ve makamla yücelterek din adına konuşma yetkisini bunlara vermek, samimi müslümanların gündeme getirdikleri ve çevrelerine iletebildikleri Rabbani gerçeklere, bu satılmışlar vasıtasıyla cahili yorumlar getirtilerek, Rabbani gerçeklerin insanlar üzerindeki etkisini azaltmak.

Bu müslümanların söz ve davranışlarını alaya almak, onlara iftiralarda bulunmak., ve bu gibi yaklaşımlarla çevrelerinde bulunan insanları onlardan uzaklaştırarak, onları yalnızlığa terketmek.

Bunları belirttikten sonra bazı kardeşlerimizin aklına şu soru gelebilir.

“Şeytan ve dostları bu müslümanları, Rabbani mesajı çevrelerine iletmeden öldüremezler mi?”

Hiçbir şüphe ve kuşkunuz olmasın ki öldüremezler. Çünkü Rabbani mesaj Allah kelamıdır. Allah kelamını susturmak veya suskunluğa mahkum etmek ise ki bu yaklaşım Allah'ı susturmaya çalışmaktır bu mahlukların isteğiyle gerçekleşebilecek bir hadise değildir.

Buna izin verebilecek yegane merci olan şanı yüce Rabbimiz ise, İlâhi mesajın insanlara ulaştırılmasını murad etmektedir. İlâhi mesaj ulaştırıldıktan sonra

meydana gelebilecek öldürme vakaları ise mesajın bereketlenmesine ve daha bir hızlı genişlemesine neden olmaktadır.

Ferdi Müslümanların Çoğalması Karşısında

İlahi mesajın insanlara ulaşmasını engelleyemeyen ve bu konuda aciz kalmaya mahkum olan şeytan ve dostları, İlahi mesajın yaygınlaşması ve sadece Allah'a kulluk ederek, kendilerine kulluktan içtinap eden müsîumanların çoğalması karşısında, daha geniş önlemler alınması gerektiğine inanmaktadırlar.

Çünkü bulundukları konumda ferd olarak Allah'a kulluk eden ve Allah'a kulluğa davet eden bu müslümanlar, ferd olarak potansiyel bir tehlike göstermemelerine rağmen, çoğalma istidadında olan bu ferdlerin bir çatı altında toplanmaları ve ciddi bir potansiyel tehlike meydana getirmeleri mümkündür.

Dünya müstekbirler için bu dönem, dikkate alınması gereken kritik bir dönemdir!.

Hiç vakit kaybetmeden yapılması gereken müdahaleler yapılmalı, alınması gereken bütün önlemler alınmalıdır. Senaryolar yazılmalı, dekorlar hazırlanmalı ve oyuncular yerlerini almalıdır.

Bu dönemdeki çalışmaların hedefleri belirlenirken, bugüne ve yarına yönelik olmak üzere, iki ayrı boyutta belirlenir. Verecekleri mücadelede, tek yönlü bir cepheyi tercih etmezler. Çünkü bulundukları taraf ve karşı taraf olmak üzere her iki sahada da yapmaları gereken şeytani eylemler vardır. Bu konumlarda neler yaptıklarını ve neler yapmak isteyeceklerini maddeler halinde ve yine geneî olarak belirtmemiz gerekecektir.

Bir

Öncelikle İlahi davetin yaygınlaşmasını önleyici tedbirler alınmalı ve hangi yolla olursa olsun davete olan ilgi ve davetin cazibesi azaltılmalıdır.

İlahi davetin beyan ettiği gerçeklere, tenkit ve eleştiri düzleminde karşı koyamayacakları İçin, kendilerine göre en kolay yol; İlahi daveti, davetçinin şahsında küçültmeye ve davetçinin şahsında eleştirmeye yönelmektir.

Bu yönelişte, İlahi daveti gündeme getirmelerine rağmen davetin özünü ve espirisini kavramayan bazı kimseleri kullanabilecekleri gibi, müslüman olmadığı halde, müslüman olarak empoze edecekleri serserileri de kullanabileceklerdir. Bunlara bazı sorular yöneltecekler ve bunların verdikleri cevapları eksilterek, çoğaltarak veya değiştirerek, istihza ile eleştirebilecekleri ve kolayca yutabilecekleri dişlerine uygun bir lokma haline getireceklerdir.

İlahi davete olan ilgi ve davetin cazibesini azaltma noktasında aldıkları diğer önlemler ise, caydırıcı önlemlerdir. İlahi daveti gündeme getiren veya bu daveti kabul eden bazı müslümanları tutuklayarak, işkenceyle sorgulayarak, hapis ve ölüm cezaları vererek bu daveti gündeme getirmenin veya bu davete icabet ermenin ne kadar kötü ve ne kadar tehlikeli bir iş olduğu görüntüsünü verirler.

Tabi ki bu cezalandırmayı, kendilerine güç veren halkın onayıyla yapmaları gerekmektedir. Bunun yegane yolu ise, cezalandırdıkları bu insanların, affedilmez ve affedilmemesi gereken birer suçlu olarak gösterilmesidir.

Peki suçları ne olacak?

Kendileri de bilmektedir ki, cezalandırdıkları bu kimselerin sadece Allah'a kulluk yapmak ve sadece Allah'a kulluğa davet etmekten başka suçları yoktur. Müstekbirler bu gerçeği bildikleri gibi, bunu açıkça söylemeyeceklerini de bilmektedirler.

Hem nasıl söylesinler ki?

Cezalandırdıkları müslümanları göstererek.

“Bunlar Allah'a ve Allah'ın hakimiyetine inanarak sadece Allah'a kulluk ediyorlar, bizim hakimiyetimizi reddederek bize kulluktan içtinap ediyorlar ve sizleri de buna davet ederek bizlerin çıkar ve menfaatlerine zarar veriyorlar” dedikleri zaman, halkın uyanacağı ve kendilerini düşman bileceği aşikardır.

Bu durumda yaptıkları en şeytani hareket, kendi zulümlerine düşman olan müslümanları “Halk düşmanı” olarak empoze etmeleridir, Nitekim bu mantıktan hareket ederek, cezalandırdıkları müslümanların topluma karşı işledikleri suçların ne olduğu, şu beylik cümlelerle açıklanmaktadır.

“Bu anarşistler, bu hainler, sizin kanunlarınıza karşı gelip, sizin devletinizi yıkmak ve sizin düzeninizi bozmak istiyorlar.”

Kendilerini yöneten devletin, kendilerini sömüren bir zulüm devleti olduğunu ve yürürlükteki şeytani kanunların, sömürüyü kolaylaştırmak istikametinde belirlendiğini bilmeyen insanlar; elbetteki bu gibi beyanatların tesirinde kalarak, vatan ve millet haini anarşistlerin cezalandırılmasını onaylayabileceklerdir.

Şeytan ve dostlarının bu konuda karşılaştıkları en önemli güçlük, müslümanlara yönelttikleri suç isnadına, bazı deliller bulmaktır. Çünkü bu müslümanların elinde silah değil, Kitap bulunmaktadır ve işin kötü yanı, bu Kitap, halkın da benimsediği Kur'an-ı Kerim'dir. Ayrıca bu müslümanların örgütsel bir yapılanmaları da yoktur.

Böylesi bir zor durumla karşılaşan şeytan ve dostları., müslümanlara iftira atmak, daha önce kendilerinin verdikleri veya yerleştirdikleri silahları ortaya çıkararak bu silahları müslümanlara isnat etmek, meşru nedenlerle birbirini ziyaret eden ve birlikte olan müslümanları, gizli ve yıkıcı örgüt olmakla itham etmek, ve bu müslümanların arasına gönderdikleri ücretli veya ücretsiz gönüllüleri müslümanlarla birlikte yakalayıp, bu iftiracılara herşeyi itiraf ettirmek gibi şeytani yollara başvurmaktadırlar.

İki

Tevhidin yaygınlaşması vakasıyla karşılaşan şeytan ve dostları, bu yaygınlaşmayı şehir ve bölgelere göre ve büyüme hızını dikkate alarak değerlendirmektedirler. Bu değerlendirme ile, hangi bölgede, hangi müslümanların müessir olduğunun tesbit edilmesi, diğer müslümanlar üzerinde müessir olan bu müslümanların sosyopsikolojik durumlarının tahliline göre satın alınmaları, korkutularak pasifleştirmeleri veya değişik yollarla etkinliklerinin azaltılması yapılagelen işlerdendir.

Ne yazık ki, halkında müslüman olan ülkelerde böylesi şeytani müdahalelerin neticesiz kaldığını söyleyemeyiz. Kendilerine “Müslüman” denilmesine rağmen, Allah'ın azabı ve Allah'ın vaadi konusunda netleşemeyen bazı kimseler,

müstekbirlerin azab veya vaadini ön plana çıkararak kendileri sapmakta ve çevrelerindeki insanları da saptırmaktadırlar.

Ayrıca, tevhidi yaygınlaşmanın hız kazandığı bölgelere, resmi veya gayriresmi bel'amlann gönderilmesi ve hazırlanan senaryolar ile bu bel'amların, söz konusu bölgelerde meşhurlaştırılması da, ertelenmez bir vazifedir bu müstekbirler için.

Üç

Şeytan ve dostları çok iyi bilmektedir ki, insanlar ortak sorunlar ve ortak görüşler istikametinde bir araya gelebilirler. Bu gerçeği çok iyi bilen dünya müstekbirleri, müslümanların gündemine müdahale ederek, bu müslü-manlara farklı sorunlar ve farklı görüşler empoze etmektedirler.

Gündeme getirdikleri ve yandaşları vasıtasıyla tutucu bir uslubla savunduklan görüşler, genel olarak İslami çerçevede zikredilen görüşler olmasına rağmen, bu görüşlerin İslami bütünlükten kopuk, tek boyutlu, zamansız, mekansız ve mükelihsiz olarak gündeme getirilmesi, elbetteki rahmet olarak değil, zillet olarak değerlendirdiğimiz ihtilaflara neden olmaktadır. Ne gariptir ki, bu gibi gündem provokasyonlarına, samimiyetlerinden şüphe edilmeyen ve kendilerine aîm denilen bazı zavallılar da alet olabilmektedir!.

Dört

Dünya müstekbirleri “Yolculuğa çıkan müslümanlardan, birisinin imam seçilmesi” prensibini siyasi bağlamda değerlendirip her fırsatta gündeme getirerek; yollarını ve yöntemlerini belirlememiş, kemiyet ve keyfiyet açısından bu seviyeye gelmemiş müslümanları, ham ve sun'i bir yapılanmaya sürüklemek isterler.

Her kuşa ayn ayn ve kamuoyundan gizli olarak ateş etmek yerine, bu yapılanmayla toplu hedef haline getirecekleri ve kamuoyuna örgüt olarak lanse edecekleri bölgesel hedeflere, gizliliğe gerek duymadan açıkça ve birer el ateş etmek istemektedirler. Bu yöntem onlar için hem daha kolay ve hem de daha verimli olmaktadır.

Beş

Tevhidin yaygınlaşması, davet eden ve davet edilen insanların zamanlarıyla ilgili bir hadisedir.. O halde bu insanların zamanlarına müdahale edilmesi, tevhidi anlatacak ve tevhidi anlayacak zamanlannın mümkün olduğu kadar kısıtlanması gerekmektedir. Bunun sağlanması için., ekonomik baskılar yoğunlaştırılmakta, “Geçim derdi”, siyasi, ahlaki ve insani dertleri unutturan ve çözümlenmesi gereken en acil ve en asli bir dert durumuna getilmekte, bu dert ile etrafına ve kendi haline bakmadan köleler gibi çalışan insanların yegane boş vakitleri olan geceleri ise, şeytani bir ninni vazifesini gören radyo ve televizyon programlarıyla işgal edilmektedir.

Altı

Çoğalma istidadında oldukları için kendilerinin hoşlanmayacakları ve kontrol altına alamayacakları bir yapılanmaya girmeleri mümkün ve muhtemel olan müslümanları, kendileriyle uzlaşan ve kendi kontrollerinde bulunan grupsal yapılanmalara davet ederek, bu yapılanmalarda deşarj ve pasifize etmek isterler.

Şayet böylesi yapıların yanısıra yeni yapılanmalara gerek varsa, çok örtülü ödenekten teşvik kredisi vermektedirler. Tabi ki en çok tasvib ettikleri yapılanmalar, şeytani kanunlar istikametinde şekillenen ve büyük şeytanın güdümünde olan politik yapılanmalardır.

Bu yapılanmaların onlara rahatsızlık vermesi bir yana, daha da rahatlamalarına neden olmaktadır. Çünkü oyun kendi sahalarında ve kendi kurallarına göre oynanacaktır.

Şeytani kurallara göre.

“Durr” dedikleri zaman, durdurmaları,

“Suss” dedikleri zaman, susturmaları ve “Dağılım” dedikleri zaman, dağıtmaları mümkündür..

Neden rahatsız olsunlar ki!..

Yedi

Şeytan ve dostlarının dikkate aldıkları bir diğer husus, müslümanların gündemine giren “Ümmet” kavramıdır. Ümmet kavramı istikametinde şuurlanan müslümanlar, dünyanın diğer bölgelerinde bulunan müslümanlara ve bu bölgelerdeki islami hareketlere ilgi duymakta ve bölgesel çalışmalarına, ümmetin genelini dikkate alarak yön vermek istemektedirler. Bu nedenledir ki, uluslararası düzlemde varlığını hissettiren teşkilatlara sempatiyle yaklaşmakta ve onların temsilcilerini, onlarla iletişime girmenin verdiği sevinç ve heyecanla dinlemektedirler. Dünya müslümanlarının bu yaklaşımını bilen dünya müstekbirleri, bu yaklaşımın getireceği zararlardan sakınmak ve bunun da ötesinde bu yaklaşımdan faydalanabilmek için, kendileriyle uzlaşan ve İslami görüntüde olan bazı teşkilatları, dünya genelinde popüler hale getirmekte, bu teşkilat mensuplarının her ülkeyi doiaşmalanna, oturma almalarına ve kendi istekleri doğrultusunda girişimlerde bulunmalarına kolaylık sağlamaktadırlar.

Nitekim İslam'a karşı düşmanca yaklaşan ülke yöneticileri, bu düşmanlıklarına rağmen, İslami görüntüdeki bu teşkilat temsilcilerine kapılarını açmakta ve onların çalışmalarına müsamaha göstermektedirler.

Bu uzlaşmacı ve satılmış teşkilatların temsilcileri, uluslararası bei'amlar niteliğindedir. Yöresel bel'amlardan farkları, çalışma düzlemlerinin çok daha geniş olmasıdır. Ayrıca dünya müslümanlarının nezdinde uluslararası bir itibar görmeleri için, dünya müslümanlarınca sevilen ve yakın tarihte yaşamış olan Seyyid Kutub gibi salih kimselerin bazı görüş ve eserlerinin arkasına da gizlenebilmektedirler.

Meselemizle ilgili olarak, bu satılmış teşkilatlara göre; tevhidin yaygınlaştığı her ülke, acil görev sahasıdır. Madem ki bu bölgelerde ferd ferd muvahhidler çoğalmakta, bu muvahhidleri popüler bir çatı altında toplamak ve sapık vadilere sürüklemeye çalışmak, bu satılmışların görevleridir. Bu satılmışlar, iletişim imkanı kurdukları müslümanlara, Öncelikle çok samimi bir şekilde yavaşlar. Bu müslümanların dertlerini ve gereksinmelerini dinleyerek, onlara yardımcı olabileceklerini bildirirler.

Yardımcı olurlar mı?.

Elbetteki olurlar..

Çünkü şeytani planlar, bunu gerekli kılmaktadır. Müslümanlar üzerinde müessir ve yetenekli gördükleri kimselere, bol vaad ve maddi yardımlarda bulunarak, bunların daha geniş çalışmalara ve ciddi yapılanmalara yönelmelerini isterler.

Zayıf karakterdeki kimselere götürecekleri teklifler, elbetteki şartlı tekliflerdir.

Fakat diğer tarafta şartlı teklifleri kabul etmeyecek müslümanlar da vardır!.

İşte bu müslümanlara, genel olarak ön şartlar ileri sürmezler. Çalışmanın ve yapılanmanın şekli veya çizgisi konusunda, bu müslümanları muhayyer bırakırlar. İşte bu teklifi kabul etmeme ferasetini gösterebilecek müslümanîar, ne yazık ki çok azdır. Çünkü kendilerine şartsız yardım teklif edilmektedir. Hiçbir şarta bağlı olmayan bu yardımı neden reddedsinler ki!.

Nitekim çoğu zaman kabul edilir bu teklifler. Yardımlar alınır, çalışmaların boyutları genişletilir ve yeni yapılanmanın hazırlıkları tamamlanır.

Karşılaştıkları bu İmkanları, kendi imkanları zanneden müslümanların, ayakları yerden kesilmiş artık. Bu imkanlarla hemencecik büyüdüklerini, büyüyebildiklerini zannetmekte ve büyük özlemlere doğru koşturmaktadırlar!.

Oysa ki, kendilerini bu harekete sevk eden itici güç, kendi güçleri olmayıp, bu satılmışların elindeki ve kontrolündeki bir güçtür. Bisikletle çalışmaktan, arabayla çalışmaya terfi etmişlerdir, etmişlerdir ama, benzin musluğu bu teşkilatların elindedir. Benzin kesilirse, arabayı kendi güçleriyle götüremeyeceklerini de görerek anlamışlardır artık. Çünkü bulundukları seviyede sahip oldukları kendilerine özgü güçleri, sadece pedal çevirmeye yetebilen bir güçtür..

Bisiklet pedalla gidiyordu ama, araba pedalla gitmez ki!..

Geriye dönüş olmayacağı, olamayacağı için, benzinin kesilmemesine özen göstermek zorundadırlar. Fakat ne var ki, o zamana kadar susan ve benzin musluğunu elinde tutan güçler, konuşmaya başlamışlardır artık.

Yapılanmanız güzel, güzel ama, şu, şu .. arkadaşların daha pasif görevlere alınması lazım. Haklarında şikayet ve olumsuz rapor var da!.

Çizginizi tasvib ediyoruz, ediyoruz ama, belli bir dönem şunlara karşı müsamahakar davranmayı daha faydalı görüyoruz.

Bakın size Ahmed Fuat isminde çok akıllı, çok samimi ve çok cevval bir kardeş getirdik. Size yardımcı olacağına ve iyi geçineceğinize inanıyoruz!.

Şunlarla iyi geçinmenin ve onların bazı isteklerinin şimdilik yerine getirmenin, taviz vermeyle ne ilgisi var? Niye bu kadar yoz düşünüyorsunuz?

Ahmed Fuat kardeşinizin verdiği yönetim değişikliğiyle ilgili raporu kabul ediyoruz. Hayırlı olsun!..

Tabi ki hayırlı olmuyor!.

Müslümanların samimi çabalarıyla kurulmasına rağmen, müslümanların saptırıldıkları ve pasifize edildikleri bir duruma gelen yapılanmada, ne hayır olsun ki?

Sekiz

Tevhidin yaygınlaştığı ve ferdi müslümanların çoğaldığı bölgelerde, şeytan ve dostlarının yarına yönelik hedefleri gözeterek yerine getirdikleri bir diğer çalışma ise, muhtemel cemaatleşme tehlikelerine karşı imam adayları hazırlamaktır. Müslümanlar illa bir imam arayışına ge çerlerse, bu talebi karşılamak, onlar için bir zevk ve sevim, kaynağı olacaktır. Bunun için munasip gördükleri tipleri meşhurlaştırmak ve onları taviz vermeyen birer kahraman olarak empoze etmek isterler.

Tabi ki, bu zor değildir onlar için..

Nitekim son yüzyıldaki birçok sendikal faaliyette bu yöntemi takip eden kapitalistler, oldukça verimli neticelerle karşılaşmışlardır. Patrona karşı İçinden küfreden işçiler, patrona sokaklarda ve patronun yüzüne karşı küfreden kimseyi kahraman kabul etmekte ve onun etrafında toplanarak, ne yapmaları gerektiğini ondan sormaktadırlar. Oysa ki patronun izniyle, patronun yüzüne karşı küfreden bu kimse, patronun köpeğidir. Patron böyle bir yalancı kahraman türetmekle, kendisine karşı olan hareketi, bu köpek ile kendi kontrolüne almış olmaktadır.

Fakat ne var ki, aynı mantıkla siyasi düzlemde imam adayları yetiştirmeye çalışan dünya müstekbirlerinin bu hesapları, mü'minlerin feraseti ile boş çıkabilecek hesaplardır. Çünkü onların bu konuda anlayamadıkları ve mü'min olmadan anlayamayacakları bazı İlahi gerçekler vardır.

İslami Cemaatlere Karşı

Tabi ki bu başlıkta kastettiğimiz İslami cemaatler; İs-lami görüntünün fevkinde bulundukları konumun fikhını yaşayan, yukarda zikrettiğimiz uluslararası satılmış teşkilatlara ve müstekbirlere bağımlı olmayan cemaatlerdir.

Bu gibi cemaatleri, devlet konumundaki müslümanlardan ayıran ana unsur topraktır. Cemaat fikhını yaşayan bu müslümanların, kendilerine özgü toprakları veya diğer bir deyişle vatanları yoktur. Ki bir anlamda bunun mücadelesini vermekte ve bu hedefe doğru ilerlemektedirler.

Bu cemaatlerin yapılanmaları, İslami kendi ülkeleri için şimdilik bir tehlike görmeyen batılı ülkelerde olabileceği gibi, Ortadoğudaki ve benzeri yerleideki ülkelerde de olabilir. Safların ayrıldığı ve fiili mücadelenin başladığı bölgelerdeki İslami cemaatlere karşı dünya müstekbirlerinin ilk yaklaşımı “Dejenere etme” veya “Yok etme” esası üzerine dayanır. Sıcak müdahale gereği duyarak askeri imkanlarını kullanmasına rağmen yok etme noktasında aciz kaldığı cemaatlere karşı, siyasi düzlemde yaklaşmakta ve onları hedeflerinden saptırmak istemektedirler.

Afganistan hadisesi bunun açık bir örneğidir.

Silaha boyun eğmeyen ve illa İslam' diyen Afganlı mücahidlerin bu istekleri, müstekbirler istese de istemese de gerçekleşebilecek isteklerdir. O halde bütün yollar denenmeli ve mücahidlerin bu istekleri dünya emperyalizmine zarar vermeyecek bir şekilde kendilerine takdim edilmelidir. Çünkü bilmektedirler ki, kendi kontrolleri dışında kurulacak bir İslam devleti, kendileri için büyük bir dert olacaktır. Halbuki kendilerinin empoze edeceği Pakistan veya Suud modeli

bir İslam (!), kendilerine zarar vermeyeceği gibi, kendilerinin bölgedeki jandarmalığını da yapabilecektir.

Değişik nedenlerle fiili mücadelede bulunmadıkları İslami cemaatlere karşı yaptıkları müdahalelerin en tehlikelisi, bu cemaatlerin yapısına ve yönetimine yönelik müdahalelerdir. Bu nedenle birçok satılmışları bu cemaatlerin içine gönderirler. Bunlardan bir kısmının görevi, cemaat içinde fitne ve ayrılık çıkarmaktır. Bunları tanımak çoğu zaman mümkün olur. Gerçi bunların tanınması, müstekbirler için önemli değildir.

Çünkü bunlar ucuz ve bol adamlardır!.

Asıl Önem verdikleri, yönetime dahil ettikleri adamlardır. Bunların ikinci bir emre kadar gösterecekleri tavırlar, samimi ve muttaki birer müslüman görünümünü vermektir. Haksızlığa karşı çıkacaklar, fitne ve fesadı önlemeye çalışacaklar, kendilerine tağut tarafından bildirilen bazı olayları, ajanları ve tuzakları, keskin ferasetlerine (!) nisbet ederek veya “Rüyamda şöyle bir ikaz gördüm” diyerek müslümanlara iletecekler ve müslümanları büyük bir tehlikeden uyararak, gözde kahramanlar durumuna getirileceklerdir.

Müstekbirlerin böylesi yöneşilerdeki hedefleri gayet açıktır.

Cemaat içerisinde “İkinci adam” durumuna gelecek kimseleri yetiştirmek veya diğer bir deyişle kendi adamlarını, cemaat içersinde “İkinci adam” durumuna getirmektir. Çünkü bunu gerçekleştirdikleri zaman, birinci adama müdahale ederek cemaatin kontrolünü ikinci adama devretmeleri, yani ellerine geçirmeleri mümkün olacaktır.

Şeytan ve dostlarının, cemaatlere yönelik müdahalelerinde daha başka boyutlar olmasına rağmen, bunları açıklamayı şimdilik gerekli görmüyoruz.

İslam Devletine Karşı

Müslümanların devlet konumuna gelmesi, dünya müstekbirlerinin en hoşlanmadıkları, en çok endişe duydukları ve korktukları bir durumdur. Fakat istemeseler de bu durumla karşılaşmışlardır. Kuvvet kullanarak bu yapılanmayı yıkmaları da mümkün değildir. Çünkü kuvvet kullanarak halledebilecekleri bir mesele olsaydı, zaten bu yapılanmanın oluşumuna izin vermezler, teşekkül etmeden yıkmaya çalışırlardı.

Fakat karşılaştıkları İslam devrimi, tavandan tabana yansıyan değil, tabandan tavana yükselen, yani halkla bütünleşen bir devrimdir. Şayet tavandaki bir azınlığın gerçekleştirdiği bir devrim olsaydı, birçok ülkede olduğu gibi sadece bu azınlığa müdahale ederek, devrimi sıfırlamaları mümkün olabilirdi. Ancak bize göre Sünnetullah, dünya müstekbirlerine göre ihmalkarlık, talihsizlik, bazı yanlış ve eksik müdahaleler nedeniyle bu devrim gerçekleşmiş ve İslam devleti kurulmuştur.

Devlet gücünün ne olduğunu bilen ve dünya üzerindeki sömürülerini bu güce dayanarak sürdüren müstekbirler, müşahhas olarak gördükleri böylesi bir devlet gücünün İslam'ın kontrolüne geçmesini, elbetteki büyük bir tehlike olarak algılamaktadırlar. Bu müstekbirlere göre söz kr-iİMj tehlike, bölge ülkelerini tehdit ettiği gibi bütün dünya ülkelerini de tehdit etmektedir. Gerekirse

ekonomik, siyasi, iktisadi ve kültürel tehlikeler olarak gruplar halinde açıklayabileceğimiz bu tehlikelerin bazılarını kısaca şu şekilde değinebiliriz.

Şayet bazı şeytani müdahalelerde bulunulmazsa, İslam devleti ekonomik güç bakımından dünyanın en güçlü devleti haline gelebilecektir. Çünkü bencilliği yadırgayan ve devletin maslahatını kişisel maslahatların çok fevkinde tutan insanlardan meydana gelen bir toplumun, gerçekleşmesi mümkün ortak idealler istikametinde hareket etmesi, bu toplumu kısa zamanda söz konusu düzleme getirebilecektir.

Bu konuda Japonya veya Almanya örneğini vererek “Onlar gibi..” ifadesini kesinlikle kullanmıyoruz. Çünkü İslam devletinin bu meseleye yaklaşımı onlardan çok farklı olduğu gibi, İslam devletinin sahip olduğu imkanlar, birçok boyuttan onların sahip olduklarından çok daha fazladır.

Yaklaşımındaki farklılık, İslam devletinin ekonomik güçlenmeyi yegane hedef veya en keskin ifadesiyle bir put olarak telakki etmemesidir. Meseleye bu şekilde yaklaşmamalarına rağmen, İlahi vahyin ışığındaki çalışmalar, onları İlahi vaadlere mazhar edecek ve vahye göre bolluk ve bereket olarak nitelendirilen, ekonomi literatürüne göre ise “Süper ekonomik güç” olarak kabul edilen düzleme getirebilecektir.

Sahip oldukları İmkanlardaki farklılıklar ise, İslam toplumunu meydana getiren müslümanlar ile, diğer toplumları meydana getiren insanlar arasındaki keyfiyet düzlemindeki farklardır. Ki bu farkların en önemlisi, sadece dünyayı gözeterek çalışan insanların azim ve fedakarlıkları ile, dünyayı ve ahireti gözeterek çalışan insanların azim ve fedakarlıktan arasındaki muhteşem farktır. Ayrıca, yöneticilerin adaletleri ve dünyevi beklentileri boyutundaki farklar ise, günümüz müstekbirleriyle kıyaslanamıyacak farklardır.

Tabi ki bütün bu farkların en görkemlisi, ifade ederken gurur duyduğumuz İlahi vahyin erişilmez üstünlüğüdür. Mesela, İslam devletinde faizin yasaklanması, kapitalist ülkelerde hüküm süren paranın kutsiyetini ve gayrimeşru hakimiyetini inkar ederek, paranın gayrimeşru hakimiyetinden kaynaklanan kapitalist sınıflaşmayı ve bu sınıfın zulmünden meydana gelen pahalılığı ve enflasyonu önlemiş olmaktadır.

Ayrıca günümüzdeki İslam devletinin, geçmiş dönemlerdeki İslam devletlerinden çok daha farklı ve hızlı bir biçimde kalkınmasına neden olabilecek bir teknoloji vakası vardır.

Günümüzde teknolojiye olumsuz olarak bakan ve teknolojiyi put olarak kabui eden müslümanlar bulunmaktadır. Bu bakış açısı, teknolojiyi sömürü vasıtası olarak kullanan dünya müstekbirlerinin yönlendirdiği teknolojiye karşı, sağlıklı kabul edebileceğimiz bakış açısidir. Ancak bilinmesi gerekir ki, teknoloji bizatihi bir put değil, putlaştırılmış bir vakadır.

Müstekbirlerin şeytani amaçlarına göre kullanılan teknoloji, elbetteki insanın değerini makina karşısında küçültmekte ve emeklerinden başka güçleri olmayan dünya mustazaflarını, kendilerinin sahip olamadıkları güçlü olan makinalar karşısında zillete düşürmektedir. Ne var ki şeytani maksatlara göre kullanıldığı

zaman zillate neden olan teknoloji, İlahi hudutlara göre şekillendirilip, Rabbani maksatlara göre kullanıldığı zaman, rahmete neden olabilecek ve İslam devletinin kalkınmasına önemli bir hız katabilecektir. Bunu anlamak için fazla akıllı olmaya da gerek yoktur!.

Herhangi bir ülkenin potansiyelini yetersiz, yetkin ve aşkın olmak üzere üç aşamada değerlendirebiliriz. Kendi potansiyelleri, iç ve dış müdahalelerle kendilerine yetersiz olan ülkeier olduğu gibi, yeterli veya aşkın potansiyele sahip ülkeler de vardır. İslam devletinin cahili ihtiyaç mantığından sıynlarak, toplumun asli ihtiyaçlarına yönelmesi ve bu ihtiyaçları giderirken teknolojiden faydalanması, yeterli Potansiyelin çok üstünde aşkın bir potansiyel meydana gelirecektir. Çünkü günümüz şartlarında İslam toplumunun asli ihtiyaçlarının karşılanması, teknolojik imkanların bulunmadığı geçmiş dönemlere göre çok daha kolaydır. Geçmiş dönemlerde bir toplumun bitkisel ihtiyacını karşılamak için, o toplumun yüzde yetmişinin ziraatle uğraşması gerekirken, teknolojik imkanları kendi istekleri doğrultusunda kullanabilecek olan günümüz toplumunun yüzde onunun ziraatle uğraşması yeterli olacaktır. Geçmiş dönemlerde bir ayakkabıcının bir yılda bitirebileceği yüz çift ayakkabı, günümüz atelyelerinde çalışan on ayakkabıcı tarafından bir günde bitirilebilmektedir. Giyim ve konut ihtiyaçlarının karşılanmasında da benzeri birçok kolaylıklar vardır..

Bütün bu örneklerden açıkça şu gerçeği anlamamız gerekir ki; teknolojik imkanları Rabbani amaçla kullanan ve müstekbirler tarafından sömürülmeyen bir toplumun asli ihtiyaçlarının karşılanması için, mevcut iş gücünün yüzde kırkının kullanılması fazlasıyla yeterli olacaktır. Geriye kalan yüzde altmışlık iş gücünün bugüne ve yarına yönelik akıllıca ve samimi hedefler istikametinde kullanılması ise elbetteki aşkın ve yüksek bir potansiyel meydana getirebilecektir.

İslam devletinde meydana gelen bu yüksek potansiyelin, vahyin belirlediği İlahi hedeflere göre kullanılmasının dünya genelinde meydana getireceği İslami etkinlik, tabi ki dünya mustazaflanmn İslam gerçeğiyle uyanmalarına, güçlenmelerine ve müstekbirlerin şeytani düzenlerini yerle bir etmelerine neden olabilecektir. Dünya müstekbirlerinin ekonomiye dayalı bölgesel planlarını bozabilecek bu ekonomik etkinlik, elbetteki siyasi etkinlikler gibi diğer ideolojik etkinliklere de olumlu bir zemin hazırlıyarak, bu etkinliklerin artmasına neden olacaktır.

Hangi dinde olurlarsa olsunlar, akıllarıyla veya duygularıyla ideal bir toplum modeli arayışında bulunan dünya insanları, kendilerini İslam'a davet eden mübelliğin Rabbani kimliğinden ve bu kimliğin getirdiği güzelliklerden etkilendikleri gibi, açıkça müşahade edebilecekleri İslami toplum modelinden de etkilenebileceklerdir. Çünkü yaşanan İlahi hükümlerin bir tecellisi olarak, yüksek bir potansiyelle dünyaya yansiyacak olan bu aydınlık, şeytan ve dostlarının örtüp-gizleyemeyecekleri bir aydınlık olacaktır.

Sadece bir kısmını belirttiğimiz bu tehlikelere karşı dünya müstekbirleri ne yapmak isterler ve ne yaparlar ?

Tabi ki daha önce şartlı olarak zikrettiğimiz gibi, ellerinden geleni ardlarına koymak istemezler. Yaptıkları ve yapmak istedikleri şeytani müdahalelerden bazılarını, yine maddeler halinde ve kısaca değineceğiz.

Bir

Dünyayı ve dünyada meydana gelen olayları genel olarak materyalist bir anlayışla değerlendiren dünya müstekbirleri, herhangi bir bölgede vuku bulan İslam devrimini, söz konusu bölgedeki güçler dengesinin İslam'ın lehine değişmesi olarak kabul etmektedirler. Ki bu değişiklik siyasi veya askeri güç düzleminde olabileceği gibi, her ikisini bünyesinde taşıyan genel bir düzlemde de olabilir.

Dünya müstekbirleri siyasi düzlemde meydana gelen değişikliklere, askeri düzlemde veya askeri düzlemde meydana gelen değişikliklere, siyasi düzlemde müdahale ederek, güçler dengesini kendi lehlerine çevirebilme fırsatına sahip olmalarına rağmen; siyasi ve askeri düzlemde meydana gelen genel değişiklikler karşısında çoğu zaman aciz kalmaktadırlar. Bu durumda benimsedikleri yol; şimdiki zamandan ziyade, gelecek zamana ait ciddi hedefler belhmet ve bu hedefler istikametinde çalışmaktır.

İslam devriminin gerçekleşmesini, bölgedeki dengesinin İslam'ın lehine değişmesi olarak algılayan dür ya müstekbirleri, devrime karşı olan muhalif birçok yapanın veya gücün bulunduğunu da kabul etmektedirler.

Yarına yönelik en ciddi hedefleri, bölgedeki güçle dengesini muhalefetin lehine çevirebilmektir. Tabi ki bunl yapabilmeleri için, muhalefeti aynı hedefe yönlertip ve bunlara yardım ederek güçlendirmeye çalışmaları gerektiği gibi, bölgede hakim olan İslami cepheyi bazı entrikalarla parçalamaları ve aynı zamanda iç ve dış müdahalelerle zayıflatmaya çalışmaları da gerekecektir.

İslam devrimine karşı yapılabilecek olan sabotajlar, siyasi entrikalar, ambargolar ve dünya müstekbirlerinin dürtmesiyle meydana gelebilecek savaşlar, zikrettiğimiz şeytani yaklaşımın hedefine ulaşabilmesi için yapılagelen müdahalelerdir. Bu gibi müdahalelerle yarına yönelik gözettikleri hedef, bölgedeki güçler dengesinin İslam'ın aleyhine değişmesidir.

İki

Şeytan ve dostları, müslümanlar hangi konumda olurlarsa olsunlar, bu müslümanların sahip oldukları potansiyelden rahatsız olmuşlardır. Ancak şeytan aleyhilleraneye göre müslümanların potansiyeliyle sahip olmaları tehlike arzetsede, en büyük tehlike müslümanların sahip; oldukları bu potansiyeli yerli yerinde kullanmalarıdır.

Ferd halindeyken kendi kişisel potansiyelini yerli yerinde kullanmakla mükellef olan bir müslüman, İlâhi takdir gereği müslümanların imamı durumuna geldiği zaman, kendi tasarrufunda bulunan cemaat veya devlet potansiyelini de yerli yerinde kullanmakla mükelleftir. Sadece bu sorumluluğu belirttikten sonra, imamet için zikredilen şartların, ne kadar gerekli ve elzem şartlar olduğunu

anlayabiliriz. Çünkü bu sorumluluk, peygamberler dışındaki kimselerin hakkıyla yerine getirebilecekleri ve gereğini yapabilecekleri bir sorumluluk değildir.

Kendisini gıpta ederek sevdiğimiz ve rahmetle andığımız Hz. Ömer (r.a.) bile, halifeliği sırasında beytülmalde toplanan bütün ganimetleri geçeceği beklemeksizin müslümanlara dağıtmakla, (şu an ki bildiklerimize göre) yanlış olarak nitelendirdiğimiz bir tatbikatta bulunmuştur.

Hz. Ömer (r.a.)'ın bu tatbikatı, Resulullah (s.a.v.)'in sünnetinde bulunan bir tatbikat olmasına rağmen, farklı konumlarda bulunan cemaatlerde tekrar edilebilecek bir tatbikat değildir. Herhangi bir İslam cemaati ihtiyaç içersindeyse, beytülmalde toplanan potansiyel, elbetteki öncelikle bu İslam cemaatine yansıtılacaktır. Nitekim Resulullah (s.a.v.)'in Medine tatbikatı, genel olarak bu çizgide gerçekleşen bir tatbikattır. İhtiyaç sahibi olmamalarına rağmen verdiği kimseler ise, gerektiğinde İslam için herşeyini verebilen veya kalpleri İslam'a ısındırmak isteyen kimselerdir. Şayet İslam cemaati ihtiyaç içersinde değilse, beytülmalde toplanan yüksek potansiyelin bütünüyle İslam cemaatine yansıtılması, bu cemaati gevşetip/sefahata sürükleyebileceğinden, makul karşılayacağımız bir tatbikat değildir. Kaldı ki Kur'an-ı Kerim'de zikredilen bazı hükümlerde ve örneklerde beyan edildiği gibi, bu yüksek potansiyelin İslam'ın bütün bir yeryüzünde hakim olması istikametinde ve devletin kontrolünde kullanılması gerekmektedir.

İslam devletinin, sahip olduğu potansiyeli ve imkanları yerli yerinde kullanması, elbetteki şeytan ve dostlarının karşılaşmak istemedikleri bir durumdur. Bu nedenle müdahale etmek veya kontrol altına almak istedikleri ilk unsur, İslam devletinin sahip olduğu potansiyeldir. Çünkü müdahale etmedikleri zaman, bu potansiyelin yükselip genişleyebileceği ve yine müdahale etmedikleri zaman, bu potansiyelin kendilerine karşı kullanılabileceğini dikkate alırlar. O halde bu potansiyelin artmasını önlemek ve bu potansiyelin deşarj edilebileceği sahalara ve yöntemler belirlemek gibi hedefleri vardır.

İslam devleti, sahip olduğu potansiyelle silahı dolu bir avcı gibidir bunlar için!. Hedef olarak kendilerini gösterdiklerinde veya hedef olarak görüldüklerinde bu kurşunların kendilerine yöneleceğini bilirler. Bu nedenle kendilerinin bizatihi bulunmadığı çalılara taş atarak, avcının bu çalılara devamlı ateş etmesini ve bu gibi yapay hedeflerde kurşununu tüketmesini isterler. İslam devletinin içinde veya dışında bulunan kendi dostlarını ve kuklalarını bu önemli konuda seferber ederler. Bunların görevi içde ve dışta yapay tehlikeler veya gerçekleşmez hedefler oluşturmak ve İslami potansiyeli bu gibi vadilerde deşarj etmektir.

Üç

İslam devletinin kurulması, sahip oldukları inancı ve bu inancın gerektirdiği mücadeleyi, evrensel düzlemde değerlendiren müslümanlar için elbetteki açık bir rahmet niteliğinde olacaktır. Bu bilinçle İslam devletini destekleyecekler ve onların ümmete yönelik beyanatlarını dikkate alacaklardır.

Meseleyi evrensel düzlemde değerlendiren müslümanlara yönelik şeytani oyunların ne olduğuna değinirken; ismi İslam olan bazı teşkilatların,

müstekbirlerin desteğiyle dünya genelinde popüler bir duruma getirildiğinden ve bunların müslümanlar üzerindeki şeytani hesaplarından kısaca söz etmiştik. Tabi ki İslam devletinin ortaya çıkması, bu satılmış teşkilatların dünya müslümanları üzerindeki şeytani etkinliklerini azaltacak ve hileli düzenlerinin açığa çıkmasına neden olacaktır.

Bu durumda bazı senaryolar hazırlanmalı, provakasyonlar tertip edilmeli ve sonuç olarak İslam devletinin kavmi veya mezhebi bir devlet olduğu, acil yardıma muhtaç olan müslümanlara yardım etmediği, onlara ilgisiz kaldığı ve bunun da ötesinde onları sattığı gibi görüntüler verilmelidir. Çünkü böyle bir görüntüyle, İslam devletinin dünya müslümanları üzerindeki etkinliğini azaltmak ve satılmış teşkilatların şeytani etkinliklerini devam ettirebilmek mümkün olacaktır.

Dört

Şeytan ve dostlarının, cahili bir toplumda Allah'ın lutfuyla şuurlanan müsümanları yalnız bırakmak ve çevreyle ilişkisini kesmek istikametindeki müdahaleleri, daha geniş bir düzlemde İslam devletine karşı da tatbik edilmektedir. Nitekim İslam devletini dünya kamuoyunda küçük düşürmek ve gölgeleyebilmek için insani ve ahlaki ölçülerle bağdaşmayacak girişimlerde bulunurlar.

İslam devletiyle ilgili yanlış veya eksik görüntülere şeytani yorumlar getirmek, iftiralarda bulunmak ve yalan haberler türetmek, tarafsız(!) basınyayın organlarının asli vazifeleridir. Bütün bu vazifeleri şeytana ibadet aşkıyla yerine getirirler. Biricik hedefleri İslam devletini dünya kamuoyuna yanlış empoze etmek ve dolayısıyla İslam devletine karşı menfi yaklaşımların ve düşmanlıkların meydana gelmesine vesile olabilmektir.

Beş

Dünya müstekbirleri, İslam devletinin yönetimine karşı güçleri nisbetince müdahale etmek isterler. İslam cemaatinin yönetimine karşı yaptıkları bazı müdahaleleri daha önce zikretmiştik. İslam devletine karşı elbetteki daha ciddi ve daha uzun hesapları vardır.

Yönetime karşı verecekleri mücadelenin, öncelikle kendilerine uygun şartlarını oluşturmak isterler. Birinci hedefleri yönetimi yıkmak değil, yönetimi yıkmak için yapacakları müdahaleye uygun zemin hazırlamaktır. Bu konuda birçok müslümanın göstermediği sabrı da gösterebilirler.

Yaptıkları şeytani hesaplar, genel olarak yarına yönelik hesaplardır.

Ellerindeki şeytani silahların menzilini bildikleri için öncelikle hedefin yaklaşmasını veya hedefe yaklaşmak isterler. Şayet müslümanların başında müslümanları kuşatan, bir araya toplayabilen ve onlar üzerinde sevgiye ve saygıya dayanan bir otorite kurabilen yetkin bir imam varsa, bazı şeytani planları için bu imamın ölmesini de bekleyebilirler. Yeni yönetimde meydana getirebilecekleri ihtilaflar ve İslam cemaatini parçalamaya yönelik fesat rüzgarları için, imamın ölmesi muhtemel bir fırsat veya uygun bir zamanlamadır şeytan ve dostları için.. Nitekim İslam tarihinde müşahade ettiğimiz fitne ve

fesat rüzgarlarının, Resulullah (s.a.v.)'in vefatının akabinde meydana gelmesi elbetteki tesadüfi olaylar değildir.

Altı

Dünya müstekbirleri İslam devletinin dünya müslümanlarıyla sıhhatli bir diyalog kurmalarını da engellemek isterler. Bu konudaki ilk hedefleri, İslam devleti ile dünya müslümanları arasındaki muhtemel mezhebi veya meşrebi farkhhklan körükleyerek bel'amlar vasıtasıyla aşın boyutlarda lanse etmek ve iki tarafı birbirinden uzaklaştırmaya çalışmaktır.

Tabi ki sadece bunu yeterli görmezler!.

Çünkü bu şeytani propagandalara rağmen yine de İslam devletini dikkate alan samimi ve bilinçli müslümanlar olabilecektir. Bu varsayımdan hareket ederek belirledikleri ikinci hedef daha tehlikelidir. Bu hedef söz konusu diyalogu, kendi adamları vasıtasıyla gerçekleştirmeleridir. Bunu gerçekleştirebilmeleri, iki boyutta çalışmalarıyla ve görüşmek isteyen iki tarafa da kendi adamlarını gönderebilmeleriyle mümkün olacaktır.,

İslam devletine gönderecekleri münafıkların görevi, öncelikle muttaki birer dava adamı gözükmeleri, içinde bulundukları cahiliyeden uzun uzun dert yanmaları, mensup oldukları ülkenin toplumsal yapısı, kültürü, ananeleri ve bu ülkede yaşayan müslümanların durum ve seviyeleri hakkında yanlış ve yanıltıcı bilgiler vermeleri ve sonuç olarak kendilerine verilecek her vazifeyi şeref lef!) yerine getireceklerini ifade etmeleridir..

İslam devletiyle diyalog kurmak isteyen dünya müslümanlarına gönderebilecekleri adamlar ise, ya yukarıda be-lirtiğimiz münafıklar olacak veya İslam devleti vatandaşı gözükmelerine rağmen İslam düşmanı olan ve bu düşmanlık nedeniyle dünya müstekbirleriyle işbirliğine girerek oturum aldıkları ülkelerde yaşayan müslümanlara şeytani planlarla yaklaşan ve onlara müslüman gözüken satılmışlar olacaktır..

Ne yazık ki, şeytan ve dostlarının müessir olduğu bu diyaloglar, bazı ülkelerdeki müslümanları yanlış vadilere sürükleyebilecek, onların zamansız yapılanmalarına, gereksiz örgütler kurmalarına ve İslami tebliğe muhtaç olan insanları İslam'a maledecekleri ve nefretle karşılayacakları bazı sabotajlara girmelerine neden olabilecektir.

Netice Olarak

Şeytan ve dostlarının müslümanlar üzerindeki bu gibi hesaplarına kısaca değindikten sonra, şu soruyu sorabiliriz.

Bunları yazmamız gerekli miydi ?

Bu sorunun cevabını Kur'an-ı Kerim vermektedir. Bilindiği gibi Kur'an-ı Kerim'in muhtelif yerlerinde müslümanlara, şeytan ve dostlarından sakınmaları emredilmektedir.

Sadece bu emir, müslümanların şeytan ve dostlarından sakınabilmeleri için yeterli midir? Elbetteki değil..

Sadece bu emir verilseydi, bu emir soyut bir emir olacak, müslümanların şeytan ve dostlarının hangi yaklaşımlarından ve nasıl sakınmaları gerektiği açıklık

kazanmayacaktı. Nitekim Kur'an-ı Kerim sadece bu emri vermekle yetinmemiş, şeytan ve dostlarının müslümanlara yaklaşım mantığını ve bu mantıktan hareket ederek neler yaptıklarını ve neler yapabileceklerini de beyan etmiştir.

Zamanımızdaki şeytan ve dostların bu mantıktan yoksun zannetmek, onları tanımamanın bir neticesidir. Günümüz müstekbirleri aynı şeytani mantığa sahip oldukları gibi bu şeytani mantığı daha bilimsel ve çağdaş imkanlardan faydalanarak daha geniş boyutlarda tatbik etmek istemektedirler. Bu nedenledir ki şeytan ve dostlarının müslümanlar üzerindeki hesaplarına değinirken “Bu hesaplardan bazılarını ve genel olarak değineceğiz” ifadesini kullandık. Nitekim bazılarına genel olarak ve kısaca değindik. Asıl yansıtmak istediğimiz, onların bazı fiillerinden ziyade, bu fiillere yön veren şeytani mantıklarıdır. Ki müslümanlar için asıl tehlikeli olan ve sakınılması gereken bu mantıktır.

Şunu da ifade etmeliyiz ki, zikrettiğimiz şeytani hesaplar, müslüman olmamız hasebiyle sadece bizim üzerimize yapılan hesaplar olsaydı, elbetteki bunları açıklamayı gereksiz görür ve kendi maslahatımıza rağmen böyle bir yayın organında gündeme getirmezdik. Ancak bu gibi hesaplar, dünya müslümanları üzerine yapılan ve yapılmakta olan hesaplardır.

Geneli muhatap alan bu şeytani hesaplar karşısında uyarılmaları ve uyanmaların gereken müslümanlar, hiç şüphesiz ki genel bir düzlemde muhatap alabileceğimiz müslümanlardır. Bu nedenle gücümüz nisbetince bütün kardeşlerimize seslenmek, durumlarıyla ve akibetleriyle ilgili bu önemli konuya dikkatlerini çekmek istiyoruz.

Dünya müslümanları üzerine yapılan şeytani hesapları bilirler ve bu şeytani hesapların nasıl boşa çıkarılabileceğini dikkate alırlarsa; bu bilinçli yaklaşımları hiç şüphesiz ki hem İslami uyanışı hızlandıracak ve hem de kendilerini şeytanizmin pis gölgesinden kurtaracaktır.

2. ŞEYTANİ HESAPLARIN BOŞA ÇIKARILMASI

Şeytan ve dostlarının, müslümanlar üzerine yaptıkları hesaplara kısaca değindikten sonra, bu şeytani hesaplar karşısında müslümanların durum ve tavırlarını belirlememiz gerekecektir. Gerçi birçok kardeşimiz “Onların bir hesabı varsa, Allah'ın da bir hesabı vardır” buyruğunu zikrederek, Allah (c.c.)'in şeytani hesapları boşa çıkaracağını belirteceklerdir.

Şanı yüce Rabbimiz elbetteki şeytan ve dostlarının hesabını boşa çıkaracaktır. Ancak bu demek değildir ki, müslümanlar şeytani hesaplara karşı kayıtsız kalacaklar ve bu işi Rabbe havale ederek bir kenara çekilecekler!.

Çünkü Allah (c.c.) tüm müslümanları bu önemli konuda uyarmakta, müslümanların şeytani hesaplar karşısında gösterecekleri tavırları belirleyerek, müslümanları bu tavırlarla mükellef tutmaktadır. Nitekim şeytani hesapların boşa çıkması, bu hesaplar karşısında müslümanların gösterecekleri bu Rabbani tavırlarla ilgili bir hadisedir.

Şeytani hesapların boşa çıkmasında, müslümanların aktif bir konumlan ve bu konumda yerine getirdikleri mükellefiyetler vardır. Bilindiği gibi şeytan ve dostlarının, müslümanlar üzerine yaptıkları hesaplar her zaman boşa

çıkamamıştır.! Ki dünya tarihinde bunun birçok örnekleri bulunmakta ve müslümanların şeytani hesaplar karşısında bozguna uğradıkları ve zillete düştükleri müşahade edilmektedir.

Peki neden?

Herşeye kadir olan Rabbimiz, şeytan ve dostlarının müslümanlar üzerindeki bu hesaplarını neden boşa çıkarmadı?

Ebetteki bu olayda Sünnetullah'a aykırı hiçbir durum yoktur. Şanı yüce Rabbimiz müslümanları, şeytan ve dostlarının her türlü hesaplarından ve tuzaklarından koruyacağını va'detmiştir. Ancak bu vaad, Allah (c.c.)'ın bu konudaki emirlerine riayet etmekle gerçekleştirilecek bir vaaddir. Müslümanlar bu emirlere riayet etmedikleri zaman, asilikleri, gafletleri veya gevşeklikleri nedeniyle İlahi vaadin kuşattığı rahmet alanının dışına çıkmaktadırlar. Nitekim karşılaştıkları felaketler, emredildikleri halde yapmadıkları veya nehyedildikleri halde yaptıkları bazı ameller neticesinde başlarına gelmektedir. Rahman ve Rahim olan Rabbimiz, bu müslümanlardan rahmetini esirgememiş, ancak bu müslümanlar yaptıklarının ve yapmadıklarının bir neticesi olarak İlahi rahmetten uzaklaşmışlardır.

Şeytan ve dostlarının hesaplarından korunan ve İlahi vaadlere mazhar olan müslümanlar, bu konudaki Rabbani hükümlerle uyanan ve bu hükümlerin gereğini yerine getiren müslümanlardır. Bu müslümanlar “Allah şifa vericidir” diyerek hastalıklara karşı kayıtsız olan veya “Allah rızık vericidir” diyerek tembellik köşesine çekilen kimselerden değildir. Bu müslümanlar bilirler ki şifaya nail olabilmeleri için; Safi olan Allah'ın emirlerine ve nehiyelerine riayet etmeleri, mikroplardan ve mikrobik tehlike taşıyan pisliklerden uzak durmaları, şifalı ve gerekli nimetlerden faydalanmaları gerekmektedir.

Meseleye bu bağlamda yaklaşarak şeytan ve dostlarının hesaplarına karşı müslümanların konumlarını ve bu şeytani hesaplara karşı göstermeleri gereken Rabbani tavırları başlıca prensipler çerçevesinde genel olarak değerlendireceğiz.

Temel Mantığın Belirlenmesi

Şeytan ve dostlarının müslümanlar üzerine yaptıkları hesaplara değinerek bazı örnekler vermiştik. Düşmanın şerrinden korunabilmek için; düşmanın görünür fiilleriyle birlikte, onları bu fiillere sevkeden temel mantığın belirlenmesi gerekmektedir. Düşmanın görünür fiilleri, düşmanca bir maksada binaen yapılan fiillerdir. Fiillerdeki bu maksat bilindiği zaman, maksadı boşa çıkarmak mümkün olabileceği gibi, aynı maksattan kaynaklanacak muhtemel fiillere karşı tedbir alabilmek de mümkün olabilecektir.

Şanı yüce Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de zikrettiği örneklerle, şeytan ve dostlarının meseleye yaklaşım mantığına açıklık getirmekte ve sakınmamız gereken bu mantığı bizler için anlaşılır kılmaktadır. Kur'an-ı Kerim çalışmalarını sürdüren kardeşlerimiz,¹ şeytan ve dostlarıyla ilgili fiillerle karşılaştıkları zaman, bu fiillerdeki şeytani maksattan ve temel mantığı belirlemeleri gerekmektedir. Bunu belirleyebil-meleri, söz konusu fiillere, aşağıdaki sorulara yöneltilmeleriyle mümkün olabilecektir.

Şeytan ve dostları bunları neden yapıyorlar?

Bu fiilleri yaparken kendileri için ve müslümanlar için gözettikleri sonuçlar nelerdir?

Bu fiilleri yapmasalardı ne olurdu? Bu fiilleri neden daha önce veya daha sonra değil de, müslümanlar o konumda iken yapıyorlar?

Fiillerdeki asli maksat, görünür maksada ters veya gizli ise, buna neden gerek duyuyorlar?.

Şeytan ve dostlarının fiillerine bu gibi sorulan yönelttiğimiz zaman, görünür fiillerin arka planındaki şeytani mantığı ve maksadı, Allah'ın izniyle anlayabiliriz. Kur'an-ı Kerim'de konumuzla ilgili olarak birçok örnek zikredilmesine rağmen, şimdilik bu örneklerden sadece bir tanesini değerlendirerek meselemize açıklık getireceğiz. Şeytanın Adem (a.s.)'a yaklaşımıyla ilgili olarak, Kur'an-ı Kerim'de şu ayeti kerimeler zikredilmektedir.

“Şeytan, kendilerine örtülü (gizli) olan çirkin yerlerini açığa çıkarmak için, onlara vesvese vererek: “Rabbinizin size bu ağacı yasaklaması, sadece sizin iki melek olmamanız veya burada ebedi kalmamanız içindir” dedi. Ve “Gerçekten ben size öğüt verenlerdenim” diye yemin de etti.” ^[1]

Şeytan ona vesvese vererek dedi ki: “Ey Adem, sana ebedilik ağacını ve yok olmayacak bir mülkü göstereyim mi!” “Bunun üzerine ikisi de ondan yediler ve çirkin yerleri kendilerine açılıverdi. Cennet yapraklarıyla örtünmeye başladılar. Adem Rabbine karşı geldi ve şaşırdı.” ^[2]

Zikredilen ayeti kerimelerde şeytanın Adem (a.s.)'a yaklaşımı ve ne gibi vesveseler verdiği beyan edilmektedir, Öncelikle sormamız gereken ilk soru şudur.

Rabbimiz bu olayı, bizlere neden haber veriyor?

Merakımızı gidermek veya genel kültürümüzü arttırmak için mi?

Elbetteki değil...

O halde neden?

Aynı hadise, aynı şartlarda ve aynı şekilde bizim de başımıza mı gelecek?

Tabi ki bu da değil.

Ancak biliyor ve iman ediyoruz ki, bu vakanın bize bildirilmesi, bizlerin maslahatı içindir, işte bu maslahata kavuşabilmemiz, bize bildirilen vakayı tahlil etmemizle ve şeytanın bu vakadaki maksadını ve meseleye yaklaşım mantığını idrak etmemizle mümkün olabilecektir. Çünkü bu idrak edildiği zaman, aynı yaklaşıma sahip olan günümüzdeki şeytan ve dostlarının, ne için ne yaptıkları ve ne için ne yapacakları da açıklık kazanacak, dolayısıyla günümüz müslümanları aynı şeytani mantıktan kaynaklanan farklı fiillerden sakınabileceklerdir. Nitekim şam yüce Rabbanimizin bir lutfu olarak, Kur'an-ı Kerim'de şeytanın birçok fiilleri zikredilmekte ve bu fiiller tahlil edildiği zaman, şeytanın ve şeytani mantığın tanınması mümkün olabilmektedir.

Şeytanın, Adem (a.s.)'a verdiği vesveselere dikkat edilirse, bu vesveseler Adem (a.s.) tarafından cevaplandırılmayan tek yönlü bir hitap niteliğindedir. Karşılıklı konuşma ve münazara söz konusu değildir.

Şeytan aleyhillane Rabbimizden aldığı izin ile Adem (a.s.)'a bazı vesveseler verme imkanına sahiptir. Şeytan aleyhillane bu sınırlı imkanı çok dikkatli ve yerinde kullanması gerektiğini bilmektedir. Bu nedenle vesvese vereceği insana karşı gelişigüzel veya maksatsız bir şekilde hitap etmez. Nitekim Adem (a.s.)'a verebileceği birçok vesveseler olmasına rağmen, bunlar arasında' seçim yapmakta ve şeytani maksadına ulaşabilmek için en etkili vesveseyi belirleyerek, bu vesveseyle hitap etmektedir.

“Rabbinizin size bu ağacı yasaklaması, ancak sizin iki melek olmamanız veya burada ebedi kalmamanız iç'dir.”

Çaytan aleyhillanenin dikkatli ve maksatlı bir şekilde ifade ettiği bu söz, tahlil edilmesi gereken bir sözdür. Vesvesenin arka planındaki şeytani maksadı açığa çıkarabilmemiz için önce şu soruyu soruyoruz., Şeytan bu vesveseyi neden verdi? Verebileceği birçok vesvese olmasına rağmen neden bunu seçti?

Öncelikle olayın yaşandığı şartları ve olaydaki failerin durumlarını dikkate almamız gerekir. Bilindiği gibi şeytan aleyhillane, Allah'ın emrine rağmen Adem (a.s.)'a secde etmemiş ve lanetlenmişti. Bunun akabinde Allah (c.c.)' dan mühlet istemiş ve kendisine tanınan bu mühlet içinde insanların büyük bir çoğunluğunu saptıracağını ifade etmişti. Tabi ki ilk saptırmak isteyeceği insan, Adem (a.s.) olacaktı.

Eşiyle birlikte cennette (veya cennet bahçesi gibi bir yerde) ikamet eden ve bu güzel yerin, güzel nimetleriyle nimetlenen Adem (a.s.)'ı, isyana sürükleyerek bulunduğu yerden çıkarabilmesi, sadece bir hükme bağlıydı. Çünkü Adem (a.s.) ile Havva validemizin takvaları veya isyanları, sorumlu oldukları bir hükme karşı gösterecekleri tavırla ilgili bir hadiseydi.

“Allah'ın menettiği ağaca yaklaşmamak ve ondan yememek..”

Şeytanın hedefi belli olmuştu. Onlara bu ağacın meyvesini yedirmek.

Peki ne yapıyor şeytan aleyhillane?

Günümüzdeki bazı manavlar gibi, meyve tellallığı yaparak “Bunu yiyin” mi diyor?

Şeytanın bu meseleye yaklaşımını tahlil ettiğimiz zaman, bu lanetli yaratığın insanı ve insan fitratını çok iyi tanıdığını müşahade ediyoruz. Şeytan aleyhillanenin, Adem (a.s.) ile Havva validemizin durumunu gözlemlemesi, değerlendirmesi ve müdahale biçimi, bu konudaki yetkinliğini açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Öncelikle karşılaştığı olayı net bir şekilde gözlemleyen şeytan aleyhillane, görüyor ki bu iki insan cennette yaşıyorlar ve men edildikleri ağaca yaklaşmıyorlar. Bu konuda her hangi bir istekleri veya rahatsızlıkları da yok. Çünkü cennetin diğer bütün nimetleriyle nimetleniyorlar.

Bu ağaca ve bu ağacın meyvasına gerek duymadıkları gibi, men edildikleri için de yaklaşmıyorlar. İnsanın nedensiz birşey yapmadığını ve yapmayacağını çok iyi bilen şeytan aleyhillane, gözlemlediği durumu bu bilinçle değerlendiriyor ve sorulması gereken İlk soruyu soruyor.

Neden ağaca, yaklaşmıyorlar?

Tabi ki bu nedenin cevabı aşîkar. Çünkü Allah (c.c.) onlara bu konudaki hükmünü bildirmiş ve bu hükmü bildikleri için ağaca yaklaşmıyorlar. İlahi hükmün bu insanlar üzerindeki etkinliği, bu insanları söz konusu ağaçtan uzaklaştırıyor.

Bu durumdaki insanlara, ağacın meyvasını göstererek “Bunu yiyin” dese, “Neden yiyelim ki, hem biz bundan menedildik” cevabıyla karşılaşacaktır. Çünkü bu İnsanların ağaca yaklaşmamaları kuvvetli bir nedene bağlıdır.

İşte şeytan aleyhîllane öncelikle bu nedeni zayıflatmak istiyor, İlahi hükmü inkar ettirebilse, bu kuvvetli nedeni ortadan kaldıracabilecektir. Ancak ilahi hükümle müşahhas olarak muhatap olan bu insanlara, İlahi hükmü inkar ettirebilmesi mümkün değildir. Nitekim sonuç alamayacağını bildiği için böyle bir müdahaleye de hiç gerek duymuyor. Ancak mücadelesinden vazgeçmiyor ve şeytanlığını ortaya koyan bir vesvese veriyor.

“Rabbinizin size bu ağacı yasaklaması, sizin iki melek olmamanız veya cennette ebedi kalmamanız içindir!”

İşte iki İnsanın dünyasını alt üst eden bir vesvese!. Vesvesedeki yaklaşım mantığı ise, metod olarak doğru ve tutarlı bir görünüme sahip. Bu vesvesede gözetilen maksat; İlahi hükmün inkar ettirilmesi değil, İlahi hükme cahili yorum getirerek, İlahi hükmün bu hükmü kabul eden insanlar üzerindeki etkinliğini azaltmaktadır. Nitekim Allah adına yemin ederek bu vesveseyi pekiştiren şeytan aleyhîllane, İlahi hükme karşı kuşku meydana getirmekte ve dolayısıyla İlahi hükmün, bu insanlar üzerindeki Rabbani etkinliğini azaltmaktadır. Zaten ilk hedefi, bu iki İnsanın ağaca yaklaşmama nedenini zayıflatmaktır.

İkinci hedefi ise, bu iki insanın nefsi temayüllerini dikkate alarak, bu iki insanın ağaca yaklaşmaları için kuvvetli bir neden vermektir!. Bu iki insanda müşahade ettiği en büyük nefsi temayül, cennet ve cennetten hiç ayrılmamaktır. Nitekim verdiği ilk vesvesede de bu nefsi temayül üzerinde durmuş ve onlara cennetten ayrılma endişesini ilka etmişti. İkinci olarak verdiği vesvese, ilk vesvese ile verdiği derde bir deva görünümündedir.

“Ey Adem, sana ebedilik ağacını ve yok olmayacak bir mülkü göstereyim mi?”

İlk vesvese ile batıl bir dert veren şeytan, iyiliksever bir görünümle derman önerisinde bulunmaktadır. Asıl maksadı ise, bu iki insanın ağaca yaklaşmaları ve ağacın meyvasından yemeleri için onlara kuvvetli bir neden vermek ve onları böylece isyana sürüklemektir.

Olayın sonucu Kur'an-ı Kerim'de beyan edildiği gibidir.. Bu vesveseyle kuvvet kazanan “Ağaçtan yeme nedeni”, şeytani yorumla zayıflatılan “Ağaçtan yememe nedenine” nefsi temayülle ağır basmakta ve ağırlık kazanan nedene bağlı fiil işlenmektedir,

Çok kısa olarak tefsir ettiğimiz bu vakıada, görülmesi gereken birçok gerçekler vardır. Görünür fiillerin arka planındaki, meseleye yaklaşım mantığını ve gözetilen maksadı idrak ettiğimiz zaman, bu gerçeklere nüfuz edebilecek ve günümüzdeki şeytan ve dostlarının fiillerini zorlamadan yorumlayarak, bu fiillerin arka planındaki maksatları boşa çıkarabilmemiz mümkün olabilecektir.

Çünkü şeytani mantığı ve maksadı anladığımız zaman, aynı mantıktan kaynaklanan farklı fiilleri de tanıyabilecek ve aynı mantıktan kaynaklanabilecek olan muhtemel fiillere karşı da uyanık olabileceğiz.

Yukarıda örnek olarak zikrettiğimiz vakıadaki şeytani yaklaşım ve maksad anlaşıldığında, elbetteki günümüzdeki bel'amların İlahi hükümlere ne için cahili yorumlar getirdikleri ve cahili propagandaların arka planındaki şeytani maksatlar da anlaşılacaktır.

Ayrıca kıssada belirtildiği gibi şeytanın önce batıl bir dert telkin edip, sonra bu dert ile dertlenen insanlara deva önerisinde bulunması ise, günümüz müstekbirlerini ve bu müstekbirlerin şeytani yaklaşımlarını anlamamıza ışık tutacaktır.

Çünkü günümüz müstekbirleri de sömürdükleri kitlelere, siyasi, iktisadi ve ekonomik bir çok dertler empoze etmekte ve bu dertlere yegane çözüm olarak kendi çıkar ve menfaatlerine uygun olan şeytani teklifleri ileri sürmektedirler. Şaşkın ve çareden habersiz kitleler ise “Denize düşen yılana sarılır” yaklaşımı ile, isteyerek veya istemeyerek bu önerileri kabul etmektedirler, Müstekbirlerin telkini ile serap gören bu insanlar; satılmış basın organlarında yayınlanan deniz resimlerini görerek kendilerini denizde zanneden ve bu iğrenç yılanlara sarılan zavallılardır.

Şeytan aleyhine ve dünya müstekbirleri, dünya mustazaflarının bir fiili işlemelerini istedikleri zaman; bu fiili emrivaki olarak işletmekten ziyade, mustazafların bu fiile sahip çıkmasını ve bu fiili isteyerek işlemelerini tercih etmektedirler. Tabi ki bunu sağlayabilmeleri için, fiilin işlenmesine ilişkin uygun zeminin hazırlanması ve mustazaflara bu fiili işlemeleri için cahili nedenler verilmesi gerekmektedir.

Bunlar yapıldığı zaman, müstekbirlerin arzu ettiği fiiller, mustazafların isteği ile yerine getirilecektir.. İşte dünya müstekbirlerinin demokratik olarak niteledirdikleri ve diğer bir deyişle demokrasiyi hak eden toplumlar olarak empoze ettikleri toplumlar, bu toplumlardır.

Kendi iradeleri (!) ile sömürüye “Evet” diyen, müstekbirlerin telkin ettikleri şeytani fiilleri, kendi istekleriyle yerine getiren, zulmün ve sömürünün maslahatını, kendi maslahatlarının fevkinde tutan, kendilerine semer yapan satılmışlara “Sanatçı” ve bu semerlere oturan müstekbirlere “Kurtancı Büyük adam” diyen toplumlar, demokrasiye geçmeye hak kazanan demokratik toplumlardır.

Bu toplumlarda diktatörlük yapmaya, bu toplumlarda zor ve baskı kullanmaya hiç gerek yoktur. Çünkü sadece Bir kişinin diktatörlüğünü reddeden bu toplumlar; sermayenin, partinin, kanunların, mal, makam ve unvanın diktatörlüğünü kabul ederek, zaten ehlileştirilmiş toplumlardır.

Şayet herhangi bir ülkedeki insanlar, kendi iradeleri ile müstekbirlerin çıkar ve menfaatlerini gözetecek bir olgunluğa gelmemiş ise, bu toplumlar henüz demokrasiyi hak edemeyen, ancak yürütülen faaliyetlerle demokratikleşme sürecinde bulunan toplumlardır.

Tekrar konumuza dönecek olursak, Kur'an-ı Kerim'de şeytanla ilgili olarak zikredilen olayları, sadece bir kıssa olarak algılayan ve bunların nedenlerine inmeyen kimselerin, olayların arka planındaki şeytani mantığı ve şeytani maksadı anlamaları ve bundan sakınabilmeleri elbetteki mümkün olmayacaktır. Kur'an-ı Kerim'de şeytani yaklaşımlarla ilgili olarak bazı olaylar zikrediliyorsa; bilmeli ve iman etmeliyiz ki, bu olayların arka planındaki şeytani mantıkla ve şeytani maksatla günümüzde de karşılaşabileceğiz.

Şeytani fiilleri tek tek zikrederek bu fiillerin arka planındaki yaklaşım mantığını ve maksadı açıklamamız mümkün olmadığı için, bir metod niteliğindeki bu yaklaşımın dikkate alınması ve karşılaşılan bütün şeytani fiillerin, bu yaklaşımla değerlendirilmesi gerekmektedir. Çünkü şeytani müdahalelerdeki temel mantık belirlendiği zaman, bu lanetli mantığın şerrinden korunabilmemiz mümkün olabilecektir.

Tepkisel Davranışlar

Şeytan ve dostlarının hesaplarını boşa çıkarabilmek için günümüz müslümanlarının dikkate almaları gereken ikinci prensip, tepkisel davranışlardan ve kişiyi böylesi davranışlara sürükleyen yaklaşımlardan sakınmak olacaktır. Bu nedenle tepkisel, diğer bir deyişle reaksiyoner davranışlar üzerinde duracak ve bunlara kısa bir açıklık getireceğiz.

Tepkisel davranışlar, herhangi bir canlının kendisine ulaşan bir uyarıya, bir dürtüye veya muhtelif etkinliklere verdiği karşılıklardır, Tepkisel davranışlar konusunda insanı diğer canlılardan ve cisimlerden ayıran belirgin Özellik, insanların maruz kaldığı her etkiye tepki göstermemesi ve gösterdiği tepkilerin yönü ve şiddeti konusunda kişiye ve topluma özgü farklılıklar arzemesidir.

Mesela herhangi bir cismin kendisini iten veya kendisini sıkıştıran başka bir cisme karşı gösterdiği tepki, daima etkiye eşit ve etkiye ters yöndedir. Ancak insanlar ve toplumlar için aynı kuralın geçerli olduğunu söyleyemeyiz. Cahili etkilere maruz kalan nice insanlar ve toplumlar vardır ki, bu etkilere tepki göstermek bir yana, birçok değerlerinden feragat ederek etki yönündeki davranışlarda bulunabilmektedirler. Böylesi etkilerin önünde sürüklenen ve etkiye karşı hiçbir direnci olmayan bu insanları veya toplumları “Ölü” olarak adlandırmak, elbetteki bunları onurlandırmak olacaktır. Çünkü etki istikametindeki menfi davranışlar, ölülerin dahi yapmadığı davranışlardır. Maruz kaldıkları bir dürtüye karşılık vermeyen ve dürtüldükleri istikamette yol alan bu insanlar, pasifize edilmiş veya etkisiz hale getirilmiş insanlardır.

Bizler burada konumuzla ilgili olarak, etkiye karşı pasifleştirilmiş bu insanları değil, etkiye karşı sağlıklı ve kontrollü tavırlar gösteremiyen ve çoğu kez aşırı tepkisel davranışların bedelini ödemek zorunda kalan kimselerin durumunu değerlendireceğiz. Çünkü pasifize edilmiş insanları harekete geçirmek bir gereklilik olmasına rağmen; bu insanları harekete sevkedecek kimselerin, tepkisel davranışlar konusunda bilinçli olmaları daha büyük bir gerekliliktir.

Bu gereklilik yerine getirilmeden, pasifize edilen insanları bilinçsizce tepkisel davranışlara davet etmek, beklenmeyen ve arzu edilmeyen sonuçlar doğurabilecektir.

Cahili sistemlerde yaşayan aktif ve heyecanlı müslümanlar, şeytan ve dostlarının müslümanlar üzerine yaptıkları hesaplara karşı, ne yazık ki çoğu kez tepkisel olarak karşılık vermek istemekte ve kısmi imkanlar dahilinde, tepkisel davranışlarda bulunmaktadırlar.

Öncelikle şu gerçeğin anlaşılması gerekir ki; tepkisel davranışlar, belli bir hedefe yönelik bilinçli davranışlar değildir. Herhangi bir düzlemde veya herhangi bir ortamda, etki ve tepki arasında vuku bulan bir mücadele varsa, bu mücadelenin kontrolü, etki eden taraftadır. Tepkisel davranışlardan kaynaklanan bir mücadele biçimini benimseyen kimseler, kendilerine etki eden tarafın mücadeledeki inisiyatifini bilerek veya bilmeyerek kabul eden kimselerdir. Çünkü bu kimselerin davranışları, kendilerinin belirlediği ve kendilerine özgü davranışlar olmayıp, etki eden tarafın istek ve maksatlarına göre şekillenen davranışlardır.

Etki ve tepki arasındaki ilişkiyi ve bunun önemini idrak eden dünya müstekbirleri, müslümanlara yönelik bazı müdahalelerde bulunurlarken, bu müdahalelerin muhtemel tepkilerini dikkate almakta ve bu tepkileri beklemektedirler. Nitekim müslümanların hangi tepkide bulunmalarını istiyorlarsa, bu tepkiyi meydana getirebilecek etkinlikleri seçmektedirler.

Meseleye bir örnek vermek gerekirse, müslümanların zamansız ve sun'i bir yapılanmaya geçmelerini isteyen dünya müstekbirleri, üç yönlü yaklaşımla bu isteklerine kavuşabilmektedirler.

1- Müslümanların böyle bir zamanda ve böyle bir yapılanmaya geçmelerinin, kendileri için çok tehlikeli olacağını ve dolayısıyla böyle bir yapılanmayı hiç istemediklerini empoze etmek.

2- Bel'amlar ve İslarni prensiplere vakıf olmayan müslümanlar vasıtasıyla, böyle bir acil yapılanmanın İslam için mutlak gereklilik olduğunu gündeme getirmek.

3- Kendilerinin öne sürdüğü imam adayları ve sahte kahramanlar çevresinde yapılanma teşebbüslerinde bulunmak.

Aynı mantıktan kaynaklanan bu üç yönlü yaklaşımın şeytani etkisinden kurtulabilmek, günümüz müslümanları için oldukça zor bir hadisedir. İlk yaklaşımın gözettiği hedef; dünya müstekbirlerine muhalli olan müslümanların, müstekbirlerin ön plana çıkardıkları isteklere muhalif davranmaları ve dolayısıyla müstekbirlerin arka plandaki gerçek istekleri doğrultusunda karar vermeleridir. Bu şeytani yaklaşım oldukça tesirli ve tehlikeli bir yaklaşımdır. Şeytan ve dostlarının görünürdeki her yaklaşımlarına ve her isteklerine muhalefet etmeyi İslami bir tavır telakki eden müslümanların, şeytan ve dostlarının bu yaklaşımlardan kurtulabilmeleri mümkün değildir.

Nitekim bel'amların bu istikametteki propagandalan ve müstekbirlerin empoze ettiği imam adaylarının yapılanma girişimleri, söz konusu planı neticeye götüren yaklaşımlardır. İslami hareketi bir bütün olarak kavrayamayan müslümanların,

bei'amiann bazı ayetleri zikrederek gündeme getirdikleri görüşlerden etkilenmeleri ve sahte kahramanlar etrafında toplanmalar tabi ki şaşırtıcı bir hadise değildir.

Meseleyi kısmen idrak eden müslümanlar ise, yetersiz ve samimiyetsiz kimselerin etrafında meydana gelebilecek bir yapılanmaya fırsat vermemek için, bizzat kendileri bir yapılanma teşebbüsüne geçeceklerdir. Ki bu yapılanma teşebbüsü de, tepkisel bir teşebbüstür.

Bu teşebbüsteki ana mantık; madem ki müstekbirler veya bei'amlar veya ehil olmayan kimseler, ağaçtaki meyveleri toplayacaklar, o halde onlar toplamadan, biz toplayalım mantığıdır ki, yanlış ve sakınılması gereken bir mantıktır. Çünkü bu önemli konuda müslümanların keyfiyetini ve zamanlamayı dikkate almadan, ağaçtaki ham meyvelerin müstekbirler veya müslümanlar tarafından toplanması arasında hiçbir fark yoktur. Her iki durumda da, yeterli olgunluğa gelmemiş meyvelerin telef olması söz konusudur.

Bütün bunları idrak ederek müslümanlar zamansız, ham ve sun'i yapılanmalardan sakındıran müslümanlar ise, müstekbirlerin görünürdeki yapılanmama isteklerine! paralel bir yaklaşım gösterecekleri için, müstekbirlerle işbirliğine girmek ve ajan olmakla itham edilebileceklerdir. Bu gibi olaylar şimdiye kadar yaşadığımız ve Müslümanlar uyanmadıkça, tekrar tekrar yaşayabileceğimiz olaylardır.

Şeytan ve dostları kendilerine muhalif olan ve bu muhalefetten kaynaklanan tepkisel davranışlarda bulunan müslümanları, müslümanların bu yaklaşımını dikkate alarak, istediği vadiye sürükleyebilmektedir. Bu müstekbirler görünürde cezalandırdıkları bir münafığın, müslümanlar tarafından sahiplenileceğini bildikleri gibi, görünürde takdir ettikleri bazı samimi müslümanların da diğer müslümanlar tarafından şüpheli bir konuma itileceğini ve dışlanacağını bilmektedirler. Bu mantıktan hareket ederek yerine getirdikleri bazı müdahaleler, elbetteki genele şamil olmayan özel müdahalelerdir. Çünkü bu konudaki genel müdahaleleri, daha önce belirttiğimiz gibidir.

Ancak müslümanların bu özel müdahaleleri de dikkate almaları ve dolayısıyla müstekbirlerin cezalandırdığı herkesi samimi bir dava adamı kabul etmemeleri gerekir. Çünkü Mısır'da ve Tunus'ta bunun acı örnekleri yaşanmaktadır.

Kur'an-ı Kerim'deki hareket metodunu ve bu metodun takipçisi olan müslümanların, genel fıkıhlanya birlikte müstekbirlere karşı davranışlarını da inceleyen kardeşlerimiz, bu davranışların genelde tepkisel davranışlar olmadığını müşahade edeceklerdir.

Müslümanların hareket fıkıhı, müstekbirlerin davranışlarına bağımlı olan ve müstekbirlerin muhtemel davranışlarına göre şekillenen bir fıkıh değildir. Çünkü hareketin asli fıkıhı, çok daha geniş ve farklı boyutlara sahip olup, İlahi vahiy tarafından tesbit edilen bir fıkıhtır. Bu nedenle bazı kitaplarda zikredilen “Hareket kendi fikhını, kendisi belirler” gibi ifadelerle savunulan görüşleri kabul edemeyiz. Bu gibi ifadelerle savunulan hareket, önceden belirlenen asli fıkıhı idrak ederek, harekete bu fıkıh doğrultusunda yön verecek önderlere gerek

duymayan, yaşanan durum ve karşılaşılan müdahalelere göre şekli alacak bir harekettir ki, İslami hareketi böylesi hareketlerden tenzih ederiz.. Çünkü İslami hareket önceden belirsiz olup, şartlara göre belirlenen bir hareket değil; yaşanan şartları sadece dikkate alan ve bu şartlara göre değişmekten ziyade, şartları değiştirmeyi amaçlayan özgün fıkha sahip bir harekettir.

Nitekim İslami hareket durmaya ve duraksamaya tahammül gösteremeyeceği için, bu harekete yön veren önderlerin, bu hareketin asli fikhını önceden bilmeleri gerekir. Yön verilen müslümanlar için sadece hareketin bugünkü fikhının bilinmesi yeterli olmasına rağmen; harekete yön veren müslümanların, hareketin yarın ki fikhını da bilmeleri bir zorunluluktur. Çünkü hareketin zamanlaması ve hareketin fûruya ait fikhı, hareketin asli fikhına ve ulaşmak istediği yarın ki fikhına göre belirlenir. Bu meseleyi şimdilik daha fazla açmamıza gerek yoktur.

Konumuzla ilgili olarak anlaşılması gereken husus; İslami hareketin, tepkisel davranışlardan kaynaklanan bir anti hareket olmadığıdır. Kur'an-ı Kerim'de beyan edilen ve Rasulullah (s.a.v.)'m tatbikatında müşahade ettiğimiz tevhide mücadele, bu gerçeği açıkça ortaya koymaktadır.

Tevhide mücadelenin uzun bir safhasında, şeytani müdahalelere karşı müslümanların gösterdiği sabır, şeytan ve dostlarının birçok hesabını boşa çıkaran bir keyfiyete sahiptir. Çünkü müslümanlara karşı birçok müdahalelerde bulunan şeytan ve dostları, müslümanların bu müdahalelere beklenen tepkiyi göstermelerini ve dolayısıyla hareketi asli çizgisinden saptırarak, kendilerinin belirlediği tepkisel bir harekete dönüşmesini istemektedirler.

Hareket tepkisel bir keyfiyete sahip olduğu zaman, hareketin kontrolü elbetteki etki eden tarafta olacaktır. Ancak müslümanların söz konusu şeytani müdahaleleri sabırla karşılaması, bu müdahalelere tepki göstermemesi ve bunun da ötesinde şeytani müdahalelerden etkilenmiyerek, Rabbani yükümlülükleri yerine getirmeleri, tabi ki şeytani hesapları boşa çıkarmaktadır.

Bunun dışında bazı şeytani müdahalelere İlahi vahiy gereği ve İlahi hudutlar çerçevesinde tepki gösterilmesi ise, hükme binaen olduğu için, hareket metodunu saptırıcı veya hareket metodunun dışındaki davranışlar değildir.

Hiç şüphesiz ki bütün bunların bilinmesi, hangi müdahalelere sabırla ve hangi müdahalelere nerede, ne zaman ve nasıl bir karşı müdahale ile cevap verileceğinin belirlenmesi gerekmektedir. Sabırla göğüslenmesi gereken şeytani müdahalelere, tepkisel davranışlarla karşılık vermek, bu davranışlarda bulunan müslümanları, hareketin asli çizgisinden uzaklaştıracaktır.

Şeytani hesapların boşa çıkarılmasıyla ilgili diğer prensipler, aynı zamanda İslami uyanışla ilgili prensipler olduğu için; bu prensipleri, önümüzdeki diğer konular içinde vermeye devam edeceğiz.

3. ŞEYTANİZME RAĞMEN İSLAMİ MÜCADELE

“Hayat, iman ve cihaddır” ifadesi, sık sık karşılaştığımız ve gayet tabi olarak kabul ettiğimiz bir ifadedir. Bu ifadenin içerdiği gerçek, hangi dine veya hangi ideolojiye bağlı olursa olsun, bütün dava adamlarının kabul ettiği bir gerçektir.

Bir davaya inanmış olan kişi, elbetteki bu inancı istikametinde pasif veya aktif bir mücadelede bulunacaktır.

Bu mücadeleyi veren kimselerin meşru veya gayrimeşru kabul edilmesi, bunların savundukları dünya görüşünün doğruluğu veya yanlışlığı, iyiliği veya kötülüğü ile ilgili bir mesele değildir. Herhangi bir ülkede yürürlükte olan resmi ideolojiye bağlı dava adamları meşru kabul edilirken, farklı ideolojileri savunan dava adamları ise, ayrılıkçı, vatan haini veya terörist gibi sıfatlarla gayrimeşru kabul edilebilmektedir.

Nitekim kominizmin resmi ideoloji olduğu bir ülkede, kominizm adına yüzbinlerce kimsenin katledilmesi vatanperverlik kabul edilirken, aynı ülkede farklı bir ideoloji adına bir kimsenin yaralanması teröristliktir. Doğruluğu veya yanlışlığı tartışılabilir olan böylesi yaklaşımlar hangi boyutlarda olursa olsun, insanlar yine de farklı dünya görüşlerini benimseyebilmekte ası dünya görüşü istikametinde mücadele vermektedirler.

İslam'a talip olan veya müslüman olduklarını söyleyen kimselerin durumu ise, İslam anlayışlarındaki farklılığa göre değişebilmektedir. Laiklik adına din ile dünya işlerini ayn kabul edenler; yaşadıkları ülkede yürürlükte olan ideoloji ne olursa olsun, bu ideolojiye karşı olumlu bir yaklaşım içindedirler. Çünkü bu kimselerin anladıkları ve tabi oldukları din, dünyaya ve dünya işlerine müdahale etmeyen bir dindir. Bunlardaki Allah telakkisi, insanların nasıl ve ne şekilde idare edildiklerine ilgi duymayan, kendisine emrivaki olarak sunulan laikliği ister istemez kabullenmek zorunda kalan, sosyalizm, liberalizm veya faşizm gibi ideolojileri meşru kabul edebilen ve bunlara müdahale etmeyen bir Rab telakkisidir.

Laisizmin ilk dönemlerinde dünya işlerine karışmayan ve tarafsız kabul edilen bu Rab telakkisi, daha sonraları hakim ideolojiler tarafından şekillendirilmiş ve hakim ideolojileri tasdik ederken, karşıt ideolojileri lanetleyen bir Rab telakkisi haline getirilmiştir. Tabi ki böylesi Rab telakkilerine sahip olan kimseler, hakim ideolojileri Rab adına desteklerken, karşıt ideolojileri yine Rab adına lanetleyeceklerdir.

Öte yanda, İslam'ı her türlü zulme ve sömürüye karşı bir dünya görüşü olarak algılayan müslümanlar bulunmaktadır ki; bu müslümanlar ismi ne olursa olsun, zulmün her türüsüne karşı çıkmaktalar ve mücadeleden yana bir tavır koymaktadırlar. Böylesi müslümanlar, dünya müstekbirlerinin nefret ettikleri ve bir türlü sevedemedikleri müslümanlardır.

Emperyalizmin her türüsüne karşı mücadeleden yana tavır koyan bu müslümanlar, müstekbirlere göre sakınılması gereken tehlikeli müslümanlardır. Bel'amlar vasıtasıyla kendilerine müslüman denilen birçok kimseyi pasifize etmelerine ve sadık köleler durumuna getirmelerine rağmen, böylesi müslümanları pasifize edebilmeleri mümkün olmamıştır.

İnsan onurunu ve emeğini vahşi bir şekilde sömüren emperyalizme karşı derin bir öfke duyan bu müslümanlar, dünya emperyalizmiyle mutlaka ve mutlaka mücadele etmek istemektedirler. Bu müslümanların varlığını ve meseleye

yaklaşımlarını çok iyi gözlemleyen dünya müstekbirleri, tabi ki “Madem mücadele etmek istiyorlar, bırakalım etsinler!..” diyerek bir kenara çekilmezler. Peki ya ne yaparlar?

Kur'an-ı Kerim'de beyan edilen şeytani mantığı ve yaklaşımı yeterince anlayan ve günümüz dünyasını iyi gözlemleyen müslümanlar için, bu müstekbirlerin ne yapmak istedikleri ve ne yaptıkları gayet açıktır. Mücadele etmek isteyen müslüman varlığıyla karşılaşan bu müstekbirler, kendi aralarında derler ki.

“Madem bunları pasifize edemiyoruz, madem bunlar mücadeleden yana, madem ki bunlar “İlla mücadele edeceğiz” diyorlar.

O halde, o halde bunların mücadelesini biz organize edelim.”

Evet, bunları derler!..

Ve sonra da, kendilerinin organize edecekleri bir mücadelede, müslümanların ne hale geleceklerini konuşarak gülerler, gülüşürler..

Dini asabiyetleri ile mücadeleden yana olan müslümanlar için, kendi emperyalist çıkarlarını zedelemeyecek ve bunun da gerisinde kendilerine faydalı olabilecek mücadele senaryoları hazırlayan bu müstekbirler, hazırladıkları mücadele senaryolarının, özellikle şu dört boyutunu önemle dikkate almışlardır.

1- Mücadele sahası.

2- Mücadelenin hedefleri.

3- Mücadele metodu.

4- Mücadelenin boyutları.

Mücadelenin temelini oluşturan bu dört esas dikkate alınarak hazırlanan senaryolar, bel'amlar ve sahte kahramanlar tarafından ateşli ve heyecanlı bir üslubla gündeme getirilmekte, emperyalizme karşı mücadeleden yana olan müslümanlar, böylesi mücadelelere davet edilmektedirler.

“Nabza göre şerbet” prensibinden hareket edilerek, kemiyet ve keyfiyet açısından farklı içeriklerde bulunan böylesi davetler, ne yazık ki hayli taraftar bulabilmektedir. Allah adına yapılan böylesi davetlerin, batıl davetler olduğunu idrak eden müslümanlar ise, davate icabet etmedikleri için ayrılıkçı veya fitneci gibi sıfatlarla yaftalanmaktadırlar.

Karşılaştığımız bazı meselelere “Herneyse” dememize rağmen, dünya müs!umanları üzerine yapılan bu şeytani hesaplara “Herneyse” demiyerek, oldukça önemli gördüğümüz bu meselelere sırasıyla genel başlıklar halinde değinecek ve bunlara açıklık getirmeye çalışacağız..

MÜCADELE SAHASI

Konumuzla ilgili olarak öncelikle mücadele sahası üzerinde duracağız. Dünya müstekbirlerinin önemle dikkate aldıkları mücadele sahası veya mücadele düzlemi gerçekten bu kadar önemli mi? Meselenin önemini yeterince idrak edemeyen kardeşlerimize, bu meseleyle ilgili olarak şu soruyu sormak istiyoruz. “Yırtıcı bir hayvan olan kara panter ile timsah dövüş-se, bu mücadeleyi hangi hayvan kazanır?”

Bu soru ile karşılaştıkları zaman, panter ile timsahın fiziki özelliklerini ve dövüş kabiliyetlerini dikkate alarak, bu soruyu cevaplandıran kimseler, zikrettiğimiz meselenin Önemi yeterince idrak edebilmiş kimseler değildir.

Her iki hayvanın fiziki özellikleri ve dövüş kabiliyetleri elbetteki dikkate alınacaktır. Ancak bu sorunun sıhhatli bir şekilde cevaplandırılabilmesi için, panter ile timsahın yaşlarıyla birlikte, bu iki hayvanın hangi düzlemde mücadele ettiklerinin de mutlaka ve mutlaka sorulması gerekmektedir. Çünkü söz konusu mücadele karada yapılıyorsa, üstünlük panterde; suda veya bataklıkta yapılıyorsa, üstünlük timsahıdır.

Fiziki özelliklerin ve dövüş kabiliyetlerinin mücadeledeki etkinliği, mücadele düziemiyle ilgili bir meseledir.

Çünkü her mücadele düzleminin, kendisine özgü nitelik ve kendisine özgü şartları bulunmaktadır. Fiziki Özelliklerin ve bazı yeteneklerin fonksiyonu ise, ancak ve ancak, bu yeteneklere uygun şartlarda gerçekleşebilir. Uçma yeteneğine sahip olan kuşlar, suda veya havanın bulunmadığı bir boşlukta uçamazlar. Karada yüzelli kilo kaldırabilen bir insana, denizde yüz kilo kaldırtmayı denesiniz; yüzelli kiloyu kaldırabilecek olan kahramanın, yüz kiloluk demirle, denizin dibini boyladığını görürsünüz.

Yüksek hareket kabiliyetine ve kuvvetli pençelere sahip olan panterin de, bu özellikleri karada geçerlidir. Uzun mesafeye sıçrayabilmesi veya ayağı ile şiddetli pençe atabilmesi için, ayaklarının yere basması, yere dayanması gerekmektedir. Mücadele sahasıyla ilgili olarak iki hayvandan örnek vermemiz, insani asabiyete sahip bazı kimseler tarafından yadırganabilecektir!. Ne var ki bazı durumlarda, hayvanların içgüdüsel olarak yaptıkları hareketleri dikkate almak, insanlığımıza bir gölge düşürmeyeceği gibi, aynı zamanda gerekli bir yaklaşımdır.

Televizyonda seyrettiğimiz bir belgeselde, panterle timsah arasındaki bu mücadele gösterilmişti. Mücadelenin gözlemlenmesi gereken en can alıcı noktası ise, her iki hayvanın da kendilerine özgü mücadele sahalarını seçmeleri ve bu seçimde ısrarlı olmalarıydı. Panter, timsahı karaya doğru çekerken, timsahın, panteri suya doğru çekmeye çalışması; mücadelenin kilit noktası olup, mücadelenin sonucunu etkileyebilecek bir keyfiyete sahiptir. Bu safhada verilen mücadele, mücadele sahasının seçimiyle ilgili bir mücadeleydi. Nitekim mücadelenin bu safhasını kazanan ve mücadeleyi kendi sahasına çeken taraf, neticede mücadeleyi kazanan taraf olmuştu.

Allah rızası için her türlü zulme ve sömürüye karşı mücadeleden yana olan müslümanların, mücadele sahası konusunda yeterince bilinçli olduklarını söyleyemeyiz. Çünkü mücadele sahasının seçimiyle ilgili olarak, iki hayvan arasında gördüğümüz ısrarlı çekişmeyi, halkında müslüman olan ülkelerde yaşayan müslümanlarla, müstekbirler arasında görebilmiş değiliz.

Müslümanlar ve müstekbirler meseleye aynı önemi vermiş olsalar, mücadele sahasının seçimiyle ilgili olarak mutlaka bir çekişme meydana gelecek ve her iki

taraf da seçiminde ısrarlı davranacaktır. Fakat ne yazık ki müstekbirler bu konuda bilinçli olmalarına rağmen, müslümanların geneli aynı bilinçte değildir. Birbirini tutmaz görüşlerle, çok değişik vadilerde, çok değişik sahalarda mücadeleye davet edilen müslümanlara; “*Gevşemeyiniz, mahzun olmayınız, inanıyorsanız güçlüsünüz*” buyruğu sık sık tekrar edilerek, bu müslümanların birçoğu uyutulabilmektedir.

İnsanlar İlahi bir buyrukla uyutulur mu?

Elbetteki uyutulur!.

Allah adına yapılan batıl davetlerle, insanların uyutulması mümkün olduğu gibi, zamansız, mekansız ve mükellefsiz gündeme getirilen ayeti kerimelerle de insanların uyutulması ve bunun da gerisinde sapık vadiilere sürüklenmesi mümkündür.

Unutulmaması gerekir ki, Allah'ın adını ağzına alan veya Kur'an-ı Kerim'den bazı ayetleri okuyan kimseler, sadece müslümanlar değildir. Bel'amlar da söze besmeleyle başlamakta, bazı ayeti kerimleri tağutun maslahatına göre gündeme getirip, tevil ederek sapık davetlerde bulunmakta ve Allah'a hamdederek sözlerini bitirmektedirler.

Halkında müslüman olan ülkelerde resmi belamla' tanımak kolay olsa da, gayriresmi gözüken bel'amları tanımak biraz zordur. Bunlar, sadece Allāh nzası için konuştuklarını ve Allah rızası için davette bulunduklarını ile; sürerler. Oysa ki davet ettikleri yol, meseleye vak' olan müslümanların kolayca farkedebilecekleri batıl bir yoldur. Meseleye vakıf olmayanlar ise Peygamber (s.a.v.) varisi gördükleri bu bel'amları can kulağı ile dinlemekte ve onlara itaat etmektedirler.

Hangi sapık vadide olurlarsa olsunlar, bu şaşkınlara hepsine “İnanıyorsanız güçlüsünüz” buyruğu telkin edilerek, bulundukları vadiyi, bulundukları mücadele sahasını terketmemeleri ve mücadeleden vazgeçmemeleri empoze edilmektedir. Bu ifadeyi kullanan kimseler, hak bir ifade ile batılı kastetmektedirler.

“İnanıyorsanız güçlüsünüz!.”

Bu İlahi buyruktan hareket edilerek, müminlerin her şartta ve her düzlemde güçlü olduklarını bilerek söylemek ihanet, bilmeyerek söylemek ise cahilliktir. Çünkü bu İfadenin içerdiği gerçeğe vakıf olmayan kimseler, bu ifadeyle davet edildikleri her mücadele sahasına, cahillere özgü bir cesaretle icabet etmekte ve yine cahillere Özgü bir cesaretle, mücadeleye soyunmaktadırlar. Çünkü inanmaları hasebiyle kendilerini her mücadele sahasında güçlü zannetmektedirler.

İşte bu gibi insanların, biraz önce zikrettiğimiz hayvanlardan ibret değil, örnek almaları gerekir. Örnek almaları gerekir ki, mütekbirlerin belirledikleri mücadele saha-lanna kendi istekleriyle çıkıp, hayvanlardan daha aşağı bir dereceye düşmesinler!.

“İnanıyorsanız güçlüsünüz” ifadesi, müminleri muhatap alan bir ifadedir. Bu müminler Allah'a, Allah'ın Rasulüne (s.a.v.), Allah'ın kelamına, Allah'ın

sünnetine, Allah'ın vaad ve vaidlerine yakinen iman eden müminlerdir, Bu müminler, bu inananlar, elbetteki ve elbetteki güçlüdür. Fakat bu inananların güçlü olmaları, bir şarta, mutiak bir şarta bağlıdır!.

İnandıkları yolda bulunmaları..

Evet.

Müminler, inandıkları yolda bulundukları sürece güçlüdürler. Çünkü müminlerin güçlü olabilmesi, ancak ve ancak Allah'ın yardımıyla mümkündür. Allah'ın yardımı ise, sırat-ı müstakimde bulunan mü'minleri kuşattığı için, inandıkları yolda bulunan bu mü'minler güçlüdür. Sırat-ı müstakimden uzaklaşmak, Allah'ın yardımından uzaklaşmaktır. Hak yoldan, sapık yollara meyletmek; izzetten, zillete meyletmektir. Zillete meyleden kimselere güçlü olduklarını söylemek ise, bunları avutmak veya bunları uyutmak olacaktır.

Dünya müslümanlarının, yaşadıkları toplumu ve içinde bulundukları durumu dikkate alarak; konumlarını ve mücadele sahalarını, İlahi ölçülere göre tesbit etmeleri gerekmektedir. Dünya müstekbirlerine karşı mücadele verirken, bu müstekbirlerin belirledikleri sahada değil, kendilerinin belirledikleri sahada mücadele vereceklerdir. İlahi ölçülere göre belirlenen bu saha; (bu sahada) Allah'ın yardımına mazhar olacak mü'minlerin, güçlü oldukları, güçlü olabilecekleri bir sahadır.

Müstekbirlerin belirledikleri mücadele sahaları ise, cahili değerlerin güç kabul edildiği ve cahili kuralların yürürlükte olduğu bir mücadele sahası olup, bu sahadaki üstünlük ve insiyatif müstekbirlerin elindedir. Çünkü mücadele sahasıyla ilgili güç unsurlarını ve mücadele kurallarını kendi çıkarlarına göre belirleyen dünya müstekbirlerinin, bağlı oldukları İlahi ölçüler yoktur.

İlahi ölçülere göre helal ve haram hudutlarını dikkate almayan bu müstekbirler, kendi çıkarlarına uygun her yaklaşımı helal veya meşru kabul edebilmektedirler. Oysa müminlerin bağlı oldukları ve dikkate almakla mükellef oldukları İlahi ölçüler vardır. Bu İlahi ölçüler dikkate aldıkları zaman; söz konusu mücadele sahasında meşru kabul edilen birçok hamleyi yapamayacak, fakat müstekbirlerin bu hamlelerine maruz kalacaklardır. Günümüz müslümanlarının iyice anlamaları gereken bu ifadeyi, altını çizerek tekrarlamak istiyoruz.

“Müstekbirlerin belirledikleri sahalarda mücadeleye soyunan müslümanlar, İlahi ölçüler dikkate aldıkları zaman; söz konusu mücadele sahasında meşru kabul edilen birçok hamleyi yapamayacaklar, fakat müstekbirlerin bu hamlelerine maruz kalacaklardır..”

Nitekim dünya müstekbirleri, birçok ülkede yaşayan ve mücadeleden yana olan müslümanları; küfrün, zulmün, fasıkhgın, yalancılığın, dolandırıcılığın, sahtekarlığın, riyakarlığın, iftiracılığın, rüşvetçiliğın, yetkiyi ve görevi kötüye kullanmanın, dünya emperyalizmine bağımlı olmanın ve onlarla yardımlaşmanın, devlete ve millete ihanet etmenin... meşru kabul edildiği politik düzlemlerde, mücadeleye davet etmektedirler. Çünkü bu mücadele düzlemleri, kendilerine özgü mücadele düzlemleridir. Böylesi mücadele düzlemlerinin şartları, kuralları ve kanunları, emperyalizmin çıkar ve menfaatlerine göre

belirlendiği için, bu sahalarda yapılan ve yapılacak olan mücadelelerin insiyatifi, müstekbirlerin elinde olacaktır.

Müstekbirlerin belirledikleri ve tercih ettikleri mücadele düzlemleri, tabi ki sadece politik düzlemler değildir. Müstekbirlere Özgü mücadele düzlemleri; her türlü zulmün, kurnazlık kabul edildiği politik düzlemler olduğu gibi., faizin meşru görüldüğü ve faizle gelişen ekonomik düzlemler, batıl görüşlerle beslenen kültürel düzlemler ve bunun da ötesinde, şeytani mantığa göre zamanlaması yapılan askeri düzlemler de olabilir.

“İnananlar güçlüdür.” gibi, gerçek manası saptırılan sloganlarla, batıl davetlere icabet etmek ve böylesi düzlemlerde mücadeleye soyunmak; ayıp yerlerin açığa çıkmasına ve hüsrana neden olacaktır.

Netice oîarak “İnananlar güçlüdür” İlahi buyruğuna; inandıkları yola teslim olan, inandıkları doğru yolda yaşayan, bu yolda dağılmayan ve gevşeklik göstermeyen müminler muhataptır. Allah'ın yardımına mazhar olan bu müminler güçlüdür. Bu müminlerin mücadele düzlemi, sırat-ı müstakimdir. Sıratı müstakimde ilerlerken karşılaştıkları müstekbirlerle; sapmadan, saptırılmadan ve hiç kimseyi saptırmadan mücadele ederler.

Sırat-ı müstakimdeki konumları, durumları ve merhaleleri bellidir bu müminlerin. İçinde bulundukları konumun fikhını, sabır, sebat ve azimi yaşarlar. Müstekbirlerle mücadele ederlerken, ayaklarının sırat-ı müstakimden kaymamasına, kaydınıîmamasına önemle dikkat ederler. Çünkü bu mü'minler, sırat-ı müstakimde bulundukları sürece, Allah'ın yardımına mazhar olacaklarına ve sırat-ı müstakimde bulundukları sürece, güçlü olduklarına yakinen iman etmişlerdir. Böylesi müminlerle, sırat-ı müstakimde mücadele etmek zorunda kalan müstekbirlerin akıbeti ise, Adem (a.s.)'dan bu yana yenilgi veya helakla sonuçlanmıştır.

Mücadele sahasının önemini idrak eden müslümanla-nın hangi düzlemde mücadele verdiklerini veya hangi düzlemde mücadele vermediklerini sorgulamaları gerekir. Ferdi ve toplumsal mücadeleleri, Allah'ın emrettiği düzlemde gerçekleşiyorsa, hiçbir şüphemiz yoktur ki, Allah (c.c) bu müslümanların yardımcısıdır. Fakat mücadele ettikleri düzlem, İlahi vahyi dikkate almayan aklın emrettiği bir düzlem ise, bu düzlemde mücadele verirken yardımı Allah'tan deyne akıllarından beklemek zorundadırlar!.

MÜCADELENİN HEDEFLERİ

Şeytan ve dostlarının, müslümanlar üzerine yaptıkları hesapların boşa çıkabilmesi için, günümüz müslümanlarının dikkate almaları ve pratize etmeleri gereken bir diğer prensip ise, mücadelenin hedefleri olacaktır.

Hepimiz biliyoruz ki, yapılan ve yapılacak olan her mücadelenin, kendisine özgü hedefleri bulunmaktadır. Nitekim İslami gerçeklere vakıf olarak, mücadeleden yana bir tavır koyan ve mücadele eden müslümanlara “Hedefiniz nedir?” sorusunu yönelttiğiniz zaman, bu sorunuz genelde cevapsız kalmaz. Hatta bunun da ötesinde birçok değişik cevaplarla karşılaşmanız mümkündür!. Zaten günümüz müslümanlarının birbirinden farklı gruplara bölünerek,

birbirinden farklı istikametlere yönelmelerinin önemli bir nedeni de, böylesi değişik hedeflere sahip olmalarıdır.

Müslümanların sapmasına ve saptınmasına neden olabilen yanlış hedefler, müslümanlara şeytan ve dostları tarafından empoze edilebildiği gibi, samimiyetlerinden kuşku duymadığımız bazı müslümanların, İlahi vahyi dikkate almadan ileri sürdükleri akli hedefler de olabilmektedir. Oysa her konuda olduğu gibi bu konuda da İlahi vahiy ve Efendimiz (s.a.v.)'in sünneti dikkate alınsa, akli sapmalar veya hedef konusundaki şeytani müdahaleler engellenmiş olacaktır. Bu meseleye yeterli bir şekilde vakıf olabilmemiz için, öncelikle aşağıdaki soruyu cevaplandırmamız gerekecektir.

“Bilinçli hedef tayini nasıl olmalıdır?” Mücadeleden yana olan dava adamlarının, bilinçli bir hedef tayininde bulunabilmeleri için, savundukları davanın tabiatını, içinde bulundukları konumu ve yaşadıkları şartları mutlaka dikkate almaları gerekmektedir. Hiç şüphesiz ki, her davanın gözettiği nihai hedefler vardır. Ancak bu nihai hedeflerin bilinmesi, mücadelenin pratiği için yeterli değildir. Bu nihai hedefler, dava adamlarına sadece bir istikamet verebilir. Ne var ki, nihai hedeflerini bilmelerine ve bu hedeflere yönelmelerine rağmen, yöneldikleri bu hedeflere hiç yaklaşamayan bir çok dava adamı bulunmaktadır.

Çünkü bunların erişmek istedikleri hedef, bazı ayet-i kerimelerle sabit doğru bir hedef olmasına rağmen, içinde bulundukları konumda ve yaşadıkları şartlarda, erişilmesi mümkün olmayan büyük bir hedeftir. Davanın tabiatını bilen ve doğru bir yönelişte bulunan bu müslümanların dikkate almadıkları husus, içinde bulundukları konum ve yaşadıkları şartlardır. Doğru bir yönelişten sonra yapılması gereken ikinci iş, doğru bir konum tesbitidir. Bu tesbit yapıldığı zaman, içinde bulunulan konum ile nihai hedef arasındaki mesafe ortaya çıkacak ve bu mesafe, varılması mümkün ara hedeflere bölünerek, varılması gereken ilk ara hedef belirlenecektir.

Önemle anlaşılması gereken husus: yaşanan şartların dikkate alınması, ilk ara hedef belirlendikten sonraki üçüncü aşamadır. Nitekim yanlış ve yanıltıcı hedef tayin eden müslümanların büyük hatası, yaşadıkları şartlara göre hedef tayin etmelerinden kaynaklanmaktadır. Oysa yaşanan şartların dikkate alınması, hedef tayin etmek için değil, davanın tabiatına ve müslümanların konumuna göre tayin edilen ilk ara hedefe, nasıl ve ne şekilde ulaşılabileceğini tesbit etmek içindir. Yaşanılan şartlara göre hedef tayin etmek, İslami hareketin tabiatıyla bağdaşmayan ve hiçbir zaman bağdaşamayacak olan batıl bir yaklaşımdır. Çünkü hedefini yaşanan şartlara göre belirleyen bir hareket, şartlara bağımlı ve şartlara göre değişebilen tutarsız bir harekettir. Oysa İslami hareket, şartlara göre değişen değil, bizzat şartları değiştirmeyi amaçlayan bir harekettir.

İslami harekette büyük bir önemi olan ara hedeflerin tesbit edilmesi, İslami harekete bir bütün olarak vakıf olan ve yaşadıkları çağı idrak eden yetkin müslümanların görevidir. İslami hareketle ilgili olarak Kur'an-ı Kerim'de zikre-

dilen hükümler, kronolojik sırasına ve konularına göre incelendiği zaman, nihai hedefle birlikte, müslümanları bu hedefe götürebilecek ara hedeflerin de tesbit edilebilmesi mümkün olacaktır. Bu Rabbani bilgilerin pratize edilebilmesi ise, yaşanan çağa ve müslümanların durumuna vakıf olmakla gerçekleşebilecektir. Ara hedeflerin bilinçli olarak tesbit edilmesiyle ilgili olarak. Allah'ın sünnetiyle gerçekleşen tabiat olaylarından da birçok örnek alabiliriz. Çünkü bu olayın sağlıklı olarak gözlemi ey edebilirsek, yaratılmışlarla ilgili bu olaylardan, Yaratıcının sünnetini yani daha açık bir ifadeyle, gözlemlediğimiz olaydaki Hak yaklaşımı anlamış oluruz. Yaratılmışlarla olarak Yaratıcının sünnetini idrak eder ve yaratılmışlara bu sünneti dikkate alarak yaklaşabilirsek, bu yaklaşımımız şüphesiz ki hak bir yaklaşım olacaktır.

Bu konuyla ilgili olarak, yaşadığım bir olaydan örnek verebilirim. Güzelyali'da bahçeli bir evin önünde otobüs beklerken, bahçede yetişen çiçeklere bakıyordum. Bakışlarım, bahçe parmaklığının hemen arkasında olan bir karanfile takılmıştı. Karanfile bakarken, bir çiçeğin ne kadar güzel ve ne kadar muhteşem olduğunu ilk kez farkediyordum. İncecik bir dalın ucunda, güzele ve güzelliğe anlam vererek derin bir arzuyla açılan bu karanfil, beni oldukça etkilemişti. Karanfil, karanfilin gelişimini ve bu karanfil yaratan Rabbimi düşündüm. Cevaplandırmak istediğim ilk soru şuydu.

Yaratan ve yaşatan Rabbim, karanfilin bu noktaya gelmesini, karanfil yaratmadan önce dilemiş miydi?.

Şüphesiz ki dilemişti..

O halde karanfilin bu gelişimi, tesadüfi bir gelişim değildi. Şanı yüce Rabbim, gördüğüm karanfilin, gördüğüm doruk noktasına ulaşmasını dilemiş ve bu noktaya ulaşabilmesi için. karanfile ahenkli bir gelişim süreci takdir etmişti. Karanfilin toprakta başlayıp doruk noktasına ulaşan yolculuğu, kesinlikle tesadüfi bir yolculuk değildi. Daha açık bir ifadeyle, nihai hedef önceden takdir edilmişti. Karanfilin gelişim süreci boyunca attığı her adım, bu hedefe yönelik adımlardı. Nihai hedefe ulaşılabilmesi için, nihai hedef istikametindeki birçok ara hedefleri geçmesi gerekiyordu. Şayet çevre şartları olumsuz olursa, nihai hedefe ulaşamıyor, fakat hak olan gelişim istikametini de değiştirmiyordu. Nitekim peygamberlerin tevhid mücadelesinde ve bu mücadelenin tabiatında da, aynı gerçekler bulunmaktadır..

Karanfile bakarken ve bütün bunları düşünürken, kaç otobüs kaçırdığımı bilmiyorum. Fakat gördüğüm ve anladığım bir gerçek olmuştu.

“Gerçekleştirmek istediğimiz herhangi bir işi, sondan başa doğru düşünüp, baştan sona doğru yapmak!.”

Bu ifadeyi tabi ki kısaca açmamız ve açıklamamız gerekecektir. Herhangi bir işin veya herhangi bir mücadelenin teorisi, bulunulan konumdan yani baştan sona doğru belirlenmeye çalışılırsa; bu şekilde belirlenen teoriler, bilinçli hedeflere yönelik, tutarlı teoriler değildir.

Nihai hedef gözetilmesine rağmen, baştan sona doğru hazırlanan diğer teoriler de, aynı kategoriye girmektedir. Çünkü böylesi teoriler hazırlanırken, ilk ara hedeflerin tesbit edilmesinde belirsizlik vardır.

İlk ara hedefler, ne için, neyi gerçekleştirmek veya neye zemin hazırlamak için tesbit edilecektir?

Akli selim olan her kardeşimizin idrak edeceği gibi, tesbit edilen ve tesbit edilecek olan her hedef, bir sonraki hedefin gerçekleşmesine zemin hazırlar mahiyette olması gerekmektedir. O halde bir hedefin belirlenebilmesi için, bir sonraki hedefin mutlaka bilinmesi ve dikkate alınması gerekmektedir. Bir sonraki hedefin bilinmesi, ondan sonraki hedefin bilinmesine bağlı olduğuna göre, bu yaklaşım bizi öncelikle nihai hedefe, yani sona götürecektir. İşte “Sondan başa doğru düşünmek” ifadesiyle, belli bir hedefe yönelik bilinçli bir teorinin, sondan başa doğru hazırlanması gerektiği anlatılmaktadır. Nihai hedefle, içinde bulunan konum noktası dolambaçsız bir çizgiyle birleştirilecek ve bu çizgi istikametindeki ara hedefler, sondan başa doğru tesbit edilecektir. Nihai hedefe atılacak adımın, son kalkış noktası neresi ise, işte o nokta; nihai hedeften önceki son ara hedeftir...

Sondan başa doğru belirlenen bu teorinin pratiği ise, elbetteki baştan sona doğru olacaktır. Bu şekilde belirlenen teorilerin pratiği, şüphesiz ki maksatlı hedeflere yönelik, bilinçli bir pratiktir. Bu pratiği yaşayan müslümanların hepsi, yaşadıkları pratiğin hikmetini ve yarına yönelik sonuçlarını bilmeseler dahi; bu pratiğe yön veren ve bu pratiği yaşayan yetkin müslümanlar, ne için/

Nereye yöneldiklerinin, hangi hedefe doğru ilerlediklerinin, bu hedefe ulaşabilmek için nelerden sakınıp/

Neleri ikame etmeleri gerektiğinin ve daha sonraki hedeflerin bilincindedirler. Çünkü bir harekete yön verebilmeleri için, bütün bu gerçeklerin bilincinde olmaları gerekmektedir.

Şeytan ve dostlarının hedef tayini noktasındaki müdahaleleri, tabi ki çok çeşitlidir. İnsan dergisinin ilk sayılarında yer alan “İslami Hareket ve Şeytan” başlıklı yazıda, bu müdahalelerin bir boyutuna değinmiştik. Bu müdahaleyi kısaca özetleyecek olursak, şunları söyleyebiliriz.,

Müslümanların bulundukları konumda yönelmeleri gereken ilk ve öncül hedefler vardır. Şeytan aleyhîllane müslümanların bu ciddi hedeflere yönelmelerini ve gerçekleştirebilir bu hedeflere doğru ilerlemelerini tabi ki istemez. Bunu engeli ey ebilmesi için, müslümanlara iki ayrı boyuttan yaklaşması gerekmektedir.

Birinci boyuttaki yaklaşımında; müslümanları söz konusu hedeften geri çekmeyi, uzaklaştırmayı amaçlamaktadır. Nitekim birçok müslümanın zaafından faydalanarak, onları şimdilik uzlaşmaya, taviz vermeye veya müsait zamanı ve mekanı beklemeye teşvik ederek, bu müslümanları bir ölüm döşegi olan bekleme koltuğuna oturtabilmektedir!.

Tabi ki bütün müslümanları aynı yaklaşımla, aynı koltuğa oturtabilmesi mümkün değildir. Çünkü İslami anlayışlarının bir gereği olarak, mutlaka ve mutlaka bir şeyler yapmak isteyen, azimli, dirayetli ve fedakar müslümanlar da

bulunmaktadır. Şeytanın bu müslümanları söz konusu hedeften geriye çekebilmesi ve pasifize edebilmesi mümkün değildir. İşte böyle bir durumda şeytan ve dostları, bu müslümanlara ikinci boyuttan yaklaşmakta ve bu müslümanları övücü ifadelerle yücelterek, ayrıca Allah'ın yardımını da ileri sürerek, bunları gerçekleştirmesi mümkün olmayan büyük hedeflere yöneltmektedirler.

Şeytanın bu iki ayrı boyuttaki yaklaşımı, iki ayrı yaklaşım gibi gözükse de, sonuç itibarıyla şeytani memnun eden aynı neticeyi vermektedir. Çünkü yaşanan konumda gerçekleşmesi mümkün olan küçük hedeflere yönelmemek ile yaşanan konumda gerçekleşmesi mümkün olmayan büyük hedeflere yönelmek arasında, netice olarak hiçbir fark yoktur.

Birisi aynı noktada oturarak beklerken, diğeri aynı noktada ayakta durmakta ve kendisini cezbeden büyük hedefe özlemle bakarak, bu hedefe nasıl ve ne şekilde sıçrayabileceğinin hayali hesaplarını yapmaktadır!.

Velhasıl sonuç aynıdır!..

Şeytan ve dostlarının diğeri yaklaşımlarına bir başka örnek olarak, teoride doğru, fakat konum ve şartlar açısından pratikte yanlış hedefler ileri sürmelerini verebiliriz. İslami hareketin tabiatında, batıl görüşlerle ve bu görüşlerden kaynaklanan hastalıklarla mücadele etmek elbetteki vardır. Çünkü bu batıl görüşler, apaçık bir mikrop gibidir.

Ne var ki söz buraya geldiği zaman büyük bir “Fakat” diyeceğiz.

Fakat! İslami hareket bu mikroplarla mücadele ederken, bu bilinçli mücadeleye öncelikle vücuda giren mikroptan başlar. Öncelikli hedefler, vücuda giren yani bizlerde yaşayan mikroba karşıdır. Falanca köyde verem, filanca köyde tifo salgını olabilir. Bizim köyün muhtarını dinleyerek, vereme ve tifoya karşı mücadele vermezden önce, bizim köyde hangi hastalığın olduğunu tesbit etmemiz gerekir. Bizim köyde veba varsa ki yok diyemiyorum vereme veya tifoya karşı mücadele etmemizin ve veba komasına giren cahil doktorların telkinine inanarak, her gün vereme veya tifoya karşı aşılammamızın ne anlamı olacaktır?.

Komşu köyden, yani Rusya'dan gelen bir müftüyle görüşmüştük. İzmir Fuarındaki Sovyet pavyonuna Rus yetkililer tarafından gönderilen bu müftü, sarığı ve cübbesi ile pavyondaki yerini almış, Rusya'daki din ve ibadet hürriyetinin (!) görsel propagandasını yapıyordu. Arkasında yer alan Kur'an-ı Kerimle, camilerle, namaz kılan cemaatlerle ve hacılarla ilgili resimler, söylediklerini doğrulayan yapay görüntülerdi. Şivesi farklı olsa da, Türkçe bildiği için anlaşmamız pek zor olmadı. Biraz akıllı olmak ki, kısa bir konuşmadan sonra bizlerin siyasi bilince vakıf müslümanlar olduğumuzu anlamış ve bizlerle bu istikamette konuşmaya başlamıştı. Bundan sonraki konuşmalarımız sade bir türkçeyle veya mealen şöyle gelişmişti.

“Kominist sistemle bir anlaşmazlığınız var mı?”

“Bize din özgürlüğü tanıyorlar, ibadet özgürlüğü tanıyorlar, neden bir anlaşmazlığımız olsun ki!”

“Peki iktidara kapitalistler gelse ne yapardınız?”

Fıldır fıldır dönen gözleriyle yüzlerimizdeki saf meraka biraz baktıktan sonra, bize daha da yaklaşarak cevap verdi.

“Kapitalizme karşı mücadele ederdik.”

“Bizlerin kapitalizm belasından ne çektiğimizi biliyorsunuzdur. Allah bizleri bu beladan ne zaman kurtaracak?”

“Müslümanlar! Herşeyi Allah'tan beklemeyin! Sizin de çalışmanız, mücadele etmeniz lazım.”

“Kapitalizmden kurtulan sizler, bundan kurtulmak isteyen müslüman kardeşlerinize yardım edebilecek misiniz?”

“Bizler camilerde, vaazlarda, konuşmalarda kapitalizme karşı mücadele veriyoruz. Dünya kapitalizmine karşı verdiğimiz mücadele, tabi ki sizin için. Sizi kapitalizmden kurtarmak için. Fakat sizin de çalışmanız lazım.”

“Buradaki müslümanlar, sizin söylediğiniz bu konuda çalışamaz.”

“Neden?!”

“Çünkü burada yaşayan müslümanlar dünya kominizmine karşı mücadele vererek, sizleri kominizin belasından kurtarmaya çalışıyorlar!.”

Anlam veremediğimiz bir yüz ifadesiyle yutkunarak bize sırtını döndü. Yutkunarak yuttuğu cümle herhalde şuydu.

“Onlar önce kendilerini kurtarsın!.”

Bunu söyleseydi, bizim yutkunmadan vereceğimiz cevap tabi ki belliydi.

“Siz de önce kendinizi kurtarın!.”

Konuşmalardan da anlaşıldığı gibi, kominizmin yürürlükte olduğu Rusya'daki müslümanlar, kapitalizme karşı mücadele verirken, kapitalizmin yürürlükte olduğu Türkiye'li müslümanlar da, kominizme karşı mücadele verebilmektedirler. “Şeytan bunun neresinde?” sorusuna hiç gerek var mı?

Neresinde değil ki?!,.

Daha önce de belirttiğimiz gibi sağlıklı ve bilinçli mücadele, öncelikle vücuda giren, yani bulunduğumuz yapıda yaşayan mikroba karsıdır. Bulunduğumuz yapıda yaşayan mikroplar, meşru veya zararsız veya müdahalesi sakıncalı görülerek; vücuda girmeyen farazi mikroplara karşı mücadele verilmesi ve bu farazi mikropların öncelikli hedef kabul edilmesi, şeytani müdahalenin açık tezahürleridir. Şeytan ve dostları günümüz müslümanlarına böylesi farazi hedefler göstermekte ve bu hedeflere yönelttikleri müslümanların aktif potansiyellerini, bu gibi hedeflerde telef etmektedirler. Bu şeytani müdahaleye aklanan kimselerin durumu, paçasını kurda kaptırmasına rağmen, karşı dağdaki ayıya ateş eden avcının durumu gibidir!.. Fazla söze gerek var mı?

MÜCADELE METODU

Mücadele alanını ve mücadelenin hedeflerini belirledikten sonra önemle dikkate alınması gereken bir diğer husus mücadele metodudur. Günümüz müslümanları mücadele metodu meselesine ilgisiz kalmamakta fakat ne var ki bu önemli konuda da, birbirini tutmayan değişik yaklaşımlarda bulunabilmektedirler. Birbirinden farklı olan bu yaklaşımları tahlil ettiğimiz zaman, bu yaklaşımların cahili hareketlerden az veya çok etkilendiklerini görürüz. Bu nedenle yakın

tarihte meydana gelen bazı cahili hareketler üzerinde kısaca durmamız gerekecektir. Çünkü bunları dikkate aldığımız zaman, metod meselesiyle ilgili olarak ileri sürülen birçok yaklaşımın nereden kaynaklandığı da açıklık kazanacaktır.

Cahili Hareketler

Günümüzdeki birçok müslümanın, yakın tarihte meydana gelen cahili hareketlerden etkilenmelerinin en belli başlı nedeni, çağdaş kabul edien bu hareketlerin başarıya ulaşması veya başarıya ulaşmış gözükmesidir. Çünkü insanların genelinde, her türlü başarıya karşı bir ön kabul bulunurken, her türlü başarısızlığa karşı da bir ön yargı bulunmaktadır. Nitekim bu batıl yaklaşımdan etkilenen günümüzdeki birçok müslüman, yakın tarihte başarıya ulaşan çağdaş hareketleri neticesine göre değerlendirmekte ve neticesini olumlu gördükleri hareketlere ılımlı yaklaşarak, bu hareketlere özgü bazı prensipleri benimseyebilmektedirler.

Başarıyla sonuçlanan cahili hareketlere ılımlı yaklaşabilen bu müslümanların, gelişemeyen veya neticeye ulaşamayan bazı tevhidi hareketleri başarısızlıkla itham ederek yargılamaları ise, karşılaştığımız bir diğer görüntüdür. Hiç şüpheniz olmasın ki, Nuh (a.s.) aramızda olsaydı ve Kur'an-ı Kerim'de beyan edilen tevhidi hareketini uzun yıllar aramızda sürdürseydi; onun başarıya ulaşamadığını gören günümüzdeki bu müslümanlar, Nuh (a.s.)'ı, onun hareketini ve hareket metodunu da şiddetli bir şekilde yargılayabilirlerdi. Çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi, çalışmaları ve hareketleri neticelerine göre değerlendiren bu yaklaşım, eylemlerin keyfiyetinden ziyade, sonuçlarını dikkate almakta ve eylemleri sonuçlarına göre yorumlamaktadır.

Günümüz müslümanları arasında “Yaşadığımız çağa uygun, çağdaş hareket nasıl olmalı?” sorusuna, yakın tarihten cevap aramak, genel bir alışkanlık haline gelmiştir. Oysa ki ondört asır önce nazil olan Kur'an-ı Kerim, toplumların genel karakterlerini ve eğilimlerini beyan ederek, bunların keyfiyette değişmeyeceğini bildirmekte ve bütün bu evrensel gerçekleri dikkate alarak, zamanlar üstü bir hareket metodu ortaya koymaktadır. Nitekim İslami hareket metoduna vakıf olarak, yakın tarihte meydana gelen birçok devrimci hareketi incelediğimiz zaman, İslami hareketin böylesi hareketlerden münezzeh olduğunu, ancak başanya ulaşabilen bu hareketlerde, bazı İslami prensiplerin bulunduğunu görürüz.

Mesela Cin devrimini gerçekleştiren en büyük eylem, Kızıl Ordunun uzun yürüşüdür. Mao'nun da dediği gibi, devrimin en açık ve anlaşılır manifestosu budur.

Uzun yürüyüş sırasında geçilen yerlerdeki, zalim toprak ağalarından alınan pirinç, tuz ve paranın yoksul köylüler arasında dağıtılması, hapishanelerdeki mazlumların kurtarılması, Kızıl Ordu tarafından köylülerin hasat işlerine yardım edilmesi, onların ihtiyaçlarının giderilmesi ve bütün bu güzel davranışlar karşısında, kendilerini evlerinde ağırlamak isteyen köylülere; “Sizi rahatsız etmeyelim, size yük olmayalım” cevabını veren Kızıl Ordu mensuplarının,

sokaklarda ve kaldırımlarda uyumaları... mazlum Çin halkının Kızıl Ordu'yu sevmesine, sahiplenmesine ve desteklemesine neden olmuştur. Nitekim devrimi gerçekleştiren en büyük dinamik, halkın bu desteğidir.

Ancak şu gerçeğin açıklık kazanması gerekir ki, mazlum Çin halkının Kızıl Ordu'yu benimsemesi ve desteklemesi, kesinlikle ideolojik bir benimseme ve ideolojik bir destekleme değildir. Kızıl Ordu'nun ideolojisini yeterince anlamaktan ve sorgulamaktan çok uzak olan halk kitleleri, Kızıl Orduyu yukarıda belirttiğimiz güzel davranışlarıyla tanımış ve pratikteki bu davranışlarıyla sevmiştir. Oysa biliyoruz ki, insan fitratını ve toplum psikolojisini derinden etkileyebilen bu güzel davranışlar, en muhteşem örnekleriyle İslam'da bulunmakta ve İslami güzelliklerin sadece bir bölümünü oluşturmaktadır.

Rusya'da meydana gelen Ekim Devrimi ise devrimin gerçekleşmesini, Çarlık sistemine ve bu sistemin zulmüne başkaldırının yanısıra, bu hareketi bir kişinin şahsına bağımlı kılmayan, profesyonel devrimcilere borçludur. Bilindiği gibi devrimci hareketin en kritik dönemlerinde, Lenin Rusya'dan uzaklaşmak zorunda kalmış, fakat hareketin stratejisini idrak eden iyi yetiştirilmiş profesyonel devrimciler tarafından, devrimci hareket Lenin'in yokluğunda da sürdürülmüştür. Devrimci hareketi yok edebilecek ölümcül duraklamaya fırsat tanımayan ve hareketin en zor dönemlerini göğüsleyen bu profesyonel devrimcilerin İslami hareketteki adı, öncü müslümanlardır. Her türlü meşakkate katlanarak hayırlarda yansan, öne geçen, ilerleyen ve hareketi ilerleten müslümanlardır Peygamberlerin veya imamların yokluğunda öne çıkan ve tevhidi çizgiyi takip eden müslümanlar, yine bu müslümanlardır. Nitekim İran İslam Devriminin öncesinde ve sonrasında da bu gerçekleri görmemiz mümkündür. Devrim öncesinde İmam Humeyni İran'dan sürgün edilmesine rağmen. İran'da yaşayan öncü ve örnek müslümanlar tarafından önderlik misyonu pratize edilmiş ve hareket sürdürülmüştür. Devrim gerçekleşikten sonra ise İmam Humeyni'nin ciddi suikast girişimlerine maruz kalmaması, İslam Devriminin İmam Humeyni'nin şahsına bağımlı olmadığını ve bu açık gerçeğin, dünya emperyalistleri tarafından da anlaşıldığını göstermektedir.

1869-1948 yılları arasında yaşayan Mohandas K. Gandhi'nin Hindistan'daki hareketini, müslümanların oldukça etkilendikleri diğer önemli hareketlerden biri olarak görebiliriz. Gandhi'nin hareketi incelendiği zaman, bu hareketin özellikle kalkış ve gelişim sürecinde, bazı İslami prensipleri içerdiği tesbit edilebilecektir. Londra'da hukuk tahsili yaptıktan sonra Hindistan'a dönen Gandhi, İngiliz sömürgesi olan Güney Afrika'ya görevli olarak gönderilir. Güney Afrika'da çalışan Hintli soydaşlarının ne derece ezildiklerini ve İngilizler tarafından ne kadar aşağılandıklarını, olanca açıklığı ile burada müşahade eden Gandhi, teorisini İngilizlerden öğrendiği insani değerlerin, pratikte hiçe sayıldığı bu ırk ayrıcalığı karşısında şaşkına dönmüştür. Kendisini ezilen ve aşağılanan Hintlilerden ayıran tahsil ayrıcalığı bulunmasına rağmen, bu ayrıcalığı kabul etmeyerek aşağılanan soydaşlarının yanında yer alması, Gandhi'nin yaşantısında

dönüm noktasını oluşturan soylu bir karardır. Müslüman olmayan Gandhi'nin gösterdiği bu güzel davranışı, ne yazık ki müslüman olduklarını iddia eden bazı dava adamlarında görebilmemiz mümkün değildir. Oysa müslümanlara örnek olabilecek bütün peygamberlerin, hakim sınıflar tarafından kendilerine tanınan ayrıcalığı reddederek, ezilen mazlumların yanında yer aldıkları bilinen gerçeklerdir. Nitekim hakim sınıflar tarafından birçok peygambere hitaben; “Aşağılanan, hor görülen, zayıf ve güçsüz insanları senin yanında görüyoruz” denilmesi, tesadüfî olmayan bu asil gerçeği beyan etmektedir.

İnsani değerleri hiçe sayan ırk ayrıcalığına karşı mücadeleye girişen Mohandas Gandhi, Güney Afrika'da başlatıp Hindistan'da devam ettirdiği bu harekete “Satyagraha” adını vermiştir. Dış dünyanın olumsuz müdahalelerine karşı sabrı ve metaneti öğütleyen bu hareket, dünyevi ihtirasları frenlemek için perhizi tavsiye etmektedir, İslam'a yabancı olmayan bu gibi öğütleri yerine getiren ilk kişi, bizzat Mohandas Gandhi'dir.

İngiliz emperyalizmini çaresiz bırakan ve şaşkına çeviren toplumsal tavır ise, sivil itaatsizliktir. Gandhi'nin çağrısına icabet eden Hintliler, İngilizlerin elinde olan herşeyi., onların işlerinde çalışmayı, onların okullarını, mahkemelerini, makinalarını, tekstil ürünlerini, vs. boykot etmeye başlamışlardır.

Zarif İngiliz kumaşlarını bir kenara iterek, basit çıktıkla yün eğiren ve bu yünleri kendi ilkel tezgahlarında dokutarak, giyim ihtiyacını karşılayan Gandhi; İngilizlerin tüm Hintlileri aşağılayarak tekrarladıkları “Hintliler İngilizlere muhtaçtır” büyülu ifadesinin üzerini karalamakta ve kendilerinin ürettikleri kaba giysiler içinde doğrularak, İngilizlere muhtaç olmadıklarını bütün dünyaya haykırmaktadır.

Yaşadığımız toplumda İngilizleri çağdaş ve medeni telakki eden aydın bozuntuları bulunmaktadır. Burada İngiliz halkını yargılayacak değiliz. Fakat son yüzyıldaki İngiliz yönetimi ve bu yönetimin zihniyeti, insanlık tarihi için yüz karası olan zihniyetlerden birisidir. Bilindiği gibi deniz suyundan elde edilen tuz, Allah'ın verdiği tabi nimetlerdendir. Fakat ne gariptir ki, üç tarafı denizlerle kaplı olan Hindistan'ın yerli halkı, kendi denizindeki tuza el uzatamıyor ve tuzu İngilizlerden almak zorunda bırakılıyorlardı. Çünkü “Tuz yasası” çıkaran İngilizler, denizlerdeki tuzu alma yetkisini sadece kendilerine tanıyorlar ve kendilerine verdikleri bu iğrenç yetki ile, Hint Okyanusunun tuzunu, Hintlilere fahiş fiyatla satıyorlardı. İşte ezilen halklarla birlikte, insaf sahibi İngilizlerin de lanetlemeleri gereken İngiliz zihniyeti budur. Hiçbir adil açıklaması olmayan bu iğrenç zihniyete, hor görülen hayvanlar aleminden dahi bir örnek verilebilmesi mümkün değildir. Mohandas Gandhi bütün Hintlileri bu yasağı ihlale davet etmiş ve “Fanrı'nın nimetleri tekelleştirilemez” ifadesiyle denize doğru yürüyerek, tuz yasasını ilk kez kendisi ihlal etmiştir. Bütün bu yapılanlar karşısında İngilizlerin çaresiz kalma nedeni, hareketin kalkış ve gelişim dönemlerinde Hintlilerin gösterdiği sabırdır. Çünkü Hintlileri sivil itaatsizliğe davet eden Gandhi, bu itaatsizlik karşısında meydana gelebilecek İngiliz müdahalelerine, kesinlikle fiili müdahale ile karşılık verilmemesini ve

sabredilmesin! öğütlüyordu. İngiliz emperyalizmine itaat etmeyen halk hapisaneleri dolduruyor, fakat itaatsizlik yine devam ediyordu. Sahip olduğu imkanlar ile, kendisine direnç gösteren bunu parçalayabilecek olan İngiliz balyozu, hamlesine fiili karşılık yermeyen ve direnç göstermeyen suyun yumuşaklığı karşısında çaresiz kalıyordu.

Mohandas Gandhi'nin Satyagraha hareketini geliştiren ve genişleten bu sabır faktörü, İslami harekete ilişkin prensiplerden sadece bir tanesi olup, bu prensibin yüzeysel ve kabaca bir uygulamasıdır. Çünkü İslami harekette bu prensip çok daha ince boyutlardan ele alınmakta ve tatbikatteki muhteşemlik gözleri ve gönülleri kamaştırmaktadır.

Mesela şeytani zihniyetlerin ve emperyalist tatbikatlerin, ferdi akidelerde ve bazı ferdi tavırlarda reddedilmesinden sonra, bir cemaate özgü akide ve yine bir cemaate özgü tavır düzleminde reddedilmesi, sivil itaatsizliğin iç ve dış merhalelerini beyan etmekte, ayrıca İslami gelişimin koruyucu dinamiği olan sabır faktörüne açıklık getirilerek, hangi konumda, ne zaman, nelere karşı, nasıl ve ne kadar sabredileceği, akılları tutkun edici örneklerle gözler önüne serilmektedir.

Fakat ne yazık ki, İslami harekete yeterince vakıf olamayan müslümanlar, birkaç örnek verdiğimiz böylesi hareketlerden etkilenebilmekte, zamana veya şartlara uygun telakki ettikleri bu hareketlerin, bazı olumsuz prensiplerini benimseyebilmektedirler. Oysa kısaca belirttiğimiz gibi, bu hareketlerdeki bazı doğrular, zaten İslam'ın doğrulandır. Bu parça doğruları muhteşem bir bütünlük içinde bulabileceğimiz yegane kaynak, İslam'dır. Kaldı ki İslam bizlere bu doğrulan hem bir bütünlük içinde vermekte ve hem de doğrunun dosdoğru tatbikatını sunmaktadır.

Doğrunun yanlış tatbikatına açık bir örnek olarak, Mohandas Gandhi'nin durumunu verebiliriz. Satyagraha hareketini geliştiren temel dinamiklerden biri olan sabır faktörünün, hareketin tabana yayıldığı, tabanla bütünleştiği ve dolayısıyla yüksek potansiyel kazandığı dönemlerde de devam ettirilmesi, Satyagraha hareketinin onur ve ilerleme kaybına neden olmuştur. Tabi ki bu durum, doğrunun doğru tatbikatını bilmeyen Mohandas Gandhi'nin eksikliğinden ve kişisel zaaflarından kaynaklanan bir durumdur. Hareketin yüksek potansiyel kazandığı dönemlerde, budala bir hümanist kimliğiyle karşımıza çıkan Gandhi, İngilizlere insan olmaları hasebiyle değer vermekte ve bu felsefeden hareket ederek, onlara bir zarar gelmemesi için sabra ve sabretmeye devam etmektedir. Tabi ki İngilizler de, Mohandas Gandhi'nin insani fazilet gibi gözüken bu zaafını dikkate alarak, münafıkça girişimlerle bu eğilimi tahrik etmişler ve onun bu zaafından faydalanmışlardır.

Oysa Kur'an-ı Kerim, müslüman önderleri böylesi zaafılara ve münafıkça girişimlere karşı uyarmakta ve “Hürmet karşılıklıdır” İlahi buyruğu ile, insani duyulan çelişkiye düşüren bu meseleyi aydınlatmaktadır. Mohandas Gandhi “Hürmet karşılıklıdır” hükmünü ve bu hükmün hikmetini anlamış olsaydı, hiç şüphesiz ki Hintlilere insan olmaları hasebiyle değer vermeyerek, insanlıktan

uzaklaşan İngilizlere, insan olarak (!) değer vermenin ve onların haksız çıkarlarını korumanın açık bir saçmalık olduğunu da anlayabilirdi.

Doğrunun doğru tatbikatı, müslüman önderlerin üzerinde durmaları ve özenle irdelemeleri gereken bir meseledir. Hiç şüphesiz ki müslümanlar ve özellikle müslüman önderler için en açık örnek, Resulullah (s.a.v.)'dir. Kur'an-ı Kerim'in yanı sıra Efendimiz (s.a.v.)'in de gönderilmiş olması; doğru ile birlikte, doğrunun doğru tatbikatına da muhtaç olduğumuzu göstermektedir.

Doğrunun dosdoğru tatbikatçısı olan Efendimiz (s.a.v.)'den örnek almak, şüphesiz ki onun fiillerine şabloncu bir zihniyetle yaklaşmak değildir. Resulullah (s.a.v.)'den aynıyla alabileceğimiz örnek fiiller olduğu gibi, tatbikatte değil, usulde örnek almamız gereken fiiller de bulunmaktadır. İlahi hükümlerin tatbikatında, muhatapların içinde bulunduğu durum ve şartları dikkate alan bu fiillerde, müslüman önderlerin irdelemesi gereken husus; Efendimiz (s.a.v.)'in hangi şartlarda, hangi tatbikatlerde bulunduğunu, bu tatbikatlerde gözetdiği ve gözardı ettiği maslahatların ne olduğunu tesbit ederek, peygamberi usule vakıf olmaları ve bu usulün hikmetini anlamaya çalışmalarıdır. Ancak bu anlayışla Resulullah (s.a.v.)'in örnek alınabilmesi, şartlar ve durumlar değişse dahi yine de Efendimiz (s.a.v.)'in sünnetine sadık kalınabilmesi mümkündür. Çünkü bizlere ondört asır önceden yansıyan Sünneti Seniyye'yi, bu sünneti örnek alarak ondört asır sonra yaşatabilmemiz, Efendimiz (s.a.v.)'i tanımamızla, anlamamızla ve bu kutlu anlayıştan hareket ederek, günümüze getirmemizle mümkün olabilecektir. Dünya müslümanları için kıyamete kadar apaçık bir örnek olan Resulullah (s.a.v.)'i, sadece yaşadığı çağa hasretmek ve Efendimiz (s.a.v.)'le ilgili olarak “Yaşadığımız çağda olsaydı ne yapardı?” sorusunu abes telakki etmek, Resulullah (s.a.v.)'den, onun sünnetinden ve onun önderliğinden uzaklaşmak olacaktır.

Fakat ne yazık ki, doğrunun dosdoğru tatbikatiyle ilgili olarak, Resulullah (s.a.v.)'e karşı dahi şablonik bir zihniyetle yaklaşılmaması gerekirken, bu gerçeğin çok çok gerilerinde olan bazı müslümanlar, başarıya ulaşan çağdaş İslami hareketlere şablonik bir zihniyetle yaklaşımakta; (bulundukları yöreye, vaziyet ettikleri insanların kültürlerine ve toplumsal gerçeklerine uygun olmaları hasebiyle başarıya ulaşabilen) bu hareketleri esas alarak, benzer tatbikat-lerle farklı kültürlerin ve farklı toplumsal gerçeklerin bulunduğu coğrafyalarda da, başarıya ulaşabilecekleri zehabına kapılmaktadırlar. Bu müslümanların niyetlerini esas alarak ve girdikleri yolun çıkmazlığını gözardı ederek “Allah yollarını açık etsin” diyemiyoruz. Çünkü biliyoruz ki, gbii veya açık olarak savunulabilecek ilmi ölçülerden yoksun olan böylesi yanlışlıkların faturası, sadece yanlış düşünelere değil, İslam'a ve diğer müslümanlara da nisbet edilmektedir.

Tekrar cahili hareketlere dönecek olursak, konumuzun başında da belirttiğimiz gibi böylesi hareketlerde bazı İslami doğrular bulunmasına rağmen, İslami hareket bütün bu cahili hareketlerden münezzehtir. Lenin'in, Mao'nun, Gandi'nin veya benzeri önderlerin hareketlerinden alabileceğimiz veya almamız gereken

hiçbir örnek yoktur. Bu gibi Önderler bilerek veya bilmeyerek bazı İslami doğrulan prensip edinmişlerse, bu prensiplerle ilgili örneği bunlardan değil, yine İslam'dan alırız.

Kaldı ki hareket metoduyla ilgili seçim ve belirleme hareket içindeki dava adamlarının dünya görüşleriyle' amaçlarıyla, sahip oldukları imkan ve dinamiklerle bağlantılı bir meseledir. Allah'a, Allah'ın indirdiği Kitaba, Resulullah (s.a.v.)'e ve Allah'ın yardım ve vaadlerine yakinen iman eden müslümanların, böylesi müminler olmaları hasebiyle sahip oldukları kimlik, kişilik ve dinamiklerden yoksun olan cahiliye mensuptan, gayet tabi olarak bu yoksunluklarını orteabilecek farklı unsurlara yönelecekler ve hareket metodlarını bu unsurlara göre belirleyeceklerdir.

Örneklerden bir örnek vermek gerekirse, cahili hareketlerdeki hakim ideolojiye yönelik yoğun yıkıcı girişimler, İslami hareketlerde yoktur. Herhangi bir batıl ideolojinin iktidar olabilmesi, hakim ideolojinin yıkılmasıyla mümkündür. Böylesi hareketlerde, devrimci ideolojiyi ikame etme çalışmaları ile, hakim ideolojiyi yıkmaya çalışmaları birlikte yürütülmekte ve buna zorunluluk duyulmaktadır. Çünkü hiçbir batıl ideoloji, sadece kendi misyonu ile diğer batıl ideolojileri yıkmaya veya yıkabilme keyfiyetine sahip değildir. Oysa biliyor ve yakinen iman ediyoruz ki, bu keyfiyete sahip yegane din, bu keyfiyete sahip yegane hareket İslam'dır.

Nitekim İslami hareketlerde, hakim ideolojileri ve hakim otoriteleri yıkmaya yönelik ikinci bir uğraşıya, ikinci bir cepheye gerek duyulmaz. Çünkü “Hak geldi, batıl oldu” İlâhi sünnetini dikkate alamayan İslami hareketler, hakkın getirilmesini esas almakta ve çalışmalarını bu yönde yoğunlaştırmaktadır. Batılı yıkmak için farklı uğraşılara veya sinsi girişimlere gerek duyulmadan hak getirilmekte ve açıklığı ile gündeme getirilen hak; şüphesiz hak olma keyfiyetiyle, batılı zaten zail etmektedir, Bu bilinçle hakka sarılan ve hakkı ikame etmeye çalışan müslümanlar, netice olarak İslami hareketi ve kendilerini, aydınlık sonuca götüren müslümanlardır.

Cahili hareketlerle ilgili olarak bu kısa açıklamayı yaptıktan sonra, İslami hareketleri, hiçbir kuşkuyla kapılmadan böylesi hareketlerden tenzih ediyoruz. Sonuç itibarıyla başarıya ulaşan veya başarıya ulaşmış gözükene bu gibi cahili hareketleri, bilinçli olarak bir kenara bıraktıktan sonra, hareket ve hareket metodu konusunda yöneleceğimiz kaynak şüphesiz ki İslam olacaktır.

Çünkü hareket metoduyla ilgili olarak, şeytan ve dostlarının saptırıcı girişim ve önerilerinden kurtulabilmemiz, bizleri şeytan ve dostlarının şerrinden koruyabilecek yegane merci olan Rahman'a yönelmemiz, Rahman'ın buyruğunu dinlememiz ve durumumuza uygun Rabbani metodu seçmemizle mümkün olabilecektir.

Rabbani Metod Seçimi

Harekat metoduyla ilgili bu konuyu değerlendirirken “İslami hareket” ifadesini kullanmamız, devrimci hareketlere yakın ilgi duyan bazı kardeşlerimizin zihninde farklı anlamlar çağrıştıracaktır. Birçok cahili hareketlere nisbet

edilerek söylenen “Devrimci hareket” ifadesiyle, boyutları ne olursa olsun tüm İslami çalışmalara nisbet edilerek söylenen “İslami hareket” ifadesinin, kesin sınırlarla birbirinden ayrılması gerekir. Çünkü her iki ifadede de yer alan “Hareket” kelimesi, bağlı olduğu misyona göre farklı yorumlanabilmekte, nitelik ve nicelik boyutunda farklı anlaşılabilir. Bunlar arasındaki en önemli fark; cahili hareketlerde kemiyet dikkate alınırken, İslami hareketlerde keyfiyetin esas alınmasıdır.

Herhangi bir harekette müslümanlar bulunsa ve bu hareket kemiyet düzleminde genişlese dahi, şayet bu hareket İslami keyfiyetten uzaksa, bu harekete kesinlikle “İslami hareket” diyemeyiz. Çünkü harekete İslamilik vasfını kazandıran unsur, harekete dahil olanların İslami keyfiyetinden ve kemiyetinden ziyade, bizzat hareketin İslami keyfiyetidir. Kemiyet düzleminde üçbeş kişiden ileri gidemeyen nice hareketler vardır ki, sahip olduğu keyfiyet ile İslami vasfını kazanmakta ve İslam'a nisbet edilmesine rağmen İslami keyfiyetten uzak olan birçok çoğulcu hareketi gölgede bırakmaktadır.

Hareket ve hareket metodu konusunda yönelebileceğimiz İslami kaynaklar, bilindiği gibi Kuran, Sünnet, İslam tarihi ve salih alimlerin sahih görüşleridir. Metodla ilgili olarak bu kaynaklara yöneldiğimiz zaman, özde aynı olmasına rağmen, pratikte farklı yaklaşımlarla karşılaşabilmemiz mümkündür. Meselemizi sadece Kur'an-ı Kerim'de değerlendiresek dahi, yine de bu farklı yaklaşımlarla karşılaşabiliriz. Mesela Nuh (a.s.)'ın, Süleyman (a.s.)'ın, İbrahim (a.s.)'ın ve Musa (a.s.)'ın hareketlerini birbirleriyle mukayeseli olarak değerlendirecek, aynı tevhide istikamette olan bu peygamberlerin, pratikteki farklılıklarını görebiliriz.

Elbetteki Kur'an-ı Kerim'de zikredilen bu örneklerin hepsini dikkate almamız ve söz konusu farklılıkların nelerden kaynaklandığını tesbit elmamız gerekir. Meseleyi bu boyuttan değerlendirdiğimiz zaman; pratikteki farklılıkların Şenel olarak, cahiliyyenin yapısından, müminlerin durucundan ve özellikle harekete yön veren önderlerin farklı dinamiklere sahip oluşlarından kaynaklandığını görebiliriz. Mesela Süleyman (a.s.)'ın mülkü, hiçbir peygamberde yoktur. Musa (a.s.)'a davetten önce verilen apaçık rucuzeter.

Nuh (a.s.)'a veya İbrahim (a.s.)'a verilmemiştir. Bunun yanı sıra İbrahim (a.s.)'da gördüğümüz muhteşem tevekkülü, aynı görkemiyle Musa (a.s.)'da göremiyoruz. Burada dikkate almamız gereken husus, peygamberlere verilenlerle, peygamberlerin pratikleri arasında olumlu bir ilişkinin olduğudur.

Peygamberlerin sahip oldukları dinamiklerle, peygamberlerin pratikleri arasındaki bu olumlu ilişkiyi idrak ettiğimiz zaman; hareket metodunu örnek alabileceğimiz, önderlerin sahip oldukları dinamiklerle, kendimizin sahip olduğu dinamikleri mukayese etmemiz ve aşağıdaki soruları, bu istikamette cevaplandırmamız gerekecektir.

Hareket metodunu seçtiğimiz veya seçmek istediğimiz önderin sahip olduğu dinamikler nelerdir?

Seçtiğimiz hareket metodu için gerekli olan bu dinamikler, bizlerde var mı?

Bu dinamiklerin, bir kişinin şahsında cemedilebilmesi mümkün mü?

Bir önderin başlı başına sahip olduğu dinamiklere, bir grup öncü müslüman nasıl ve ne şekilde sahip olabilir? Öncü grubun bünyesindeki bazı zafiyetler, öncü grubun sahip olduğu dinamikleri nötrleştirebilir mi?

Öncü gruptaki çok seslilik, bir önderde gördüğümüz tek sese kavuşabilir mi?

Hareket metodunu örnek almak istediğimiz önder ile, kendi durumumuzu mukayese ederek sorduğumuz bu gibi sorulan olumlu olarak cevaplandıramazsak, başlangıç noktasına dönmemiz ve gerçekten nelere sahip olduğumuzu belirleyerek, sahip olduğumuz bu dinamiklerle hangi metodu seçebileceğimizi yeniden tesbit etmemiz gerekecektir. Nitekim Resulullah (s.a.v.)'e Kur'an-ı Kerim'de bildirilen peygamber kıssalarını ve Efendimiz(s.a.v.)'in hareket metodunu birlikte incelediğimiz zaman, yaşanan şartlardan ve sahip olunan dinamiklerden kaynaklanan farklılıkları görebilmemiz ve bunların nedenlerini anlayabilmemiz mümkün olacaktır. Ki bu nedenlerden en önemlisi; Efendimiz (s.a.v.)'in, sahip olduğu şahsi dinamiklerden ziyade, ümmetinin sahip olduğu ve sahip olacağı dinamikleri dikkate alması ve bu itidalli yönelişle ümmetine örnek olmasıdır.

İslami kaynaklarda beyan edilen hareket metodlarının pratikteki farklılıklarına şimdilik fazla değinmeden, bütün bu metodları iki genel başlıkta değerlendirmemiz mümkün olacaktır. Çünkü “İslahatı” ve “İnkılabî” olarak adlandıracağımız bu iki başlık, diğer bütün metodları genel olarak kendi kapsamına almaktadır.

İslahatı Metodlar

“İslah etmek” ifadesi, bilindiği gibi düzeltmek, iyileştirmek, eksiklerini ve hatalarını gidermek anlamına gelmektedir. Mevcut sisteme veya hakim otoriteye karşı ıslahatı yaklaşım ise, bu sistemi yanlışlarından sakındırmak, eksikliklerini gidermek, iyileştirmeye ve güzelleştirmeye çalışmak istikametindeki yaklaşımlardır.

Herhangi bir sistem veya herhangi bir devlet kendisini İslam'a nisbet etmesine ve İslami vasfını taşımasına rağmen, muhtelif konularda fık ve zulüm içindeyse, aynı coğrafyada yaşayan muminlerin bu devlete karşı yaklaşım metodları, İslahatı olmaktadır. Bu yaklaşımlarda iyileştirmek ve düzeltmek esas alınmakta, İslami vasfını muhafaza eden devletin, hata ve eksiklerden arındırılmasına gayret gösterilmektedir. Devlete ve devlet yetkililerine karşı İslahata hareketi geliştiren müminler, devlete karşı bu hareketi geliştirmelerine rağmen, devleti ayakta tutan temel dinamiklere ve devletin şer'i maslahatlarına bir zarar gelmemesine özen gösterirler. Çünkü amaçları varolanı yıkmak değil, iyileştirmeye ve güzelleştirmeye çalışarak ıslah etmektir,

İslami vasıflarını korumalarına rağmen, değişik konularda bidat ve hurafelere dalan toplumlara da, aynı İslahatı metodla yaklaşılmaktadır. Bu yaklaşımlarda toplumların sahip oldukları hak değerlere ve doğru ölçülere hiç dokunulmamakta, sadece bid'at ve hurafelere müdahale edilerek, toplumun böylesi marazlardan arındırılması amaçlanmaktadır.

Köktenci bir yaklaşımla geneli reddetmeden ve geneldeki doğrulan muhafaza ederek, sadece hataların giderilmesini ve eksiklerin tamamlanmasını hedef alan bu hareketler, İslahatı hareketlerdir. Ayrıca şu hususun da açıklık kazanması gerekir ki, İslahatı hareketler veya İslahatı müdahaleler, bir cemaatin varlığına mutlak bağımlı hareketler veya müdahaleler değildir. İslahatı girişimler bir cemaat veya bir grup adına yapılabileceği gibi, bu sorumluluğu idrak eden ferd müminler tarafından da yapılabilir. Çünkü İslahatı girişimlerde yaptırım gücü şart değildir. İslahatı metod istikametinde hareket eden müminlerin sorumluluğu, mutlaka hayra getirmek veya getirmeye zorlamak değil, sadece hayra davet etmektir.

İnkılabi Metodlar

“İnkılap” kelimesi, altüst olma, yıkılma, devrilme, bir halden başka bir hale dönme, değişme anlamına gelmektedir. Dolayısıyla bir sisteme veya bir devlete karşı yönelen İnkılabi hareketler, bu sistemi veya bu devleti altüst etmeyi, yıkmayı, devirmeyi veya bir halden başka bir hale döndürmeyi amaçlayan hareketlerdir.

Herhangi bir coğrafyadaki hakim otorite kendisini İslam'a nisbet etmesine rağmen İslami vasfını yitirmişse veya kendisini İslam'a nisbet etmek gibi bir endişesi olmayan küfri bir otoriteyse, bu coğrafyada yaşayan müminlerin söz konusu otoriteye karşı muhtemel yaklaşımları, inkılabi yaklaşımlar olmaktadır. Çünkü küfür ve şirk temelleri üzerine bina edilen böylesi otoritelere karşı İslahatı yaklaşmak, küfür ve şirk üzerine bazı İslami motifleri yamamaya veya tağutu güzelleştirmeye ve gerçek çehresini örtmeye çalışmak olacaktır ki, müminler böylesi yaklaşımlardan şiddetle menedilmektedirler. Müminler böylesi otoritelere karşı İnkılabî bir metodla yaklaşmakta, küfrün ıslah olmasını veya batılın restore edilmesini değil, sadece ve sadece hakkın ikame edilmesini esas almaktadırlar.

Adem (a.s.)'dan bu yana tevhid mücadelesini dikkate aldığımız zoaman, müslümanların küfri otoritelere karşı inkılabi yaklaşımlarını, ferdi ve cemaat düzleminde olmak üzere iki ayrı grupta inceleyebiliriz. Ferdi düzlemdeki inkılabi yaklaşımlar, genel olarak peygamberlerin şahsında gördüğümüz yaklaşımlardır. Cemaat potansiyeline ve cemaatin yaptırım gücüne sahip olamayan peygamberler, küfri otoritelerin karşısına ferd olarak çıkmakta ve küfri otoriteleri hakka davet etmektedirler.

Her türlü şirki ve. küfrü “Sadece Allah'a kulluk” ifadesiyle reddeden bu itibariyle inkılabi bir davettir. Peygamberlerin bu daveti ve bu davete muhatap olan otoritelerin yapısı dikkate alındığı zaman, apaçık olarak görülecektir ki; peygamberle, bu davetlerinde, kısmi eksikliklere veya kısmi yanlışlıklara müdahale etmeye hiç gerek duymadan, hakim otoritenin küfri temellerini hedef almakta ve tavizsiz bir tutumla bu hedeflere yönelmektedirler. Bu tertemiz daveti gündeme getiren peygamberlerin yalnızlığı dikkate alınarak, peygamberlerin bu dönemlerde zayıf ve güçsüz olduklarını zannetmek, apaçık bir yanılgıdır. Çünkü müminler cemaatinin ve mü'minlerin yardımının

bulunmadı bu dönemlerde, söz konusu boşluğu dolduran ve Hak'kın davetçisine yardımcı olan merci, Hakkın ta kendisidir. Meselenin bu gerik boyutunu dikkate aldığımız zaman, Hak'kın davetçisi olan müminlerin, sadece Allah'ın yardımıyla başbaşa oldukları bu dönemlerde, gerçekten daha güçlü olduklarını anlayabiliriz. Çünkü mü'minlerin veya müminler cemaatinin yardımında, bazı nedenlerden kaynaklanabilecek zafiyetler olmasına rağmen, Allah'ın yardımında hiçbir zafiyet söz konusu değildir. Nitekim İnsan dergisi yayınlarından olan “Rabbani yol ve Sünnetullah” kitabında açıklandığı gibi, İlahi davetin bu dönemlerinde müstekbirler apaçık ayetler ile Allah'a kulluğa davet edilmekte ve caydırıcı güç olarak Allah'ın sünnetiyle, Allah'ın inkarcı toplumlara karşı dünyevi azabıyla, helakıyla karşı karşıya getirilmektedirler. Nuh, Ad, Semud ve Lut kavimlerinde görüldüğü gibi, peygamberlerin inkılabı davetlerinin neticesindeki inkılap, inkarcı kavimlerle ilgili Sünnetullah'in tecellisiyle meydana gelen inkılaplardır.

Cemaat düzlemindeki inkılabi yaklaşımlar ise, mü'minlerin cemaat potansiyeline ve yaptırım gücüne sahip oldukları dönemlerde karşılaştığımız yaklaşımlardır. Çünkü müslümanlar yaptırım gücüne sahip oldukları zaman, buna bağlı olarak fiili müdahaleyle ilgili hükümlerle mükellef olmaktadır. Her türlü şerre ve şer gelişmelere karşı, el ile, dil ile ve bunlara gücü yetmiyorsa kalbi buğz ile direnmesi gereken müminler, bu prensibin gereği olarak el ile düzeltebilecekleri bir şerre, sadece dil ile müdahale etmezler. Çünkü esas olan, güç nisbetince hakkın ikame edilmesi ve dolayısıyla batılın yerle bir edilmesidir. Tabi ki bu gelişmelerde güç mefhumu önemli olduğu gibi, gücün yerli yerinde kullanılması da önemlidir. Güce sahip olmak veya olmamak, müslümanları ne azgınlığa sürüklemeli ve ne de zillete düşürmelidir. İnkılabi yaklaşımı gereken bir yapıya, güce sahip olmadıkları için ıslahatı yaklaşan müslümanlar, zillate meylettikleri gibi, ıslahatı yaklaşımı gereken bir yapıya, güce sahip oldukları için inkılabi yaklaşan müslümanlar da, azgınlığa meyletmişlerdir.

Konumuzla ilgili olarak İslam tarihinde bizlere örnek ve ibret olacak olaylar zikredilmektedir. Özellikle zalim sultanlara karşı yaklaşımlardaki mezhebi farklılıklar, irdelenmesi ve dikkate alınması gereken farklılıklardır. Bilindiği gibi Sünni anlayış, zalim sultanlara karşı genelde ıslahatı metodla yaklaşırken, Şii anlayışın yaklaşımı ise inkılabi bir görüntüdedir. Mezhebi asabiyetlerden hareket ederek, bu anlayışlara ön yargıyla yaklaşmak, bizleri İslami gerçekten uzaklaştıracaktır. Hiç şüphesiz ki her iki anlayışı kendi mantığında değerlendirdiğimiz zaman, bu anlayışlarda birçok doğruların olduğunu görebiliriz.

Doğrulara nisbet edilen anlayışların birbiriyle çelişmesi veya çelişir gözükmesi, bu doğruların genel .bir bütünlük içinde ele alınmayışından kaynaklanmaktadır. Her iki anlayışın dikkate aldığı doğrular, genel bir bütünlük içinde ele alınsaydı, bu iki anlayışın tek bir anlayışa dönüşmesi mümkün olabilirdi. Çünkü İlahi vahiyden anladığımız apaçık gerçek, zaim sultanlara karşı zulmün keyfiyetine ve müslümanların konumuna göre önce ıslahatı, sonra inkılabı yaklaşımı beyan eden gerçektir. İslahatı bir yaklaşımla düzelmesi ve düzeltilmesi mümkün olan

bir yapıya, inkılabı yaklaşmak ne kadar yanlış ise, ıslahatı bir yaklaşımla düzeltemeyen ve düzeltilemeyen bir yapının zulmüne sabır göstermek de, o kadar yanlıştır.

Meselemizle ilgili olarak ölkelere ve devletlere yönelik Sünnetullah gerçeğini dikkate aldığımız zaman, bu İlahi Sünnette tebliğ, mühlet ve müdahale aşamalarını görmemiz mümkündür, Küfri yapılara karşı inkılabi mahiyette olan bu tebliğ, kendilerini İslam'a nisbet eden ve temelde İslami vasfını koruyan yapılara karşı tabi ki ıslahatı mahiyettedir. Mühlet anlayışı ise asırlara tekabül eden bir anlayış olmayıp, en fazla bir nesil sürecinde inkılabi yaklaşımla sonuçlanan bir anlayıştır.

Zalim sultanlara karşı asırlar boyunca tahammül gösteren Sünni anlayışın önemli bir yanılığını, sultanların bazı zulümlerini kişisel düzlemde değerlendirmelerinde görebiliriz. Hiç şüphesiz ki zulüm olan bazı fiiller, kişiyi küfre sokan fiiller değildir. Herhangi bir müslüman bu fiilleri işlediğinde zulmetmiş olmasına rağmen, yine müslümandır ve yine müslümanca davranılmaya layıktır. Ancak zulüm olan bu fiilleri, avamdan bir müslümanın işlemesi ile, devlet başkanının işlemesi bir değildir ve bir tutulmamalıdır. Çünkü avamdaki bir şahsın zulmü, kendi dar çerçevesine yansıyabilecek bir zulüm olmasına rağmen, devlet başkanının zulmü, bütün bir topluma, bütün bir ümmete yansıyacak zulümdür. Meseleyi sadece devlet başkanının şahsında değerlendirerek “Bu zulümleri işliyor ama bu zulümler kişiyi küfre sokmadığı için yine de müslümandır ve yine de itaat edilmelidir” demek, ümmetin ortak meselesini, bir kişinin şahsında değerlendirerek, ümmete zulmetmektir. Çünkü bütün bir ümmete yansıyan zulüm, hak ve adaleti zedeleyeceği gibi, İslam adına zulme uğrayan insanların İslam'dan uzaklaşmasına ve küfre meyletmesine neden olabilecektir. Daha açık bir ifadeyle, devlet başkanını, yani bir kişiyi küfre sokmayan fiil, binlerce kişinin küfrüne neden olabilecektir. Nitekim meselenin bu boyutuna önemle dikkat çeken Kur'an-ı Kerim, yönetenler üe yönetilenlerin yükümlölüklerini birbirinden ayırmakta ve yönetenlerin yanlışlarına çok daha şiddetli yaklaşmaktadır.

Birçok boyuttan yadırgadığımız bu Sünni anlayışın günümüzde ulaştığı nokta ise, çok daha vahimdir. Çünkü zalim sultanlara karşı gösterilen ıslahatı yaklaşım ve tahammül, aynı Sünni anlayışın kopuk bir uzantısı olarak, küfri otoritelere karşı da gösterilebilmektedir. Kendilerine alim veya ulema denilen birçok zavallı, firavunları üçüncü derece zalim veya dördüncü derece fasık kabul ederek, yine de onlara itaat edilmesi gerektiğini ileri sürmektedirler. Firavunlar “Allah” deyince onları mümin, “Maşaallah” deyince onları muttaki zanneden bu zavallılar, ellerindeki küçücük makaslarla, firavunların sakallarını sünnete göre kırpma mücadelesi vermektedirler. Nitekim halkında müslüman olan ölkelerde sakallı ve ihramlı firavunlarla, türbanlı kleopatralarla karşılaşılması, böylesi mücadelelerin tabi bir neticesidir.

Netice olarak, mücadeleden yana olan dünya müslümanlarının, mücadelenin metodu konusunda netleşmeleri gerekmektedir, inkılabi bir metodla yaklaşılması

gereken firavunlara ve küfri otoritelere ıslahati bir metodla yaklaşmak, firavunların çirkin yüzlerini makyajla örtmek ve sömürülen halkları uyutmak anlamına gelecektir.

İSLAMİ HAREKETİN BOYUTLARI

Kullandığımız bu gibi başlıklar ve değindiğimiz konular, bazı kardeşlerimize yabancı gelebilecektir. Ne var ki bu konulara değinsek de/değınmesek de, bunlar her harekette olması gereken ve varolan unsurlardır. Herhangi bir hareketin veya herhangi bir grup çalışmasının, keyfiyetleri, gündemleri ve yönelişleriyle itibarıyla mutlaka tercih ettikleri bir boyut vardır. Bu tercihlerin bilincinde olup olmadıkları ise tartışılabilir bir konudur. Çünkü bu tercihin bilincinde olabilmeleri; ne için, ne yaptıklarının ve ne yaparak, nereye ilerlediklerinin bilincinde olmalarıyla ilgilidir. Böylesine bir bilincin ise, günümüz müsiümanları arasında yaygın bir bilinç olmadığı aşıkardır!..

Yukarıda belirttiğimiz gibi her İslami çalışmada ideallerden ve yönelişlerden kaynaklanan bazı boyutlar bulunmaktadır. Bu boyutların en önemlileri bölgesel ve evrensel diyebileceğimiz boyutlardır. Hiç şüphesiz ki özgün İslami hareketlerde de bölgesel ve evrensel boyutlar vardır. Ancak belli hudutlar dahilinde meşru, makul ve gerekli olan bu boyutlar; tek taraflı ele alınınca, İslami hareketi dumura uğratan bir yanılgı şekline dönüşmektedir, Nitekim bir yazımızda İslami hareketlerle ilgili olarak bu iki ayrı yanılgıdan, bu iki ayrı yönelişten söz etmiştik.

Bunlardan birisi aşın bölgeselcilik, diğeri ise aşırı evrenselcilikti..

Bu iki ayrı yanılgıyı ve iki ayrı yönelişi dikkate alarak, günümüzdeki İslami hareketleri veya İslami çalışmaları, kalkış noktalarına , yönelişlerine ve gelişim dönemlerine göre şu şekilde tasnif edebiliriz.

Bölgesel Boyutlu İslami Hareketler

Sadece yaşanan bölgeyi, bölge gerçeklerini, insanların ve toplumların eğilimlerini, kültürlerini, değerlerini dikkate alan hareket veya çalışmalara, bölgesel boyutlu hareketler veya çalışmalar diyebiliriz. Bölgesel boyutlu hareketler, söz konusu bölgeler veya ülkeler dahilinde gerçekleştirilmesi en kolay hareketlerdir. Çünkü böylesi hareketlerde, yaşanan bölgedeki İslam kültürü ve İslami eğilimler esas alınmakta ve dolayısıyla geleneksel din anlayışıyla fazla bir çatışmaya girilmeden ve hatta bu geleneksel din anlayışından da faydalanılarak, hareket geliştirmek ve genişletilmektedir.

Kalkış noktası ve gelişim dönemleri için oldukça olumlu ve verimli gözüken bölgesel yaklaşımlar, İslami hareket bölge sınırları dışına taşıdığı veya devrimle neticelenerek evrensel bir boyut kazandığı dönemlerde, bazı sorunlarla ve çıkmazlarla karşılaşmaktadır. Kendi bölgesine veya kendi toplumuna göre şekillenen bu hareketler, kendi bölgelerinin dışına taşıdığı zaman, farklı bölge kimlikleriyle karşılaşmakta ve bölgesel kimlikler arasında sağlanması gereken vahdet, çözümü zor bir problem olarak günyüzüne çıkmaktadır.

Karşılaşılan bu çelişkili sorunun yegane çözümü; farklı bölgesel kimliklerin, İslam'ın evrensel gerçeklerine göre arındırılması, bidat ve hurafelerden

ayıklanmasıyla mümkün olabilecektir. Fakat ne var ki bölgesel yaklaşımlar, hareketin kalkış ve gelişim dönemlerinde bu bid'at ve hurafelere müdahale etmeyip, bunun da ötesinde bid'at ve hurafelerden kaynaklanan bazı asabiyetlerden faydalanmışlarsa, gelişimde ve başarıda payı gözüken bu bid'at ve hurafeleri kaldırmaları da oldukça güçleşecektir. Çünkü bu aşamada müdahale etmek istedikleri bid'at ve hurafeler, basanda payı gözüken ve dolayısıyla harekette yer edinerek, harekete maledilen bid'at ve hurafelerdir.

Netice olarak izale edilmesi gerekli fakat zor olan bu engeller, bölgesel boyutlu hareketleri bu noktada durdurarak evrensel boyutta genişlemesini engellemekte ve ayrıca iç bünyede yaptığı tahribatlarla hareketin iğdiş edilmesine ve dumura uğramasına neden olmaktadır.

Bölgesel boyutlu hareketlerin, en kısa ve en genel ifadesi budur. İçinde bulunulan bölgede gelişmesi ve yaygınlaştırılması kolay bir hareket olmasına karşın, hareketin ilerki aşamalarında hem bölge içinde ve hem de evrensel düzlemde oldukça ciddi sorunlar getirebilecek bir yaklaşımdır.

Evrensel Boyutlu İslami Hareketler

İslami hareketin sadece evrensel- boyutunu dikkate alan, evrensel düzlemde nasıl ve ne şekilde olunacaksa bu ideal hedefe yönelen, bölgesel veya toplumsal gerçekleri Sözdü ederek ideal hedefi, varılması gereken öncelikli hedef kabul eden hareketler, aşırı evrensel boyutlu hareketlerdir. Hareketin sadece evrensel boyutunu esas alan böylesi hareketler, yaşanan bölge sınırları içinde gelişmesi mümkün olmayan hareketlerdir. Çünkü bu gibi hareketlerde gündeme getirilen meseleler ve din adına yapılan davetler, yaşanan bölge gerçeklerini dikkate almadığı için, davete muhatap olan insanların anlayabilecekleri veya kabul edebilecekleri meseleler ve davetler değildir.

İslam'ın evrensel düzleminde varılması gereken ideal noktayı tesbit etmek ne kadar önemliyse, yaşanan bölgesel gerçekleri dikkate alarak, kalkış noktasını tesbit etmek de o kadar önemlidir. Hiç şüphesiz ki geneli ilgilendiren ve geneli kuşatmayı amaçlayan bir hareketteki kalkış noktası, ayaklan yere basmayan bazı kimselerin durumu dikkate alınarak değil, bizzat genelin durumu dikkate alınarak tesbit edilebilecektir. Bu tesbit, özel şahıslara göre yapılırsa veya kişilerin özel durumlarına göre değerlendirilirse, söz konusu hareket özel şahıslardan müteşekkil olup, genele açılmayan ve dolayısıyla kabuklanan bir hareket olacaktır.

Evrensel boyutlu İslami hareketleri savunan kimseler, teori ve konuşma düzleminde büyük ve cazip ifadeler kullanabilmelerine rağmen, bölgesel gerçekleri dikkate almadıkları için, bu İdeal görüşleri pratize ederek somutlaştırabilmeleri ve dolayısıyla içinde bulundukları harekete artan bir genişlik kazandırabilmeleri mümkün değildir.

Bölgesel boyutlu İslami hareketler, İslami hareket bölge sınırları dışına taşıdığı zaman engellerle karşılaşmasına rağmen, sadece evrensel boyutlu İslami hareketler, söz konusu engellerle bölge sınırları içinde karşılaşmakta ve dolayısıyla genişleme imkanı kazanmadan dumura uğramaktadır. Ayrıca şu

hususun da bilinmesi gerekir ki; herhangi bir coğrafyada bölgesel ve evrensel boyutlu hareketler karşı karşıya geldiği veya iki ayn kutup oluşturduğu zaman; bu iki kutup arasındaki teorik tartışmalarda kimin haklı olduğu pek açıklık kazanmasa da, savunulan görüşler pratiğe yansıtıldığında , bu pratik düzlemde bölgesel boyutlu hareketler apaçık bir üstünlük sağlayabileceklerdir.

Bölgesel Ve Evrensel Boyutlu İslami Hareketler

Vahye ve sünnete uygun İslami hareketlerde, hem bölgesel boyutun ve hem de evrensel boyutun bulunduğunu belirtmiştik. İşte özlem duyulan ve gerçekleştirilmesi gereken İslami hareketler, bu iki boyutu da dikkate alan hareketlerdir. Diğer iki hareketin doğru görüşlerini kendisinde cem'eden bu hareket, teori ve pratik düzleminde de önu açık bir harekettir.

Bu hareketin müntesipleri, İslam'ın evrensel boyutunu dikkate alarak gözetilmesi gereken genel maslahatları, varılması gereken idealleri tesbit ederler. Sonra içinde bulundukları bölgesel şartları, toplumun yapısını, kültür olayını, müslümanların ve diğer insanların sahiplendikleri değerleri, bunların eğilimlerini, marazlarını ve tepkilerini tesbit ve tahlil ederek yaşanan realiteyi idrak ederler.

Bu iki ayrı yöneliş neticesinde, olunması gereken hal yani “İdeal” ile, yaşanan konum ve zaman diliminde olunulan hal yani “Realite” belirlenmiş olur.

Bu iki ayrı durumun açıkça belirlenmesi, bu belirlemeyi yapan müslümanlara üçüncü bir gerçeği daha göstermektedir. İlk iki gerçeğin tesbit edilmesiyle ortaya çıkan üçüncü gerçek ise, ideal ve realite arasındaki mesafe, bu mesafede kaldırılması gereken engeller ve bu mesafede doldurulması gereken boşluklardır.

Herhangi bir ideale varan adımlar, mutlaka ve mutlaka realiteden hareket eden adımlardır, Daha açık bir ifadeyle, ideal hedeflere varılabilmesi, realiteden hareket edilmesiyle mümkündür. Olunması gereken hale, olunan halden hareket edileceğinden, bu bilinçteki teorinin pratikle bütünleşebilmesi, bütün bu gerçeklerin dikkate alınmasıyla gerçekleşebilecektir.

İslami hareketi, bölgesel ve evrensel boyuttan değerlendiren müminler, varılması gereken ideallere, yaşadıkları toplumda bulunan insanları davet etmekle yükümlü oldukları için; yapacakları davetin, bu insanlar tarafından güç yetirilebilir veya gerçekleşebilir davetler olmasına özen gösterirler.

Ne var ki, muhatap aldıkları İnsanların, en kolay hangi adımları atacaklarını esas alarak, hareketi bu adımlara göre tesbit ettikleri ve bu adımlara davet ettikleri zaman, meseleyi sadece bölgesel boyuttan değerlendiren kimselerin hatasına düşeceklerini de bilirler. Oysa davet edecekleri ilk adım, güç yetirilebilir bir adım olmakla beraber, mutlaka ve mutlaka ideal istikametinde olması gereken bir adımdır. Çünkü kalkış noktasındaki bu gerçek dikkate alınmadığı zaman, bugün atılan adımlardan, yarınlarda pişmanlık duyulacağı ve bazı adımların nasıl ve ne şekilde geriye alınabileceği sorunuyla karşılaşılacağı aşıkardır.

İşte bu önemli noktada, davetin ve hareketin istikametini belirleyen esas, hareketin evrensel boyutudur. Nitekim yaşanan realite ile ideali birleştiren

dosdoğru çizgi-davetin ve hareketin istikametini ifade etmektedir. Bu apa' çık istikamette netleşen müminler, bölgesel gerçekleri dikkate alarak bu istikamette önce hangi engelleri izale edeceklerini, önce hangi gerçeklere davet edeceklerini bîfen müminlerdir.

İslami hareketin bölgesel ve evrensel boyutunu dikkate alan müminlerin yaptıkları böylesi çalışmalar, bölgesel çalışmaların gerisinde mahalli çalışmalar olsa dahi, yarınlarda bu çalışmalardan pişmanlık duymazlar. Çünkü ideal-lerinden taviz vermeyen kimselerin, realiteyi dikkate alarak ideal istikametinde atacakları adımlar, İslam adına atılması gereken adımlar olup, bu bilinçli adımların yarınlarda geri çekilmesi söz konusu değildir.

İslami hareketi ilerletmek ve İslam adına ilerlemek İsteyen müminlerin, İslam'ın evrensel boyutunu dikkate alarak istikamette netleşmeleri ve bu netlikten sonra ya adım atacakları yere bakmalan, ya da baktıkları yere adım atabilmeleri gerekmektedir.

Nitekim sadece bölgesel boyutlu hareketler, nereye gittiklerini ve neyle karşılaşacaklarını bilmeyen, yani istikamette netleşmemiş hareketler oldukları gibi; sadece evrensel boyutlu hareketler de, adım attıkları yere bakmayan veya baktıkları yere adım atamayacak olan hareketlerdir.

İSLAMI HAREKETTE KİMLİK SORUNU

Herhangi bir hareket ile, bu hareketteki kimselerin kimlikleri arasındaki ilgi, fiil ile fail arasındaki ilgi gibidir. Beşeri hareketler bile, bu ilgiyi dikkate almakta ve savundukları hareketle bağdaşabilecek kimliklerin oluşmasına ve oluşturulmasına özen göstermektedirler. Nitekim sosyal yaşantıda karşılaştığımız faşist veya marksist kimlikler, söz konusu ideolojilerin şekillendirdikleri ve telkin ettikleri kimliklerdir.

Hak bir dava, batıl kimliklerle ikame edilemeyeceği gibi, batıl bir dava da hak kimliklerle ikame edilemeyecektir. Faşist veya marksist kimliklerde gördüğümüz batıl motifler, bu harekete yön vsren şahıslar tarafından özellikle telkin edilen motiflerdir. Nitekim kimliğini ve kişiliğini bu batıl motiflere göre şekillendiremeyen kimseler, kısa bir süre sonra söz konusu hareketlerden kopabilen kimseler olmaktadır.

Her gerçeği ve her güzeli kendisinde cem'eden ve kendisinden yansıtan İslam, hareket ve kimlik arasındaki ahenkli ilgiyi birçok boyuttan ele almakta ve bu önemli meseleyi, hüküm, örnek ve ibretlerle açıklamaktadır. İnsan fitratıyla ve toplum psikolojisiyle ilgili olan bu meseleye, genelde iki ayrı boyuttan yaklaşan İslam, birinci boyutta hareket ve hareket metodunun keyfiyetini, ikinci boyutta ise hareket içindeki dava adamının konumunu esas almaktadır.

1- Hareket Metodu Ve Kimlik İlişkisi

İslam'a talip olan ve İslam'a teslim olan müslümanların, hiç şüphesiz ki müslüman olmaları hasebiyle sahiplendikleri ve kişiliklerine malettikleri genel keyfiyetleri vardır. Bizim üzerinde duracağımız keyfiyetler ise, bu genel keyfiyetlerin fevkinde meydana gelen ve hareket metodundan kaynaklanan

keyfiyetlerdir. Çünkü müslümanların takip edecekleri hareket metodu ne ise, bu metodun, müslümanlara öngördüğü bazı keyfiyetler bulunmaktadır.

Meseleyi daha açık bir hale getirebilmek için, ıslahatı ve inkılabı metodlardan Örnek verebiliriz. Cahili bir toplumda yaşayan ve cahili otoriteye karşı inküabi bir metod-la yaklaşımları gereken müslümanların, mutlaka ve mutlaka inkılabi bir kimliğe sahip olmaları gerekir. Çünkü insanları davet ettikleri konum, inkılabı bir konum ise, bu inkılabı öncelikle kendi nefislerinde gerçekleştirmeleri ve inkılabı bir kimliğe, öncelikle kendilerinin ulaşmaları gerekmektedir. İnkılabı kimliklerle ve bu kimliklerden kaynaklanan inkılabi yaklaşımlarla, ıslahatı hareketler ikame edilemeyeceği gibi ıslahatı kimliklerle ve bu kimliklerden kaynaklanan ıslahatı yaklaşımlarla da, inkılabi hareketler ikame edilemeyecektir.

Belirttiğimiz bu esaslar, İslam'a ve İslami harekete yeterince vakıf olan kardeşlerimizin idrak ve ikrar edecekleri esaslar olmasına rağmen, günümüz müslümanlarının içinde bulundukları durum, bu esaslardan oldukça farklı vadi-lerde seyretmektedir. İnkılabi söylemlerde bulunan bir müslümanın kimliğine ve yönelişine baktığımız zaman, bu müslümanın söylemde inkılabi, kimlikte ıslahatı, yönelişte geleneksel veya modernist olduğunu müşahade edebiliyoruz!. Teoride devrimci, pratikte devrilmiş kimselerle karşılaşılması ise, alışlagelen görüntüler olmuştur.

Meseleye bu açıklıkla yaklaştıktan sonra inkılabi ve ıslahatı kimliklerin nasıl oluştuğunu ve bu kimlikler arasındaki farklılıklara genel olarak değinebiliriz.

İslahatı Kimlikler

İçinde bulunduğumuz yirminci yüzyılda karşılaştığımız bazı olayları tahlil etmemiz, ıslahatı ve İnkılabi kimlikler konusunda bizlere önemli ipuçları verebilecek ve İslam'a yönelişteki bazı farklılıkların, kimlikler üzerindeki önemli etkilerini açıklayabilecektir.

Birçoğumuzun gördüğü, kabul ettiği ve aşağıdaki benzer ifadelerle açıkladığı bir gerçek vardır.,

“Efendim.. Gavurluktan İslam'a dönenlerin müslümanlığı bir başka oluyor!..”

Mal bulmuş mağribi gibi, Kurana sarılıyorlar, arapça öğreniyorlar, Sünneti Seniyye'yi okuyorlar ve bütün bunların ötesinde çağdaş anlayış, modern yaşantı gibi büyüklü kavramları bir kenara bırakarak öğrendiklerini yaşıyorlar..”

Tabi ki birçoğumuza acaip gelen bir görüntüdür bu!.

Koltuklardan yer minderine inen, yemek masalarını terkedip, yer sofrasına oturan, güzelim elbiseleri çıkarıp, bol ve uzun giysilere bürünen, sakala ve sarığa büyük önem veren, hepimizin bildiği ayetleri, hepimizin bildiği hadisleri, sanki hiç bilinmeyen şeylermiş gibi açılmış gözlerle ve heyecanlı ifadelerle söyleyen bu kimselere şaşkınlıkla bakabiliyoruz!

Tabi ki meraklı yaratık olan insanlar, kendilerine yansıyan acaip olayları mutlaka ve mutlaka yorumlamak veya bir şeye nisbet etmek isteyeceklerinden, bu görüntüyü de yorumlamakta pek zorluk çekmiyorlar.

Efendime söyleyeyim, bu insanlar daha önce gavur oldukları için, İslam'a girdikleri zaman şaşırıyorlar, adeta ne yapacaklarını bilemiyorlar. Bu nedenle onların bu şaşkınlıklarının hoş karşılanması, acemiliklerinin makul görülmesi gerekir.

Evet, mesele hallolmuştur artık!. Karşılaşılan olaydan örnek değil, ibret alınmış ve kökleri İslam'a nisbet edilen kitleler, kalıtsal avantajla yağ gibi üste çıkmışlardır.

Oysa mesele, böyle basit ve yüzeysel yaklaşımlarla açıklanabilecek bir mesele değildir. Karşılaştığımız olayda bizler için ibretler olduğu gibi, muhtaç olduğumuz örnekler de vardır. Gördüğümüz olayda tahlil etmemiz gereken unsur, bu insanların nefislerinde meydana gelen devrimdir. Asrı saadet döneminde olduğu gibi, İslam'a giren bu insanların nefislerinde de köklü değişiklikler olmakta, İslam öncesi yaşantıları ile İslam sonrası yaşantıları, kesin hatlar ile birbirinden ayrılmaktadır.

Eksiğiyle, fazlasıyla, doğrusuyla, yanlışıyla bambaşka bir yaşantıları, bambaşka bir kimlikleri olmaktadır bu insanların. Karşılaştığımız bu olay, nefislerde ve kimliklerde meydana gelen devrim olayıdır. İslam'a giren bu insanlar, sanki bir dünyadan, bambaşka bir dünyaya geçmişlerdir. İslam'ı kabul etmekle ve İslam olmakla, dünyaları, yaşantıları, kimlik ve kişilikleri değişmiştir artık bu müslümanların.

Fakat görüyor ve biliyoruz ki, halkında müslüman olan ülkelerde meydana gelen İslam'a geçme veya müslüman olma vakalarında, böylesi görüntüler yoktur. Buradaki müslümanların İslam öncesi ve İslam sonrası yaşantıları birbirinden çok farklı olmadığı gibi, İslam öncesi kimlikleri ile İslam sonrası kimlikleri arasında da köklü değişiklikler yoktur, İşte bunun nedenini bulmamız ve nefislerdeki İslam-mi devrimi engelleyen yönelişleri veya marazları tesbit etmemiz gerekecektir.

Önce ilk örnek üzerinde duralım ve şu sorunun cevabını arayalım.

İslam'a geçen batılı bir müslümanın yaşantısında ve kimliğinde devrimlere neden olan unsur nedir?

Bu sorunun cevabı İslam'a yönelişle ilgilidir. Batılı bir müslüman İslama yöneldiği ve İslam'ı kabul ettiği zaman, bu gerçeklerle birlikte daha önce gayrimüslim veya gavur olduğunu da kabul ediyordu. Daha önce gavur olduğunu, müslüman olmadığını idrak eden ve “Ben daha önce gavurdum” diyerek bunu ikrar eden batılı; İslam'ı kabul ettiği zaman, daha önceki yaşantısını gayet tabi olarak inkar ediyor ve İslam'a göre yepyeni bir yaşantıya geçiyordu. Hiç şüphesiz ki bu şekilde müslüman olmak, inkılabi bir metodla, inkılabi bir yaklaşımla müslüman olmaktır. Çünkü bu metodla veya bu yaklaşımla müslüman olmak; batıl görüşleri, batıl yaşantıları köktenci bir yaklaşımla inkarı esas almakta ve kişiyi inkılabi bir kimliğe ulaştırmaktadır.

Halkında müslüman olan ülkelerde ise böylesi inkılabi yaklaşımlar olmadığı gibi, dolayısıyla böylesi inkılabi kimlikler de yoktur. Bu ülkelerde kelime-i tevhid gerçeğiyle karşılaşan İnsanlar, bir eksiğini giderme yaklaşımıyla bu

gerçeği kabul etmekte ve cahili birikimler taşıyan yaşantılarına bu gerçeği yamamaya, artık bilinçli birer muvahhid olduklarını zannetmektedirler.

Karşılaştıkları tevhidi gerçeklere göre, daha önceki yaşantılarını ciddi bir şekilde sorgulamaları, nefislerini hesaba çekmeleri ve hakbatıl karışımı olan yaşantılarını inkar ederek, tertemiz bir İslami yaşantıya yönelmeleri söz konusu değildir bunların.

Çünkü bunlar daha önceleri gavur değillerdir ki!.

Sadece bilmedikleri veya yanlış bildikleri bazı şeyler vardır. Bu şeyleri öğrenip, düşünce ve eylem dünyalarına yamadıkları zaman, hemencecik şuurlu ve bilinçli birer müslüman oluverirler. Olur mu, olmaz mı tartışmasına girmeye hiç gerek yoktur, oluyorlar işte!..

İslahatı olan bu yaklaşım, hakkında müslüman olan ülkelerde değil, müslüman ülkelerde yaşayan, temelde ve birçok yöneltte mümin olan kimselerin, bazı eksiklerini giderme noktasında doğru bir yaklaşımdır. Gerçek İslam ülkelerinde yaşayan, ismi ve cismi İslam olan bu ülkelerdeki rahmetli tebliğ ile mü'min vasfını kazanan kimseler; toplumda veya kültürde yer etmiş olan bazı bid'at ve hurafelere hiç şüphesiz ki ıslahatı bir metodla yaklaşacaklar ve kendi kimliklerini de ıslahatı bir metodla arındıracaklardır.

Ancak ne var ki, İslam ülkesinde yaşayan böylesi müslümanlar için doğru olan bu ıslahatı yaklaşım; İslam vasfını yitirmiş ülkelerde yaşayan, bi'datların ve hurafelerin fevkinde küfri propagandalar arasında boğulmuş insanlara tatbik edildiği zaman, mozaik sonuçlar verecek bir yaklaşımdır. Nitekim böylesi yönelişlerden kaynaklanan kimlik-lerdeki, yüzlerce çeşit bu mozaikleşme, en genel düzlemde ülke toplumlarını birbirinden ayırdığı gibi, aynı ülkede yaşayan cemaatleri, grupları ve ferdi kimlikleri de birbirinden ayırmaktadır. Çünkü insanlara yamalı bohça gibi intikal eden kültür mirası, genelde farklı olduğu gibi, özelde de farklı restorelere tabi tutulduğundan, çok değişik motiflere sahip olmakta ve dolayısıyla yansımaları da çok farklı olabilmektedir.

Netice olarak böylesi farklı kültürlerle, farklı anlayışlarla nisbet edilen, daha açık bir ifadeyle eski bohça üzerine yeni yama olan Kelime-i Tevhid gerçeği, devrimci anlamından ve dünya müslümanlarını birleştirici keyfiyetinden uzaklaştırılmaktadır. Cahili toplumlardaki ıslahatı kimlikler, böylesi yönelişlerden kaynaklanan kimliklerdir. Bu gibi kimliklerle, devrimci bir hareketi ikame etmeye çalışmak; hiç şüphesiz ki devirmeye değil, devrilmeye neden olabilecektir.

İnkılabî Kimlikler

Severek ve sevinerek talip olduğumuz İslam dininin toplumlara ve insana yaklaşımı, bazı noktalarda benzerlik göstermektedir. Nitekim toplumlara yönelik ıslahatı ve inkılabî yaklaşımlar, birçok boyuttan nefse karşı da gösterilmesi gereken yaklaşımlardır. Cahili toplumlarda yaşayan müslümanların, cahili otoritelere karşı yaklaşımları nasıl ki İnkılabî yaklaşımlarsa, kendi nefislerine yaklaşımları da inkılabî yaklaşımlar olmaktadır.

Cahili toplumlarda yaşayan ve bilerek veya bilmeyerek birçok cahili görüşleri benimseyebilen insanlar, en kısa ifadesiyle cahili kimliğe sahip insanlardır. Cahili kültür ve eğitimden etkilenen ve bunlara göre şekillenen cahili kimliklerde, birçok beşeri etiketlerin yanısıra İslami bir etiket olsa da, bu etiket gerçek manasından oldukça uzaktır. Böylesi etiketlere sahip oldukları ve kendilerini her fırsatta İslam'a nisbet ettikleri için, bu in1 anları müslüman kabul ederek bunları ufaktefek rütuşlaria restore etmeye çalışmak, çamurun içindeki bir insan mendille temizlemeye çalışmak olacaktır. Oysa İslam'ın bu durumdaki İnsanlara inkılabı daveti.

“Öncelikle çamuru inkar et, çamuru reddet ve çamurdan çık..” şeklindedir. Çünkü bataklıktan ve bataklığın pisliklerinden kurtul-manın ilk şartı, bataklığa sırt dönerek, bataklıktan çıkmaktır.

“Efendim!. Bataklıkta zararlı şeyler olduğu gibi faydalı şeyler de vardır. Bu nedenle bataklığı uzun uzun tahlil etmemiz, faydalı şeyleri alıp, faydasız şeyleri peyderpey terketmemiz gerekir!.” diyen kimseler, bataklıkta peyderpey can veren ve can verecek olan kimselerdir.

Oysa bataklıktaki bazı faydalı şeylere ömürlerini ve canlarını yönelten bu insanların davet edikdilleri İslam'da, kendileri için gerekli ve faydalı olan herşeye imkan vardır. Karaya çıkan, ayaklan sırat-ı müstakime basan müslüman, bataklıktan olduğu gibi göllerden ve denizlerden de ibret ve örnek alabilecek imkanlara zaten sahip olmaktadır. Bataklıktaki kısmi şeylerden faydalanabilmek için, bataklıkta kalmaya gerek yoktur ki!.

Cahili kimlikler, bazı restorelerle İslami keyfiyet kazanacak kimlikler değildir. Çünkü cahili kimliklerde reddedilmesi gereken pislikler, ancak ve ancak köktenci bir yaklaşımla reddedilebilecek pisliklerdir. Köktenci yani inkılabı bir yaklaşımla müslüman olan kimseler, İslam'dan önce sahip oldukları bütün değer ve görüşlerle aralarına bir mesafe koymakta, daha sonra terkettiği şeyler arasında İslam'ın hoş ve makbul gömüklerini alabilmektedirler. Daha açık bir ifadeyle bu müslümanîar, terketmedikleri cahili kimliklerden pislikleri ayıklayan kimseler değil, terkettikleri cahili kimliklerden doğrulan ve güzelleri ayaklıyan kimselerdir.

2- Konum Ve Kimlik İlişkisi

İslami harekette konum veya konum tesbiti denilince akla ilk gelen yaşanan coğrafyanın hangi “Dar” kavramına girdiğidir. Nitekim bu konudaki fıkhi nakillere dayalı tartışmaların fevkinde, yaşadığımız bölgenin dar'ul cahiliyye olduğunu izah etmiş ve meseleye getirdiğimiz bu açıklık, söylentilerin ötesinde ilmi bir tenkidle karşılaşmadan gene! olarak kabul görmüştü.

Yaşanılan bölgenin konum tesbiti, hareket metoduyla ilgili olduğu için, bu konum tesbitiyle kimlik arasında ikinci bir ilişki kurmamıza gerek yoktur. Cahiliyenin hüküm sürdüğü bölgelerde hiç şüphesiz ki tekfir değil tebliğ esas alınmakta ve bu tebliği yerine getirecek olan müslümanların cahili bataklıktaki insanlara merhametle yaklaşmaları ve bu merhametli kimlikle rahmete davet etmeleri bildirilmektedir.

Yaşanılan bölgeyle ilgili konum tesbiti, müslümanların dikkate aldıkları bir konum tesbiti olmasına rağmen, İslami hareket içindeki müslümanların ferdi konum tesbiti, yeterince dikkate alınmayan ve gündeme gelmeyen bir meseledir. Bu önemli meseleyi öncelikle asrı saadet döneminde gözlemleyecek olursak, bu dönemde böylesi problemlerin pek olmadığını görürüz. İslami harekete yön veren en uç noktada, Rabbimizin seçtiği Resulullah (s.a.v.) vardır. Müminler tarafından tartışmasız kabul edilen bu gerçek, İslami hareketteki diğer konumların da aynı ahenk ve ehliyetle doldurulmasına vesile olmuştur. Efendimiz (s.a.v.) insanları İslam'ın asli ve vazgeçilmez esaslarına davet etmekle beraber; İlahi daveti kabui eden müslümanları da, Rabbani idealler istikametinde ve bu müslümanların yetenekleri ve imkanları dahilinde hayırlarda yarışmaya teşvik etmiştir.

İslami harekette Resulullah (s.a.v.)'e yakınlık sağlayan, yardımcı olan, öncü ve örnek müslümanlar, teşvik edildikleri hayırlarda yarışan ve öne geçen müslümanlardır. Bunlar İslami hareketteki mümtaz yerlerini, herhangi bir iltimasla değil, bizzat cehdleri ve takvalarıyla elde etmişlerdir.

Asrı saadet döneminde yaşanan durum, böylesine ahenkli bir durum olmasına rağmen, günümüz için aynı şeyleri söyleyemeyiz. Özellikle yaşadığımız coğrafyadaki müslümanların, kendi konumlarını tesbit etme noktasında düştükleri yanılgılar, birçok kardeşimizin müşahade ettiği yanılgılardır. Bu yanılgıların temelde iki ayrı nedeni vardır. Bunlardan birisi İslami çalışmalarda etkin bir konuma talip olan kardeşlerimizin, bu konumun ciddiyetini, bu konumun keyfiyetini, bu konumun misyonunu ve bu konum için gerekli hasletleri yeterince bilmemeleridir. Yanılgının ikinci önemli nedeni ise etkin bir konuma talip olan kardeşlerimizin kendilerini yeterince tanımamalarıdır. Bu iki yanılgı bir araya geldiği zaman, günümüzde karşılaşılan görüntülerin şaşılacak hiçbir tarafı yoktur.

Oysa İslami hareketteki veya İslami çalışmadaki etkin bir konuma talip olunmadan önce, bu konumun keyfiyeti ve sorumluluğu yeterince idrak edilmelidir. Hiç şüphesiz ki İslam tarihinde böylesi konumların gereğini yerine getiren birçok örnek şahsiyet vardır. Böylesi konumların gereğini yerine getiren bu şahsiyetleri yakından tanımak ve bu şahsiyetlerin sahip oldukları kimlikleri anlamak, o konumlar için gerekli kimlikleri anlamak olacaktır.

Bu anlayıştan sonra yapılması gereken ikinci eylem, kişinin kendisini tanıması, kendisini tanımlamasıdır. Ne olduğunu ve ne olmadığını dürüstçe belirlemesidir. Ki bu tesbitin sağlıklı bir şekilde yapılabilmesini ne yazık ki söyleyemeyiz. Bu konuda karşılaştığımız en belirgin maraz, birçok yazıda ifade ettiğimiz gibi büyülenme hastalığıdır. İnsanın kendisine yönelişiyle ve kendisini tanımlamasıyla ilgili bu yanılgıyı, önceki değerlendirmelerimizi biraz genişleterek şöyle izah edebiliriz.

Hangi dünya görüşüne bağlı olurlarsa olsunlar, bütün dava adamlarının savundukları davayla ilgili olarak örnek aldıkları, beğendikleri, sevdikleri kimlikler vardır. Bu kimlikler, söz konusu davayı en güzel bir biçimde temsil

eden sembol kimliklerdir. Dava adamları bu kimliklerle ve bu kimliklerin anlamlı keyfiyetleriyle karşılaştıktan zaman, ister istemez bu kimliklere karşı bir özlem duyarlar. Bu sem-bol kimlikler, dava adamlarının özlem duydukları, ulaşmak istedikleri kimliklerdir.

Özlem duyulan bu kimliğin aksine, bir de sahiplendikleri davayla ilgili olarak ibret alınması ve sakınılması gereken kimlikler vardır. Birçok marazı, yanılğıyı, eksikliği, çirkin ve abes davranışları bünyesinde toplayan bu kimlik ise, dava adamlarının uzaklaşmak istedikleri bir kimliktir.

Yaşanmakta olan bu gerçekleri kabul ettiğimiz zaman, bütün dava adamlarının iç dünyalarında üç ayrı kimlik olduğunu da kabul etmemiz gerekir. Bunlardan birincisi, dava adamlarının özlem duydukları, ulaşmak istedikleri kimliktir. İkinci kimlik, hiç sevmedikleri ve uzaklaşmak istedikleri kimliktir. Üçüncü kimlik ise, bu dava adamlarının yaşadıkları zaman diliminde sahip oldukları gerçek kimliklerdir. Bu gerçek kimliğe örnek verecek olursak; teori düzleminde sıfırın altında 20 ve sıfırın üstünde +50 dereceyi gösteren termometrelerdeki, civanın gerçek yüksekliği ve gösterdiği gerçek sıcaklıktır.

Kendi iç dünyalarında bu üç ayrı kimliği aynı anda barındıran bu insanlar, genel olarak bu üçlemi dikkate almazlar. Kendilerini tanıırken ve tanımlarken, tek bir kişilik veya tek bir kimlikle tanımlarlar. Tabi ki bu tanımlamayı yapabilmeleri için, kendi iç dünyalarında iki ayrı kutup olan 20 ve +50 dereceler arasında civanın yüksekliğini veya kendi yerlerini belirlemeleri gerekmektedir. İşte bu belirlemeyi yaparken, kendi nefislerine karşı ne yazık ki dürüst ve gerçekçi yaklaşımlarda bulunamazlar. Çünkü insanların büyük çoğunluğu, kendi nefislerine karşı iyimser, kendi nefislerine karşı cömerttirler. Sıfırın altından uzaklaşmak, sıfırın üstüne yükselmek eğiliminde ve isteğinde oldukları için, kendilerini sahip oldukları gerçek kimliklerden ziyade özlem duydukları kimliklere yakın zannederler. Kendilerini tanımlar veya kendilerini tanıtırken, sahip olduktan gerçek kimliğe değil, özlem duydukları kimliğe yakın tanımlarlar. İşte bir insanın kendisini böyle tanıması veya böyle tanıtması, o insanın büyüklenmesidir. Büyüklenmek, bir insanın büyümesi veya büyük olması değil, kendisini olduğundan büyük zannetmesidir.

Nitekim birçok konuda henüz buzlan çözülmemiş olan kimselerin, kendilerini +20, +30 gibi yüksek derecelere tanımlamaları, bu marazın açık tezahürleridir.

Bir insanın kendisini tanımlamada içine düştüğü ikinci yanılğı ise kendisini olduğundan küçük görmesi veya küçüklenmesidir. Küçüklenme vakası, çok nadir karşılaşılan vakalar olmasına rağmen özellikle belli bir yetkinlikte bulunan sorumlu müsiümanlar için tehlikeli olabilecek bir yaklaşımdır. Çünkü bu durumlardaki küçüklenme vakası, müminlerin hasletinden olan tevazuda bulunmak değil, fa-sıkların marazından olan sorumluluktan kaçmaktır. Mesela ismini vermek İstemediğimiz bazı kardeşlerimiz, yıllarca süren araştırmalarından ve bazı değerli eserlerinden sonra, bu çalışmalardan rücu veya tevbe ederek köşelerine çekilmeyi tercih etmişlerdir. İleri sürdükleri mazeret ise, gerçek İslam alimlerinin büyüklüğü karşısındaki küçüklükleridir. İslam

tarihindeki bu mümtaz şahsiyetlere ve onların derin yeteneklerine bakarak, İslam adına konuşabilme yetkisini bu şartlara bağlayan kardeşlerimiz, kendilerinde böylesi derin yetenekler olmadığı için hadîlerini bilerek, köşelerine çekilmişlerdir.

İnsana mantıklı gelen ve insanı rahatlatan bir yaklaşımdır bu!.

Ancak bu yaklaşımın, Rabbani bir yaklaşım olduğunu kesinlikle söyleyemiyoruz.. Çünkü bu nefsi yaklaşım, bir insanın haddini bilmesi değil, haddin ne olduğunu bilmemesidir. Bu kardeşlerimizin sevdikleri ve kendilerini kıyas ettikleri mümtaz şahsiyetler de, bu kardeşimizin yaklaşımından hareket ederek kendilerini Resulullah (s.a.v.) ile veya asrı saadet dönemindeki bazı seçkin müslümanlarla kendilerini kıyas etselerdi, hiç şüphesiz ki onlar da haddini bilir (!) ve köşelerine çekilirlerdi. Oysa onların meseleye böyle kolaycı yaklaşmadıklarını görüyoruz. Çünkü yaşanan zaman diliminde yerine getirilmesi gereken İslami mükellefiyetler; ideal kimliklere değil, ideale en yakın veya diğer müslümanlara göre en ehil kimliklere sahip olan müslümanların yükümlü oldukları mükellefiyetlerdir. Bu kimliklerdeki sapıklıktan beri olan eksiklikler, yaşanan zaman diliminde makul karşılanması gereken eksikliklerdir. Bu eksiklikleri öne sürerek sorumluluktan kaçmak, bu eksikliklerin yanısıra sahip olunulan yeteneklerin gereğini yapmamak, daha açık bir ifadeyle bu yeteneklere nankörlük etmek veya bunların şükrünü eda etmemektir.

Oysa söz konusu eksiklikleri dikkate alarak ve bu eksiklikleri gidermeye çalışarak, yapılması gerekenler noktasında cehd edilmesi gerekmektedir. Nitekim meseleye böyle yaklaştığımız için, bu sorumluluktan kaçamıyor ve nefsimize ağır gelse de bazı boşlukların küçük bir kısmını gücümüz nisbetince doldurmaya çalışıyoruz. Çünkü bilmedikleri! bizden değil, öncelikle bildiklerimizden yapamayacaklarımızdan değil, öncelikle yapabileceklerimizden sorumlu olduğumuzu ve hesaba çekileceğimizi biliyoruz.

Netice olarak kimlik tanımlamasıyla ilgili bu gibi yanılgılara, özellikle büyülenme marazına düşmeden, her kardeşimizin kendilerini doğru olarak tanımlamaları ve bu tanımlamadan hareket ederek, sahip oldukları kimlik ve keyfiyet ile İslami çalışmalarındaki hangi konuma talip caklarını belirlemeleri gerekir. Çünkü bu doğru konum ve kimlik tesbitinden sonra, konum ve mükellefiyet arasındaki ahenkli ilişkinin de anlaşılabilmesi mümkün olacaktır.

Konum Ve Mükellefiyet

Resulullah (s.a.v.) döneminde hayırlarda yansıyan ve öne geçen müsiümanlardan bahsetmiştik. Hayırlarda yarışarak öne geçen, öncü ve örnek olan bu müslümanlar, tabi ki zamanımızda da vardır veya olmaları gerekir. Ve yine hiç şüphesiz ki İslam davetini şahıslarında ve yaşantılarında sembolize eden bu müslümanların, diğer müsiümanlardan farklı olarak talip oldukları konumun keyfiyetini yaşamaları ve yansıtmaları gerekecektir.

Ancak bu önemli konuda Resulullah (s.a.v.)'i nihai örnek alacakları için, içinde bulundukları konumla ilgili güzel hasletlere ve seçkin vasıflara sahip olacaklar,

fakat bunları genele şamil kılmayacaklardır. Çünkü davetçi müşhmanların fıkı ile, daveti kabul eden müslümanların genel fıkıhları arasında belirgin farklılıklar vardır. Herhangi bir müslüman, cahiliyye toplumunda yaşamasına rağmen, İslam toplumunda yaşayan müslümanların ferdan mükellef oldukları birçok hükmü şahsında yaşayabilir. Müslümanın bu davranışı, kutlanacak ve gıpta edilecek bir davranıştır. Fakat ne var ki kendisinin güç yetirebildiği bu davranışlara, başka insanların da güç yetirebilmesini bekleyemez. Bunu bekleme yetkisinde olmadığı gibi, bu davranışları gösteremeyenleri tekfir etme yetkisinde de değildir. Çünkü İslam'ı kabul eden ferdlere yüklenecek mükellefiyetlerde gösterilmesi gereken genel tavır, davetçinin kişisel potansiyeline göre değil, davete muhatap olan insanların sahip oldukları potansiyelin tabanına göre tesbit edilir. Davetin merhalelerine ve davete muhatap olan insanla konumların? göre hikmetli bir gelişim göstere bu taban esasında; nefsi marazlardan kanaklanan kişisel dikkate alınmadığı gibi öncü müslümanların aşkın potansiyelleri de dikkate alınmaz. “Allah hiçbir nefse güç yetiremeyeceğini yükleme” buyruğu, bu gerçeğe işaret etmekte, yaşanan konumda güç yetirilemeyecek hükümlerin yüklenmeyeceğini fakat buna karşın yüklenen hükümlerin, güç yetirilebilir hükümler olduğunu açıklamaktadır.

Öncü ve örnek müslümanların fıkı ile, daveti kabul eden müslümanların genel fıkıhları arasındaki farklar, özellikle azimet ve ruhsat meselesinde de kendisini göstermektedir. Mesela kaibi imanla dolu olmasına rağmen küfri bir söze zorlanan müminler için. Nahl suresi 106. ayeti kerimede sınıfları belirlenerek verilen bir ruhsat vardır. Fakat Kur'an-ı Kerim'in bütünlüğünde görüyoruz ki, özellikle peygamberler ve İlahi daveti gündeme getiren öncü müslümanlar, bu konuda ruhsatla değil azimetle amel etmişlerdir. Kafirun süresindeki net ve açık tavır, boyutları ve keyfiyeti ne olursa olsun hiçbir zorlamayı veya ikrahi dikkate almayan, daha açık bir ifadeyle azimetin görkemleştiği bir tavrıdır.

Azimete dayalı bu gibi net tavırlar, Efendimiz (s.a.v.) ve bazı seçkin müslümanlar tarafından yerine getirilmesine rağmen, İslami hareketin o konumunda genele şamil kılınan tavırlar değildir, İlahi daveti ve tevhidi hareketi şahıslarında, sembolleştirin bu seçkin müslümanlar, ne ruhsata meyletmişler ve ne de daveti kabul eden bütün müslümanların azimetle amel etmelerini şart koşmuşlardır. Bu konuda gösterilen genel yaklaşım, ruhsata değil azimete teşvik etmek, fakat ruhsatla amel edenleri de makul ve mazur görmektir.

Günümüz müslümanları arasında İslam adına mükellefiyet yüklemede yaşanan çelişkilerin bir diğer nedeni de, öncelikle öncü müslümanları oluşturma kaygısıdır. Ne var ki öncü ve örnek müslümanları oluşturabilme kaygısına öncelik tanıdıktan sonra, öncü müslümanların vasıflarını ve yaşamaları gereken fıkı içeren sınırlı davetlerde bulunmak, davet sahiplerini içe kapanık ve gelişmesi mümkün olmayan bir yapıya sürükleyecektir. Nitekim Mısır'da ve daha birçok ülkede böylesi yanlış yapılanmalara ve yapılanma girişimlerine rastlamak mümkündür.

Oysa ki öncü müslümanlar, açık ve genel davet ile İslam'ı kabul eden ve daha sonra hayırlarda yarışarak öne geçen müslümanlardır. Taban potansiyeli dikkate alan İlâhi davet ile İslam'a giren ve daha sonra hayırlarda yarışarak tavan potansiyeye erişebilen müslümanlardır.

Böylesi genel bir davette bulunmadan, daveti kabul eden müslümanlar hayırlarda yarışmaya teşvik edilmeden, kimlerin öne geçebileceği nasıl bilinecektir ki!..

Netice olarak bütün bu gerçeklerin dikkate alınması, İlâhi davete muhatap olan insanların nelere davet edileceği ve bu daveti kabul eden insanlara hangi asli mükellefiyetlerin yükleneceğinin belirlenmesi gerekmektedir. Hiç şüphesiz ki bu genel mükellefiyetler, bir insanın İslam dairesinde öncü ve örnek olabilmesi için yüklenecek mükellefiyetler değil, sadece İslam dairesinde olabilmesi için yüklenecek mükellefiyetlerdir. İslam'ı kabul eden müslümanların muhatap oldukları hayra, iyiliğe, güzelliğe ait diğer hükümler ise, bu müslümanların teşvik edilecekleri hükümlerdir. Hayra teşvik edilen ve hayırlarda yarışan müslümanlar arasından, hiç şüphesiz ki Öne geçen, öncü ve Örnek vasfını kazanan kardeşlerimiz olacaktır.

Kimliklerin Arındırılması

Müslümanların İslami çalışmalardaki konumları ne olursa olsun, öncelikle müslüman olmaları hasebiyle İslami kimliklerini batıldan, hurafelerden ve nefsi marazlardan arındırmaları gerekmektedir. Günümüz müslümanlarının hangi bid'at ve hurafelerden uzaklaşmaları veya nelerden sakınmaları gerektiği konularında fazlaca yazacak bir şey yoktur. Çünkü özellikle bu gibi konularda müslümanların genelindeki görülen eksiklikler, teoriden ziyade pratik düzlemdeki eksikliklerdir.

Nitekim bilinen ve kabul edilen İlâhi gerçeklerin yaşantıda pratize edilmesi, reddedilen batıl görüşlerin pratik yaşantıda da reddedilmesi, günümüz müslümanlarını özelden arındırılmış bir İslami kimliğe ve genelde de rahmetli bir beraberliğe yaklaştıracaktır. Fakat ne yazık ki günümüzdeki genel yaklaşım; hak gerçekleri yaşamının gerisinde, batıl görüşleri fiilde reddetme aşamasına dahi ulaşmamıştır. Bu olayla ilgili olarak tevhid akidesinden habersiz veya geleneksel İslam anlayışına sahip kitlelerden örnek vermemize gerek yoktur. Çünkü konuyla ilgili birçok örnek, kendilerine “Muvahhid” denilen ve seçkin kabul edilen birçok müslümanda da gözükmemektedir. Mesela ibret almamız gereken bu görüntülerden bir tanesini belirtebiliriz., Türkiye'de laiklik çerçevesinde çok değişik tartışmalar yapılmasına rağmen tevhid akidesini esas alan ve İslam'ı ferdi yaşantıların fevkinde bir dünya nizamı olarak kabul eden müslümanların, laiklik meselesine yaklaşımları kesin bir netlik göstermektedir. Din ile dünya işlerinin birbirinden ayrılmayacağını savunan ve dolayısıyla İslam devletinin laik olmayacağını, olamayacağını ileri sürerek hakim otoriteyi gayriislamilikle itham eden müslümanların bu görüşlerini tartışacak veya yadırgayacak değiliz. Ancak sistemin veya devletin iaikliğine karşı çıkan bütün müslümanlara sormak istiyoruz.

Aranızda kaç kişi, kendi nefislerinde laik değildir?

Aranızda kaç kişi, dini ile dünyasını birbirinden ayır-mamıştır?

“Onlar, şunlar, bunlar dünyalık işlerim, şuncağız ise dini uğraşılarım!” demeyen kaç kişi vardır?

Dinin maslahatını dünyevi maslahatına tercih etmek bir yana, dünyevi maslahatını dinin maslahatına tercih etmeyen kimlerdir?

Din için dünyadan taviz vermek bir yana, dünya için dinden taviz vermeyenler kaç kişidir?

“Benim, yaratılışım, yaşantım ve ölümüm alemlerin Rabbi olan Allah içindir” gerçeğini idrak ederek dini ile dünyasını birbirinden ayırmayan, pratikteki bütün bir hayatıyla Allah için yaşayıp, Allah için ölecek olan kimlerdir?

Sistemin laikliğine karşı çıkanlardan kaç kişi, kendi nefislerindeki laikliği yıkmışlardır?

Bütün bu sorulara, geneli dikkate alarak genelde olumlu bir cevap verebilmek mümkün değildir. Laikliğe karşı çıkan birçok nefiste laik anlayış hüküm sürdüğü gibi özellikle Avrupa'daki bazı camilerde de aynı laik görüntülere daha geniş bir yapıda rastlamak mümkündür. Söz ve konuşma düzleminde devletin laikliğine şiddetle karşı çıkıldığı bu camilerde, din ile dünya işleri birbirinden ayrı telakki edilmekte, din işlerinden imam, dünya işlerinden dernek başkanı sorumlu olmaktadır. Türkiye'deki Diyane devlete nasıl bağlı ise, bu camilerdeki imamlar da derneğe ve dernek başkanına bağlıdır. Herhangi bir imam, cami derneğinin veya dernek başkanının geleneksel din anlayışına ters gelebilecek İslami bir gerçeği söylediği zaman ister/istemez bavulunu hazırlamaktadır. Çünkü böylesi camilerdeki hakim otorite imam değil, demek ve dernek başkanlarıdır. En iyimser ifadesiyle Osman'daki saltanatı andıran bu yapılardaki konuşmalarda, söz devlete geldiği zaman Sultanlardan ve geçim derdine düşmüş maaşlı Şeyhülislamlardan aynı feryat yükselmektedir.

Laikliğe karşıyak!

Laik devleti istemezük!..

Ne diyelim?

Ve ne diyebiliriz ki?

Sadece ayna uzatıyoruz kendilerine. Laikliğe karşı çıkan gruplar, laikliği lanetleyen kişiler öncelikle kendilerine, kendi durumlarına, kendi kimliklerine, kendi yönelişlerine bir baksınlar ve dillerindeki melhemi ellerine aiarak öncelikle kendi başlarına sürsünler istiyoruz..

Çünkü İslami kimliklerin arındırılması, teoride karşı çıkılan marazların, pratikte ve nefislerde reddedilmesiyle mümkün olabilecektir. Bütün bunlar yapılmadığı zaman, İslami kimliklerdeki gölgeler ve İslami kimliklerdeki bulanıklıklar devam edecektir.

Bulanık kimliklerle, berrak sonuçlara gidilemeyeceği ise aşikardır.

İSLAMİ HAREKETTE KÜLTÜR SORUNU

Kimlik ve kişilik meselesini toplum düzleminde değerlendirdiğimiz zaman hiç şüphesiz ki geleneksel kültür vakasıyla karşılaşacağız. Kültür vakasını tarihi

süreç içersinde değerlendirmemiz, bu vakaya daha kolay nüfuz etmemizi sağlayacaktır.

Asn saadet dönemi ile günümüz arasındaki en önemli farklardan birisi, günümüzdeki kültür genişlemesidir. Bilindiği gibi asrı saadet dönemindeki İslam kültürü, günümüz kültüründen çok daha az ve çok daha özgün bir yapıdadır. İlahi vahyin disipline ettiği bu kültür, müslümanların kültür ihtiyacını karşılamakla beraber, kültür enflasyonuna neden olabilecek boyutlarda değildir. Daha açık bir ifadeyle kemiyeti sınırlı, keyfiyeti yüksek bir kültürdür. Aynı zamanda bu tertemiz kültür, müslümanları çelişkiye düşürecek veya müslümanları çok değişik vadilere sürükleyebilecek bir kültür de değildir.

Fakat tarihte gördüğümüz gibi, bu tertemiz İslam kültürü zaman süreci içersinde devamlı bir genişleme göstermiştir. Her nesil, kendilerine intikal eden kültüre, içinde bulundukları şartlardan, etkilendikleri unsurlardan, siyasi veya siyasetlessiz ölümlerinden kaynaklanan ilavelerde bulunmuşlardır. İslam kültüründeki bu genişleme vakası, keyfiyetten ziyade kemiyette bir genişleme vakasıdır. Kemiyetteki bu istikrarsız ve istikametsiz gelişim, keyfiyetin gelişmesine değil, ne yazık ki bulanarak gerilemesine neden olmuştur.

Nitekim söz buraya geldiği zaman, İslam kültüründeki genişleme vakasını “Suya atılan bir taşın etrafında meydana gelen halkaların genişlemesi gibi..” benzetmesiyle ifade edemiyoruz. Çünkü suya atılan taşın etrafında meydana gelen halkaların genişlemesi, taşın atıldığı ilk noktaya, yani öze bağlı bir genişleme olmasına rağmen, İslam kültüründeki genişleme çok merkezli ve çok yönlü bir genişlemedir. Bu genişleme vakasına bir Örnek vermemiz gerekirse, insan vücudundaki dengesiz gelişmeye benzetebiliriz. Ağzın ve midenin büyümesi, defî hacet yollarının daralarak kapanması, kolların ve bacakların büyümesi, parmakların kütleşmesi, beynin, et, yağ ve ur gibi beyne yabancı unsurlarla genişlik kazanması, sinir sistemindeki tek iktidarın yitirilmesi, vücutta kirlenen kanın, akciğerlerde daha da kirletilmesi gibi... Tabi ki bütün bunların neticesinde vücutta bir büyüme gözükse de, bu büyüme sağlıklı ve rahmetli bir büyüme değildir.

İşte İslam kültüründeki büyüme vakası da, ne yazık ki böylesine bulanık bir büyümedir. Yardan yuvarlanan bir taş, nasıl ki bir çığ meydana getiriyorsa, bu kültür mirası da çığ gibi büyüyerek zamanımıza yuvarlanmıştır. Meseleye gerçeğin bu boyutundan yaklaştığımız zaman, Türkiye’de cumhuriyetin ilanında ve sonraki yıllarda yaşanan dinde fetret döneminde, İslam açısından birtakım hayırlar olduğunu görebiliriz. Tabi ki birçok kardeşimizin yadırgayacağı veya yargılayacağı bu ifadeyi açıklamamız gerekecektir.

Cumhuriyetin ilanında ve buna bağlı olarak bunun akabinde yaşanan dinde fetret döneminde, özellikle Türkiye’de yaşayan müslümanlar için İslam açısından birtakım hayırlar olduğunu söylüyoruz!.

Çünkü. hareket halindeki kültür vakası, sorgulanması ve ayıklanması zor bir vakadır. Nitekim meseleyi tarihi akışta değerlendirdiğimiz zaman, birçok nesiller kendilerine hareket halinde intikal eden kültür mirasını genel düzlemde

sorgulamaya ve ayıklamaya fırsat bulamadan, isteyerek veya istemeyerek kabullenmek zorunda kalmışlar ve bu mirasa kendilerinden de birşeyler katarak bir sonraki nesillere intikal ettirmişlerdir. Hareket halindeki bu kültür vakasına bazı ferdi kıyamalar ve muhalif ekoller olmuşsa da, bütün bunlar yuvarlanmakta olan çığın istikametini değiştirmemiş, bilakis çığa dahil olarak ve özgün keyfiyetini yitirerek çığın daha da büyümesine neden olmuştur.

Çünkü hareket halindeki kültür vakasına ciddi ve etkili müdahaleler, keyfiyetle birlikte kemiyetle de ilgili bir hadisedir. Söz konusu değişiklik veya arınma, toplumsal düzlemde olması gereken bir arınma olduğu için; toplumun arınması, toplumu antacak görüşlerin toplumda makes bulmasıyla ilgilidir. Yoksa ferdi veya kısmi arınmalar, toplumun genel akışını ve durumunu değiştirmeyeceği gibi, bu kısmi arınmaların tarihi akış içerisinde varlıklarını ve netliklerini muhafaza edebilmeleri de mümkün değildir. Çünkü tarihi süreçte geride kalan bu muhalif görüşler, genel olarak zamanın iktidar zihniyetlerine göre yorumlanacağından, dejenere edilmiş bir keyfiyetle kültür mirasına dahil edilecektir.

Tabi ki bütün bunları söylerken, önceki nesillerde yaşayan salih ve muttaki alimleri yargılamıyor, özellikle peygamberlerin üstesinden geldikleri bu görevi “Sizler neden başarmadınız?” diyerek, onları itham etmiyoruz. Çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi hareket halinde yuvarlanan bir çığın önünde yılmadan ve yıkılmadan durabilmek, bir ömürlük mücadeleyle bu çığı sorgulayabilmek, bu çığı ayıklayabilmek, bizlerin ifadesine göre çok, gerçekten çok zor bir iştir...

İşte Türkiye’de cumhuriyetin ilanı, hareket halindeki kültür mirasının veya yuvarlanmakta olan çığın önüne konulan bir takoz niteliğindedir. Hangi niyetle olursa olsun bu çığın önüne konulan takoz, iyice hantallaşan bu çığı durdurmaya yetmiştir. Nitekim daha sonra genelde yaşanan dinde fetret dönemi, yuvarlanmakta olan çığın Önündeki takozu aşamadığını ve durduğunu açıkça göstermektedir.

Karşılaşılan bu durum, Türkiye’deki İslami uyanış için oldukça olumlu bir durumdur. Çünkü kültür mirasındaki bu durgunluk, bu mirasın rahatça gözlenmesine ve ayıklanmasına fırsat verebilecek bir durgunluktur. Nesillerin önünden belli bir hızla geçen kültür treni durmuş ve bu durgunlukta daha rahat gözlenebilir olmuştur.

Artık bu treni hangi lokomotifin götürdüğünü, makinistlerin kim olduğunu, lokomotif kazanında nelerin yakıldığını, rayların hangi batıl şirketler tarafından yapıldığını, demiryolunun istikametini, yük vagonlarındaki nesilleri, hayvan vagonlarına konan insanları ve birinci sınıf vagonlardaki bazı hayvanları görebiliyorsak..

Bütün bunlar, zamanımızdaki müslümanların yeteneğinden ziyade trenin durmasıyla ilgilidir. Çünkü hareket halindeki trenin, bu genişlikte ve bu genellikte gözlenebilmesi mümkün değildir. Nitekim farklı coğrafyalarda bulunan ve asırlardır sahiplendikleri kültür mirasında bu durgunluğu ve fetreti yaşamayan müslümanlar için, aynı gözlemlerin, aynı genişlik ve aynı netlikle

yapılabilmesi mümkün olmamıştır. Türkiye'deki birçok kardeşimizin geleneksel kültür ve mezhep asabiyetleri konusunda, bu kardeşlerimize nisbeten daha itidalli bir yaklaşımları varc bu itidal, durgunlaşan kültür mirasının daha bir serinkanlılıkla değerlendirilmesinden kaynaklanmaktadır.

Tabi ki birçok kardeşimize nisbet ettiğimiz bu itidalli ve bilinçli yaklaşımın, Türkiye'de yaygın bir yaklaşım oldu-ğunu söyleyemeyiz. Çünkü Türkiye'de yaşanan fetret döneminden sonra, geleneksel kültür mirasına çok değişik boyutlardan yaklaşılmıştır. Atalara bağlılık adı altında bu kültür mirasına toptan bağlanmak isteyen eğilimler olduğu gibi, bu kültür mirasını bulanıklığı nedeniyle toptan reddeden eğilimler de olmuştur.

“Cumhuriyetin ilanında ve yaşanan fetret döneminde, İslam açısından birtakım hayırlar vardır..” derken kastettiğimiz hayır, hiç şüphesiz ki böylesi eğilimlerle ve böylesi yönelişlerle elde edilecek bir hayır değildir. Meseleyi fazla genişletmeden ve söz konusu eğilimleri tartışmaya gerek duymadan, İlahi vahyin kültür sorununa nasıl yaklaştığını ifade ederek, bu meseleyi şimdilik noktalamak istiyoruz.

Resulullah (s.a.v.)'e vahiy nazil olmazdan önce, Mekke ve çevresindeki toplulukların, kültürsüz topluluklar olduğunu söyleyemeyiz. Bu dönemde batıl kültürler olduğu gibi, semavi dinlere nisbet edilmesine rağmen tahrif edilmiş kültürler de bulunmaktaydı. Nitekim Hz. Hatice validemizin amcazadesi olan Varaka b. Nevfel, özellikle semavi dinlere nisbet edilen bu kültür konusunda oldukça birikime sahip bir insandı.

İlahi vahyin geçmiş kültür mirasına yaklaşımını dikkate aldığımız zaman karşılaştığımız ilk gerçek; İlahi vahiy, geçmiş bir kalemle tekzip etmemiş, geçmişle bütün bağları koparmamıştır. Çünkü İslam ve İslam tarihi, Resulullah (s.a.v.)'le başlayan ve başlayacak olan bir hadise değildir. İslam'ın ve müslümanların örneklerle ve ibretlerle dolu bir geçmişleri, bir tarihleri vardır.

Bu tarih ile müslümanların ilişkisini kesmek, bir ağacın köklerini kesmek gibiydi. Oysa Mekke'li müslümanların geçmişlerinde ibret alarak sakınacakları, örnek alarak sahiplenecekleri, onur duyacakları, mutmain olacakları olaylarla dolu bir tarihleri vardı.

Müslümanların sahip oldukları tarihin kökleri, tarihi köklerinin derinliğiyle övünen bütün toplulukların fevkinde, kalu belaya ve ezelde varolan Allah'a uzanmakta ve bu muhteşem derinlik ile ebedde varolacak Allah'ı idrak etme yüksekliğini kazanmaktadır. Dolayısıyla bir müslüman olarak yaşadığımız ve hissettiğimiz tarihi derinlik, daha dünkü hadise olan Orta Asya'ya değil, şanı yüce Rabbimize ve yaratılışımıza uzanan muhteşem bir derinliktir.

İnsan, toplum ve tarih meselesine bu gerçeklikle yaklaşan İlahi vahiy, Mekke'li müslümanlara bu tarihi kökleri verirken; bu kökleri batıl ve lüzumsuz saçaklardan, kurtlardan, haşerelerden, çürüklerden de temizleyerek vermiştir.

İlahi vahyin eçmişe ait verdiklerini dikkate aldığımız zo man, bu apaçık gerçekleri görmemiz, görebilmemiz hiç de zor olmayacaktır.

Netice olarak geçmiş kültür mirasımıza, İlahi vahiyden kaynaklanan bu bilinçle yaklaşmamız ve bu bilincin verdiği aydınlık ile değerlendirmemiz gerekmektedir. Çünkü geçmiş kültür mirasının ayıklanabilmesi ve bu kültür mirasından faydalanılabilmesi ancak ve ancak İlahi vahyin esas alınmasıyla mümkün olabilecektir.

SONUÇ

Bu sınırlı kitap çalışmasında İslam'a karşı yapılan ve yapılmakta olan şeytani hesaplara genel bir açıklık getirdikten sonra, bu hesapların boşa çıkarılabilmesi için müslümanların dikkate almaları gereken İslami prensiplere yine genel olarak değindik. Konuyla ilgili bu yazdıklarımızın yeterli olmadığını kabul etmemize rağmen, yepyeni bir İslami uyanışı yaşayan günümüz müslümanlarının, bu prensipleri İslami kaynaklardan daha da zenginleştirerek, bu prensiplere sarılmaları gerektiğine inanıyoruz. Çünkü İslami çalışmaların, İslami idealler istikametinde ilerlemesi, İslami prensiplerin idrak ve ikame edilmesiyle mümkün olabilecektir.

Netice olarak, İslami davayı şahıslarında disipline eden ve İslami harekete yön veren önderlerin veya öncü müslümanların, yürüttükleri çalışmalarda muhtemel başarıların ve muhtemel başarısızlıkların nedenlerini önceden tesbit etmeleri ve bütün bunları dikkate alarak hareketi olgunlaştırmaları gerekmektedir. “Önemli olan sonuçtur” sloganından hareket ederek, sadece sonuçları dikkate almak ve bilinçsiz adımlarla sonuçlara doğru yürümeye çalışmak, cahillere özgü bir yaklaşımdır.

Çünkü biliyoruz ki, sonuçlar, genel olarak sebeblerin bir neticesidir.

Bir hareketi başarıya götüren iç ve dış sebebler önceden îesbit edilip, ikame edilmediği zaman, hareketin başarıya ulaşması nasıl mümkün değilse, bir hareketi başarısızlığa götürebilecek iç ve dışsebebler de dikkate alınıp, izale edilmediği zaman, bu hareketi kötü akıbetten veya hezimetten kurtarabilmek de mümkün değildir..

Yarınlarda karşılaşmak istemediğimiz bazı durumlar veya bazı sonuçlar varsa, bizleri bu olumsuz durumlara veya sonuçlara götürebilecek nedenlen şimdiden tesbit etmemiz ve gereken önlemleri şimdiden almamız gerekmektedir.

Mesele bu noktaya geldiği zaman Allah'ın lutfu ile Allah'ın vaadini birbirinden ayrı boyutlarda değerlendirmemiz gerekir. Alemlerin Rabbi olan Allah'ın insanlara ve tüm mahlukata sayısız lutufları vardır. Bu İlahi lutuflar, yerine getirilmesi gereken ön şartlara bağlı veya bağımlı değildir. Rahman olan Rabhimîz dilediği kullarına, dilediği mahlukata, dilediği gibi lutfetmektedir.

Allah'ın vadileri ise İlahi Sutuflardan farklı olarak bazı şartlara bağlıdır. Bu şartlar yelinc getirilmediği zaman, İlahi vaadlere kavuşabilmek mümkün değildir. Allah'ın yardımı ve nusret, İlahi vaadlerdendir. Daha açık bir ifadeyle şartlarını yerine getirip, sebeblerinc sarıldığımız zaman kavuşabileceğimiz bir neticedir. Rabbirnzın beyan ettiği bu şartları gözardı edip, sebeblerine sarılmadığımız zaman, Allah'ın yardımını veya nusreti beklemeye hakkımız yoktur.

Bizleri İlahi yardıma ve bereketli sonuçlara yaklaştıracak rahmetli sebeblere, Rabbani eylemlere bu bilinçle hep birlikte sarılacağımızı, sapabileceğimizi umud ediyoruz. Selam ve rahmet üzerinize olsun....

^[1] A'raf: 7/20-21.

^[2] Taha: 20/120-121.